ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αρ. Φύλλου 355 - Σάββατο, 13 Νοέμβρη 2004

0.80 ΕΥΡΩ

Στη Φαλούτζα χτυπάει η καρδιά της ανθρωπότητας

ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

13/11/1979: Θάνατος Δημήτρη Ψαθά **13/11/1868:** Θάνατος Τζοακίνο Ροσίνι **13/11/1964:** Τίθεται σε λειτουργία το τελεφερίκ της Πάρνηθας **13/11/1914:** Εφεύρεση σουτιέν **14/11:** Παγκόσμια ημέρα κατά του διαβήτη **14/11/563:** Θάνατος Ιουστινιανού **14/11/1840:** Γέννηση Κλοντ Μονέ **14/11/1979:** Αποκαλυπτήρια αγαλμάτων Μ.Αλέξανδρου και Ελ.Βενιζέλου (Θεσ/νίκη) **14/11/1926:** Ιδρυση ΕΠΟ **14/11/1989:** Ο Μάνος Χατζιδάκις δημιουργεί την Ορχήστρα των Χρωμάτων **14/11/1966:** Αρχή δίκης για την υπόθεση "Ασπίδα" **14/11/1832:** Κυκλοφορία πρώτου αυτοκινήτου **14/11/1960:** Ιδρυση ΟΠΕΚ **15/11/1747:** Κατασκευή πρώτου αδιάβροχου **15/11/1922:** Εκτέλεση των έξι υπεύθυνων για την μικρασιατική καταστροφή **15/11/1951:** Επιβολή θανατικής ποινής στον Νίκο Μπελογιάννη **15/11/1983:** Ανακήρυξη τουρκοκυπριακού κράτους **15/11/1983:** Εκτέλεση πλοίαρχου Τσάντες από τη 17Ν **15/11/1988:** Ανακήρυξη παλαιστινιακού κράτους από το Εθνικό Συμβούλιο Παλαιστίνης **15/11/1630:** Θάνατος Γιόχαν Κέπλερ **15/11/1977:** Ο Μανόλης Ανδρόνικος ανακαλύπτει στη Βεργίνα τον τάφο του βασιλιά Φίλιππου Β' **15/11/1949:** Εκτελείται δι' απαγχονισμού στην Ινδία, ο Ναθουράμ Βιναγιάκ Γκόντσε, υπεύθυνος για τη δολοφονία του Μαχάτμα Γκάντι **16/11/1974:** Ο Lou Reed κάνει ένεση ηρωίνης επί σκηνής **16/11/1380:** Ο Κάρολος της Γαλλίας καταργεί όλους τους φόρους στη χώρα! **16/11/1952:** Ο "Δημοκρατικός Συναγερμός" του Αλέξανδρου Παπάγου κερδίζει τις εκλογές, παίρνοντας κάτι λιγότερο από τις μισές ψήφους, αλλά - λόγω του εκλογικού συστήματος- τις 250 έδρες στις 300! **16/11/1971:** Θάνατος Στράτου Παγιουμτζή **16/11/1973:** Κατάληψη Πολυτεχνείου **16/111841:** Κατασκευή πρώτου σωσίβιου **17/11/1973:** Πολυτεχνείο **17/11/1936:** Θάνατος Αλ.Παπαναστασίου **17/11/1869:** Εγκαίνια διώρυγας Σουέζ **17/11/1918:** Ιδρυση ΚΚΕ **17/11/1980:** Τα ΜΑΤ σκοτώνουν τον Ιάκωβο Κουμή και τη Σταματία Κανελοπούλου στο Πολυτεχνείο **17/11/1974:** Πρώτες εκλογές της μεταπολίτευσης (ΝΔ: 54%, Ενωση Κέντρου: 20%, ΠΑΣΟΚ: 13%, Εν. Αριστερά: 9,47%) **17/11/1968:** Δις εις θάνατο στον Αλέκο Παναγούλη για την απόπειρα δολοφονίας του δικτάτορα Παπαδόπουλου **17/11/1973:** Θάνατος Γιώργου Μητσάκη **17/11/1989:** Εγκαίνια πρώτου ιδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού στην Ελλάδα (ΜΕGA) **18/11/1985:** Ο Αθ. Μελίστας (ΜΑΤ) εκτελεί τον 15χρονο Μιχάλη Καλτεζά στο Πολυτεχνείο **18/11/1918:** Η Λετονία ανεξαρτητοποιείται από τη Ρωσία **18/11/1928:** Πρώτη εμφάνιση του Μίκυ Μάους σε ταινία **18/11/1897:** Εφεύρεση σκούτερ **18/11/1952:** Θάνατος Πολ Ελυάρ **18/11/1985:** Θάνατος Δημήτρη Γκόγκου (Μπαγιαντέρα) **18/11/1820:** Ανακάλυψη Ανταρκτικής (Νάθανιελ Πάλμερ) **18/11/1922:** Θάνατος Μαρσέλ Προυστ (51 χρ) **19/11/1936:** Δολοφονία Μπουεναβεντούρα Ντουρούτι **19/11/1514:** Ιδρυση Αβάνας (Κούβα) **19/11/1942:** Παραίτηση της κατοχικής κυβέρνησης Τσολάκογλου **19/11/1828:** Θάνατος Franz Schubert **19/11/1893:** Πρώτο έγχρωμο ένθετο σε εφημερίδα.

● Να πω ότι δεν χαίρομαι, θα πω ψέματα ●●● Γουστάρω τον τρόπο που την έφερε ο Μπους στους Ελληνάρες της Αμερικής ●●● Τους πήρε τα ψηφαλάκια και τους την έφερε την επαύριο της επανεκλογής του ●●● Αλλά και η ελλαδική διπλωματία από τσακάλια απαρτίζεται ●●● Ενα μήνα πριν είχε παρδεί η απόφαση στην Ουάσιγκτον κι αυτοί δεν πήραν χαμπάρι ●●● Γουστάρω να βλέπω τους απανταχού εθνικισταράδες να χτυπιούνται ●●● Γουστάρω ειδικά να διαβάζω κάτι Τριάντηδες και να γελάω με την πλήρη ανυπαρξία επιχειρημάτων ●●● Γουστάρω να διαβάζω το «Είμαστε όλοι αντιαμερικανοί» πρωτοσέλιδο στο «Παρόν» ●●● Μόνο αποφασίστε γρήγορα, παιδιά, τί τελικά είστε, αμερικανοί ή αντιαμερικανοί; ●●● Οχι ανάλογα με τις περιστάσεις ●●● Αν με ενοχλεί που η πλειοψηφία των κατοίκων της FYROM θεωρούν τον εαυτό τους απόγονο του Φιλίππου και του Αλέξανδρου; ●●● Γιατί να μ' ενοχλήσει, ρε παιδιά; ●●● Εδώ Μακεδόνες δηλώνουν οι απόγονοι των Ποντίων και των Μικρασιατών που μέχρι το 1922 δεν ήξεραν κατά πού πέφτει η Μακεδονία ●●● Ας δηλώνει ο καθένας ό,τι αισθάνεται ●●● Δικιά μου δουλειά είναι να βοηθήσω στην αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας ●●● Οχι να ζορίσω τον οποιονδήποτε να επαναπροσδιορίσει αυτό που θεωρεί ως εθνική καταγωγή και ταυτότητα ●●● Ας ζει ο καθένας με την πλάνη του ●●● Είτε είναι Σλαβομακεδόνας, είτε Ελληνας κάτοικος της ελλαδικής Μακεδονίας ●●● Δικιά μου δουλειά είναι να βοηθήσω να διαλυθούν τα εθνικά νέφη και ν' αρχίσει ο κόσμος -επιτέλους- να σκέφτεται ταξικά ●●● Τότε, η εθνική καταγωγή και ο αυτοπροσδιορισμός -σωστός ή λαθεμένος- δεν θα έχει καμιά σημασία ●●● «Στο ΠΑΣΟΚ σήμερα χτυπά η καρδιά της Αριστεράς της εποχής μας» ●●● Ποιος ή ποια το είπε; ●●● Για να μην κουράζεστε: Μαρούλα Δαμανάκη ●●● Οπότε μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς άλλο σχόλιο ●●● Ο Γιωργάκης έτρεξε και τερμάτισε σε καλούτσικη σειρά στο γύρο της Αθήνας, μήκους 10.000 μέτρων ●●● Στη γυμναστική μια χαρά τα πάει, αλλά τον βλέπουν οι Πασόκοι με το σορτσάκι και διαολίζονται ●●● Κάποτε πήγε και ο Καραμανλής να το παίξει αθληταράς, αλλά ατύχησε στο πρώτο σουτ και έγινε περίγελως των σατιρικών εκπομπών ●●● Από τότε δεν ξανακάλεσε κάμερες σε γήπεδο ●●● Ο Γιωργάκης, όμως, επιμένει να το παίζει Κλίντον ●●● Ξεχνώντας ότι εδώ είναι Βαλκάνια και όχι Αμέρικα ●●● Το «δικό μας» Ωνάσειο θυμίζει το νοσοκομείο «Περσί» του Παρισιού τις τελευταίες μέρες ●●● Ιστορίες ίντριγκας και συνωμοσίας πάνω από τον καλωδιωμένο Αραφάτ ●●● Οι πολιτικοί επίγονοι τσακώνονται για τον διαμοιρασμό των ιματίων ●●● Θλιβερό τέλος για έναν ηγέτη ●●● Πολλά μπορεί να του καταλογίσει κανείς, όχι όμως προσωπική αναξιοπρέπεια ●●● Κρίμα ●

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ «Μην πτοείσθε. Εάν ο Θεός είναι μαζί μας, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε. Αμποτε να επικρατήσει η ειρήνη, η γαλήνη, η ομόνοια, η αδελφοσύνη και η πρόοδος. Πρέπει όμως όλοι να ξέρουν ότι εμάς τους Ελληνες όποιος μας πατήσει τον κάλο θα μαρτυρήσει την ώρα και τη στιγμή που το έκανε». Στυλιανός Παττακός; Οχι. Στυλιανός Παπαθεμελής; Οχι. Γιώργος Καρατζαφέρης; Οχι. Μιχαλολιάκος της «Χρυσής Αυγής»; Οχι. Παναγιώτης Ψωμιάδης; Οχι, όχι, όχι. Χρυσόδουλος Παρασκευαϊδης, από άμβωνος (στη Βέροια, την περασμένη Κυριακή). Θα μπορούσε να συμπληρώσει εις άπταιστον χουλιγκανική γλώσσα: «Θα τους μπιπ τη μάνα», «Θα φτύσουν το γάλα της μάνας τους», «Θα τους σκίσουμε τον μπιπ» και άλλα τέτοια εύηχα, ειρηνικά και άκρως χριστιανικά, που επί της ουσίας δεν διαφέρουν σε τίποτα από αυτά που είπε και επιπλέον μιλούν σε γλώσσα λαϊκή, απλή και κατανοητή.

◆ Σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν στην Κύπρο και δεν διαψεύστηκαν (η είδηση από το «Εθνος») μία από τις οργανώσεις που πήραν φράγκα κάτω από το τραπέζι για να οργανώσουν εκδηλώσεις υπέρ του σχεδίου Ανάν ήταν και ο ΟΠΕΚ (Ομιλος Προβληματισμού για τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας). Τον ξεχάσατε τον ΟΠΕΚ; Να σας τον θυμίσουμε εμείς. Ηταν ένα από τα καλά εργαλεία του σημιτικού εκσυγχρονισμού, που είχε ως επικεφαλής τον τέως παρακοιμώμενο του Κ. Σημίτη, Γ. Πανταγιά. Ουδέν περαιτέρω σχόλιο από εμάς. Μια απορία μόνο: μπορεί κάποιος να μας πει τη διαφορά ανάμεσα στις έννοιες «λαμόγιο» και «πράκτορας»;

◆ Το πρώτο αμερικάνικο πολεμικό αεροπλάνο προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο της Τύμπου στην κατεχόμενη Κύπρο. Κίνηση καθόλου τυχαία, βέβαια. Είναι η προειδοποίηση της αμερικάνικης κυβέρνησης πως οσονούπω θα έρθει και η ντεφάκτο αναγνώριση του κράτους της Βόρειας Κύπρου, με την έναρξη απευθείας αμερικάνικων πτήσεων (επιβατικών και εμπορικών) προς αυτό το αεροδρόμιο.

◆ Ξέρετε ποιος μας λείπει από τη front line τούτες τις μέρες του «νέου μακεδονικού αγώνος»; Ο Αντωνάκης ο Σαμαράς, ο μακεδονομάχος. Μαύρη πέτρα έριξε πίσω του και δεν λέει να επιστρέψει από τις Βριξέλες. Αλλά και η ευρωπαϊκή πρωτεύουσα δεν πέφτει μακριά. Με τις νέες τεχνολογίες είναι πανεύκολο να τον βγάλουν σε παράθυρο και από κει. 'Η έστω να γράψει μια δήλωση και να τη στείλει με fax με e-mail, κάπως τέλος πάντων. Λέτε να μην τον αναζήτησαν τα κανάλια; Αστειεύεστε τώρα, ο πρώτος που αναζήτησαν είναι. Αλλά αρνήθηκε προφανώς να αναμιχθεί με οποιονδήποτε τρόπο στο θέμα. Δεν μπορεί να φερθεί με αχαριστία στον Καραμανλή που τον έβγαλε από τη ναφθαλίνη και τον ξαναέβαλε στην πολιτική. Αλλά η πατριωτική του συνείδηση πώς την αντέχει τέτοια εθνική ταπείνωση; Και είναι πιο σημαντική μια ευρωβουλευτική καριέρα από την υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων; Επιμύθιο: μούφα το εθνικό συμφέρον, παιδιά. Αρχηγική καριέρα ήθελε να κάνει ο Αντωνάκης το 1992-93, την πάτησε και τώρα κάθεται στ' αυγά του σαν καλή κοτούλα.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Είναι ανάγκη να αντιδράσουμε με ψυχραιμία, αλλά όχι χλιαρά. Πολλοί δεν έχουν συνειδητοποιήσει ακόμη τι σημαίνει ενδεχόμενη επικράτηση του ονόματος Μακεδονία στα Σκόπια. Σε μια τέτοια εκδοχή θα φτάναμε στο αποτρόπαιο σημείο οι Σκοπιανοί να διεκδικούν και να κερδίζουν δικαστικά να απαγορευτεί η χρήση του ονόματος Μακεδονία από τους Ελληνες.

Στυλιανός Παπαθεμελής

ΕΙΠΑΝ...ΕΓΡΑΨΑΝ...ΕΙΠΑΝ...

ΤΟ 2003, το αμερικανικό περιοδικό «Forbes» τον είχε κατατάξει στην έκτη θέση των πλουσιότερων «royals and rulers» - βασιλέων και ηγετών. Δύο σκαλιά πιο πάνω βρισκόταν η βασίλισσα Ελισάβετ. Σύμφωνα με το περιοδικό, η περιουσία του Γιάσερ Αραφάτ ξεπερνούσε τα 300 εκατομμύρια δολάρια. Μετριοπαθείς εκτιμήσεις... Ο Τζαουίντ αλ-Γκουσεΐν, πρώην υπουργός Οικονομικών της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ), δήλωσε στο Associated Press ότι όταν έφυγε εκείνος, το 1996, τα περιουσιακά στοιχεία του Αραφάτ τιμόνταν στα τρία έως πέντε δισεκατομμύρια δολάρια.

Νέα

Σα να μην πέρασε μια μέρα από τον εθνικιστικό παροξυσμό των αρχών της δεκαετίας του '90, το σύνολο σχεδόν των πολιτικών δυνάμεων της χώρας μας, έχουν εγκλωβιστεί ξανά σε μια άνευ ουσιαστικού πολιτικού αντικρίσματος αδιέξοδη σκιαμαχία σχετικά με το «ξεχασμένο» ζήτημα του ονόματος της γειτονικής χώρας.

Τ. Κατσαρός (Ελευθεροτυπία)

Τα καινούργια διαβατήρια θα είναι ακριβώς όπως και τα αμερικάνικα και μάλιστα η κατασκευή τους ανατέθηκε σε αμερικάνικη εταιρία η οποία φτιάχνει τα διαβατήρια στις ΗΠΑ. Πρόκειται συγκεκριμένα για βιομετρικά διαβατήρια τα οποία θα διαθέτουν μικροτσίπ που εκτός από την ψηφιακή εικόνα του κατόχου τους θα περιλαμβάνουν δακτυλικά αποτυπώματα, χρώμα της ίριδας των ματιών και άλλα προσωπικά δεδομένα.

Εθνος

Η ανακατάληψη της Φαλούτζα αναμένεται να είναι εξίσου απογοητευτική όσον αφορά τον ρόλο της στον τερματισμό της αντίστασης, όσο ήταν και η σύλληψη του Σαντάμ Χουσεΐν τον περασμένο Δεκέμβριο, ή η παράδοση της εξουσίας στην προσωρινή ιρακινή κυβέρνηση στα τέλη Ιουνίου. Κάθε ένα από αυτά τα γεγονότα είχε παρουσιαστεί από την πλευρά των ΗΠΑ ως επιτυχία που θα έγερνε την πλάστιγγα προς όφελός των. Αντιθέτως, και παρά τις προσδοκίες τους, οι μάχες γίνονται πιο συχνές και αιματηρές.

Το γιατί συμβαίνει αυτό δεν είναι κανένα μυστήριο. Καμία χώρα δεν θέλει να τελεί υπό κατοχήν. Οι ξένοι εισβολείς προκαλούν εθνικιστική αντίσταση. Αυτό συνέβη στο Ιράκ με εκπληκτική ταχύτητα εξαιτίας της ανικανότητας των Αμερικανών πολιτικών και στρατιωτικών διοικητών, μακροπρόθεσμα όμως θα συνέβαινε ούτως ή άλλως.

Οι Γάλλοι απέτυχαν να κρατήσουν την Αλγερία όταν έγινε η επανάσταση, αν και έστειλαν στρατό μισού εκατομμυρίου στην περιοχή. Με περίπου τόσα στρατεύματα και οι ΗΠΑ απέτυχαν στο Βιετνάμ. Με έναν πολύ μικρότερο στρατό στο Ιράκ, θα αποτύχουν και πάλι. Οπως στην Αλγερία και το Βιετνάμ, ο πόλεμος στο Ιράκ θα σταματήσει μόνον όταν τελειώσει η κατοχή του Ιράκ.

The Independent

Ελεύθερος ένας ακόμη φονιάς μπάτσος

ΑΝ ΕΙΣΑΙ μπάτσος μπορείς να σκοτώνεις ανενόχλητα και εν ψυχρώ. Πόσες φορές το δικαστικό σύστημα δεν μας έχει στείλει αυτό το μήνυμα; Γι' αυτό και δεν εκπλαγήκαμε καθόλου όταν το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθήνας άφησε ελεύθερο τον μπάτσο Θεόδωρο Κατσά, ο οποίος τον Οκτώβρη του 2002 είχε σκοτώσει εν ψυχρώ στη Γλυφάδα τον 22χρονο Αναστάσιο Λύμουρα.

Το δικαστήριο έκρινε τον μπάτσο ένοχο για ανθρωποκτονία από πρόθεση καθ' υπέρβαση των ορίων άμυνας και όχι για ανθρωποκτονία από πρόθεση που τέλεσε σε ήρεμη ψυχική κατάσταση. Του επέβαλε ποινή κάθειρξης 12,5 ετών και ανέστειλε την έκτισή της μέχρι το εφετείο. Ετσι, ο δολοφόνος μέχρι στιγμής δεν έχει καθήσει ούτε μια μέρα φυλακή. Ετσι όπως είναι η πρωτόδικη απόφαση, στο εφετείο μπορεί να έχουμε διολίσθηση ακόμα παρακάτω, σε ανθρωποκτονία από αμέλεια, η ποινή από κάθειρξη να γίνει φυλάκιση, να πάρει και αναστολή και να γυρίσει κανονικότατα στην υπηρεσία του, χωρίς να καθήσει ούτε μια μέρα στη φυλακή.

Ο μπάτσος, βέβαια, δικάστηκε από Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο και όχι από ειδικό δικαστήριο, όπως οι κατηγορούμενοι για υποθέσεις «τρομοκρατίας». Και η αντιμετώπισή του δεν ήταν αυτή ενός ψυχρού φονιά, όπως αντιμετωπίζονται πολλοί άνθρωποι που διαπράττουν ένα φόνο σε μια στιγμή παροξυσμού, αλλά αυτή ενός ανθρώπου που βρέθηκε σε μια δύσκολη στιγμή και ξεπέρασε τα όρια άμυνας. Αντιμετωπίστηκε, δηλαδή, σαν τραγικό πρόσωπο και όχι σαν ένας από τους πολλούς αδίστακτους καουμπόηδες της φάρας των μπάτσων. Δυστυχώς, όμως, η υπόθεση δεν συζητήθηκε, δεν απασχόλησε την επικαιρότητα, δεν τροφοδότησε συγκρίσεις με άλλες υποθέσεις. Ουδείς απ' αυτούς που κάνουν το παιχνίδι έχει συμφέρον από τέτοιες συγκρίσεις.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στη μνήμη της συντρόφισσας Στέλλας Ιωαννίδου προσφέρουμε 50 ευρώ για την ενίσχυση των πολιτικών κρατουμένων και 20 ευρώ για την ενίσχυση της «Κόντρας».

Σύντροφοι
από τα Χανιά

Οι «μακεδονομάχοι» έβαλαν την ουρά κάτω από τα σκέλια

Το θέαμα θα ήταν κυριολεκτικά για γέλια, αν πίσω από τη γελοία εικόνα δεν υπέβοσκε ο εθνικισμός. Το ελληνικό κράτος θέλοντας και μη θα αποδεχτεί ονομασία της ΠΓΔΜ που να περιέχει μέσα τη λέξη «Μακεδονία» (ένας συνοδευτικός γεωγραφικός προσδιορισμός είναι το καλύτερο που μπορεί να ελπίζει), όμως στον ελληνικό λαό θα μείνει το δηλητήριο μιας ακόμη «ιστορικής αδικίας» που διεπράχθη σε βάρος των «εθνικών μας δικαίων». Κι αυτό είναι το πιο επικίνδυνο που θα αφήσει αυτή η κατά τα άλλα γελοία υπόθεση του «νέου μακεδονικού αγώνος».

Η κυβέρνηση Μπους με μια καουμπόικη κίνηση, την επαύριο κιόλας της επανεκλογής του τεξανού πλανητάρχη, ανακοίνωσε πως αναγνωρίζει την ΠΓΔΜ ως Δημοκρατία της Μακεδονίας και έριξε στο καναβάτσο την πολιτική ηγεσία στην Ελλάδα. Φαίνεται πως δεν είχαν καμιά προειδοποίηση, επειδή οι Ρεπουμπλικάνοι φοβούνταν μη διαρρεύσει, γίνει θόρυβος και χάσουν ψήφους από την ελληνοαμερικάνικη κοινότητα που δείχνει ιδιαίτερο φανατισμό σε κάτι τέτοια θέματα. Γι' αυτό και η ίδια η κυβέρνηση χρειάστηκε ένα 24ωρο μέχρι να μπορέσει να αρθρώσει έναν διπλωματικό λόγο, που και πάλι δεν είναι καθόλου συγκροτημένος.

Η αμερικάνικη κίνηση είναι ευεξήγητη και βέβαια κάθε άλλο παρά σε «ανθελληνισμό» πρέπει να αποδοθεί. Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν είναι ούτε ανθέλληνες ούτε φιλέλληνες. Είναι απλά ιμπεριαλιστές που έχουν μια συγκεκριμένη γεωστρατηγική, η οποία προσδιορίζεται με ορισμένους άξονες σε κάθε περιοχή. Οι Αμερικάνοι σήμερα θέλουν την ΠΓΔΜ ως ενιαίο κράτος, στο οποίο θα έχουν ιδιαίτερα αυξημένη επιρροή. Παίζουν το ρόλο του επιδιαιτητή στη διαμάχη ανάμεσα στο αλβανικό και το σλαβομακεδονικό στοιχείο και στηρίζουν την κυβέρνηση Τσερβενκόφσκι, η οποία δίνει κάποια δικαιώματα στους Αλβανούς της χώρας. Η σκληρή εθνικιστική αντιπολίτευση επέβαλε τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, στο οποίο η κυβέρνηση καλούσε σε αποχή, ώστε να βγει άκυρο. Οι Αμερικάνοι με την παρέμβασή τους αυτή στήριξαν τον Τσερβενκόφσκι και εμφανίστηκαν στην πλειοψηφία του πληθυσμού (Αλβανούς και Σλαβομακεδόνες) ως εγγυητές της ενότητας της χώρας και της διεύρυνσης των δικαιωμάτων της αλβανικής μειονότητας (που δεν είναι καθόλου μικρή, αφού φτάνει το ένα τρίτο σχεδόν του πληθυσμού της χώρας). Προχώρησαν έτσι στην αναγνώριση, λίγο πριν το δημοψήφισμα, χωρίς να μπουν σε καμιά διαδικασία συζητήσεων (ούτε καν ενημέρωσης) με την ελληνική κυβέρνηση. Αυτό ήταν το σωστό timing γι' αυτούς, έτσι ενήργησαν.

Βέβαια, πολύ πριν τους Αμερικάνους, τη Δημοκρατία της Μακεδονίας είχαν αναγνωρίσει 67 χώρες-μέλη του ΟΗΕ, μεταξύ των οποίων οι υπερδυνάμεις Ρωσία και Κίνα, ενώ άλλες 15 χώρες δεν έκαναν επίσημη αναγνώριση, αλλά συμφώνησαν να γίνεται με αυτό το όνομα η αλληλογραφία μεταξύ των κρατών. Περιττεύει, βέβαια, να πούμε ότι σε όλα τα διεθνή fora κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να λέει και να γράφει το όνομα μακρυνάρι FYROM, αλλά όλοι χρησιμοποιούσαν τους προσδιορισμούς Μακεδονία, μακεδονικός κ.λπ.

Εκείνο που κυριάρχησε στην ελληνική πολιτική σκηνή, μαζί με τον αιφνιδιασμό, ήταν ο φόβος. Ο φόβος της σύγκρουσης με τους Αμερικάνους και η ανησυχία μη τυχόν και το ελληνικό κράτος πέσει χαμηλά στην κλίμακα της αμερικανοδουλείας. Γι' αυτό και η πρώτη δουλειά της κυβέρνησης ήταν να μαζέψει τους δικούς της, μη τυχόν και σηκώσουν πάλι τα λάβαρα με τ' αστέρια της Βεργίνας κι αρχίσουν να καλούν «στα όπλα να πάρουμε τα Σκόπια» και να βρίζουν τους «γυφτοσκοπιανούς». Υπουργοί διαπραγματεύτηκαν απευθείας με τον Χριστόδουλο και πρόσφεραν «γην και ύδωρ» στο ιερατείο. Οι λοχίες της Κοινοβουλευτικής Ομάδας μάζεψαν τους ακροδεξιούς βουλευτές της Βόρειας Ελλάδας και τους προειδοποίησαν ότι έτσι και αρχίσουν νταλαβέρια με συλλαλητήρια και τα τοιαύτα να ξεχάσουν το όνειρο της υφυπουργοποίησης με πρωθυπουργό τον Καραμανλή. Ο δε Μεϊμαράκης ανέλαβε να συμμαζέψει τον μηχανισμό του κόμματος, προειδοποιώντας τους «ζωηρούς» ότι θα τους φάει το μαύρο σκοτάδι έτσι και κάνουν του κεφαλιού τους. Να ξεχάσουν ότι μπορεί κάποια στιγμή να είναι υποψήφιοι ακόμα και για δημοτικοί σύμβουλοι στην Ανω Κωλοπετεινίτσα.

Η αλήθεια είναι ότι τα κατάφεραν. Κάποιες δηλώσεις μόνο έγιναν, αλλά όλοι αποκήρυξαν μετά βδελυγμίας την ιδέα του συλλαλητήριου. Ο δε Χριστόδουλος εμφανίστηκε με προτεταμένη την κοιλιά του στον άμβωνα και κάλεσε το ποίμνιο να στοιχηθεί πίσω από την πολιτειακή και πολιτική ηγεσία η οποία είναι άξια και ξέρει τι κάνει. Μέχρι και ο Παπαθεμελής τηλεφώνησε στον Καρατζαφέρη για να του πει να ματαιώσει τη συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη!

Η δεύτερη δουλειά της κυβέρνησης, μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, ήταν να διαμορφώσει μια πρόταση και να καλέσει την αντιπολίτευση σε συναίνεση πάνω σ' αυτή. Η πρόταση λέει: πάμε στον ΟΗΕ και με τη βοήθεια της ΕΕ διαπραγματευόμαστε σύνθετη ονομασία (π.χ. γεωγραφικό προσδιορισμό της Μακεδονίας, αφού ο εθνικός προσδιορισμός δεν γίνεται με τίποτα δεκτός στα Σκόπια) ή -στη χειρότερη περίπτωση- διπλή ονομασία (μία για την Ελλάδα και μία για ολόκληρο τον υπόλοιπο κόσμο!). Με στόχο; Με μοναδικό στόχο να τη βγάλουμε καθαρή στο εσωτερικό της Ελλάδας, όπου στο παρελθόν έχουν καλλιεργηθεί μεγάλες προσδοκίες, στηριγμένες σε μεγάλους τσαμπουκάδες, και η αντιπολίτευση θα εκμεταλλευθεί την ευκαιρία για να πλήξει πολιτικά την κυβέρνηση.

Τη συναίνεση ο Καραμανλής δεν δυσκολεύτηκε να την πετύχει. Τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς δεν είχαν ποτέ σκληρή εθνικιστική θέση, ενώ ο Περισσός ήταν το μόνο κόμμα που από το 1992 μιλούσε για σύνθετη ονομασία. Οσο για το ΠΑΣΟΚ, δεν μπορούσε παρά να συμπεριφερθεί συναινετικά. Πρώτο, γιατί ο Γιωργάκης είναι ο πιο αμερικανόδουλος πολιτικός στην ελληνική πολιτική σκηνή και δεύτερο γιατί τον δρόμο αυτό τον είχε ανοίξει ουσιαστικά το ΠΑΣΟΚ, με τη λεγόμενη ενδιάμεση συμφωνία, άλλο αν στη συνέχεια άφησε τα πράγματα να τελματωθούν, φοβούμενο το πολιτικό κόστος μιας συμβιβαστικής συμφωνίας. Οπως αποδεικνύεται, καλά έκανε και άφησε να περάσει ο καιρός, γιατί είναι η δεύτερη φορά που η ΝΔ καλείται να «φάει τα σκατά» του νέου «Μακεδονικού». Η πρώτη ήταν με τον Μητσοτάκη το 1993, η δεύτερη με τον Καραμανλή τώρα.

Οταν υπάρξει κατάληξη σε συμφωνία, τότε ο Καραμανλής θα συγκαλέσει και το άτυπο συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών, υπό την προεδρία του προέδρου της Δημοκρατίας, για να επικυρώσει το νέο όνομα, σβήνοντας από τα κρατικά πρακτικά την παλιά απόφαση που έλεγε «με τίποτα δεν δεχόμαστε να υπάρχει η λέξη Μακεδονία στο όνομα των Σκοπίων».

Οπως γράψαμε και στην εισαγωγή, το βασικό είναι να διαλυθούν τα εθνικιστικά νέφη που δηλητηριάζουν τη συνείδηση του ελληνικού λαού. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας, που τόσο καλά κρύβουν από τις νεότερες γενιές οι κυρίαρχοι του ελληνικού έθνους.

Η Μακεδονία δεν είναι μία, ούτε αποκλειστικά ελληνική. Η γεωγραφική Μακεδονία κόπηκε σε τρία κομμάτια την περίοδο των Βαλκανικών πολέμων, όταν οι στρατοί Ελλάδας, Σερβίας και Βουλγαρίας μοίραζαν τα ιμάτια της καταρρέουσας Οθωμανικής αυτοκρατορίας, αγνοώντας τη θέληση των λαών της περιοχής. Οπου προλάβαινε κάθε στρατός και ύψωνε τη σημαία του, το έδαφος γινόταν δικό του. Υστερα, άρχισε μια νέα ιστορία αίματος και ξεριζωμού, που κατέληξε σε μαζική ανταλλαγή πληθυσμών, οι οποίοι ξεριζώθηκαν από τις εστίες τους, για να αποκαταστήσουν τα βαλκανικά κράτη μια όσο γίνεται μεγαλύτερη εθνική ομοιογένεια στα νέα εδάφη που περιέλαβαν στις επικράτειές τους. Ολα αυτά, βέβαια, γίνονταν υπό την υψηλή εποπτεία και καθοδήγηση των μεγάλων δυνάμεων της εποχής. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι βαλκανικοί πόλεμοι ήταν προανάκρουσμα του Α' παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Η Μακεδονία, λοιπόν, μοιράστηκε ανάμεσα σε Σερβία (Μακεδονία του βαρδάρη), Ελλάδα (Μακεδονία του Αιγαίου) και Βουλγαρία (Μακεδονία του Πιρίν). Ο πληθυσμός που εθνικά αυτοπροσδιοριζόταν ως «Μακεδόνες» και ο οποίος ήταν πλειοψηφικός στη γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας, είδε το όραμα της εθνικής του αποκατάστασης, την οποία είχε διεκδικήσει και με την ηττηθείσα εξέγερση του Ιλιντεν το 1903, να συνθλίβεται στις μυλόπετρες των κρατικών εθνικισμών. Ειδικά στην Ελλάδα, ο πληθυσμός αυτός τράβηξε τα πάνδεινα. Μπορεί κάποια στιγμή στις αρχές της δεκαετίας του '20 να τους επέτρεψαν ακόμα και τη διδασκαλία της γλώσσας τους στα σχολεία (είχε εκδοθεί μάλιστα και αλφαβητάρι από την κυβέρνηση Βενιζέλου), στη συνέχεια όμως ο λόγος δόθηκε στον χωροφύλακα και τον ΚΥΠατζή. Ρήμαξαν τα χωριά τους. Αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν μαζικά σε Αυστραλία και Αμερική. Διασκορπίστηκαν μέσα στην Ελλάδα και έκρυβαν την εθνική τους ταυτότητα για να γλιτώσουν το διωγμό. Ούτε στα πανηγύρια δεν τους άφηναν να τραγουδούν στη μητρική τους γλώσσα. Το τελικό ξεπάτωμά τους έγινε την περίοδο του εμφύλιου πολέμου, επειδή συμμετείχαν μαζικά στο Δημοκρατικό Στρατό. Κι ύστερα, ήρθε η απόφαση που απαγόρευσε τον επαναπατρισμό στους «μη Ελληνες το γένος» πολιτικούς πρόσφυγες, δηλαδή τους Σλαβομακεδόνες ή «ντόπιους» όπως τους αποκαλούν στην (ελλαδική) Μακεδονία ή Μακεδόνες, όπως αυτοπροσδιορίζονται οι ίδιοι.

Δεν είναι δυνατόν, βέβαια, στο πλαίσιο μιας δημοσιογραφικής ανάλυσης, να παρουσιαστεί σε όλη του την έκταση το πρόβλημα της Μακεδονίας και ο πολύχρονος διωγμός των Σλαβομακεδόνων στην Ελλάδα. Στον ιστοχώρο της «Κ» στο Internet (www.eksegersi.gr) υπάρχει πάρα πολύ υλικό για όποιον ενδιαφέρεται να μελετήσει ιστορικά το ζήτημα. Εδώ περιοριζόμαστε μόνο σε κάποιες απαραίτητες επισημάνσεις:

Κάθε λαός έχει το δικαίωμα του εθνικού αυτοπροσδιορισμού, έστω και αν αυτός ο αυτοπροσδιορισμός στηρίζεται και σε πλάνες. Αλλωστε, όλα τα σύγχρονα έθνη (συμπεριλαμβανομένου του νεοελληνικού) στηρίζονται σε μια εθνική μυθοπλασία που ελάχιστη σχέση έχει με την ιστορική αλήθεια. Κάθε έθνος-κράτος έχει δικαίωμα να ονομάζεται όπως το ίδιο επιλέγει. Αυτό απορρέει από το δικαίωμα για αυτοδιάθεση. Οσο για μας, πέρα από αυτές τις βασικές αρχές, εμμένουμε σε μία βασικότερη: στην εποχή μας τα έθνη έχουν διασπαστεί αμετάκλητα σε ανταγωνιστικές τάξεις. Καμιά εθνική ιδέα δεν μπορεί να ενώσει αυτές τις τάξεις. Οταν αυτό γίνεται, τότε σημαίνει ότι η εργατική τάξη έχει υποταχτεί στους δυνάστες της.

Πάνε χρόνια από τότε που πέθανε ο «Γέρος»

Ισως τη στιγμή που διαβάζετε αυτές τις γραμμές ο Αραφάτ να είναι κι επίσημα πλέον νεκρός και τα μηχανήματα να έχουν αποσυνδεθεί απ' τον ιστορικό ηγέτη της Παλαιστίνης. Τον «Γέρο», όπως πολλοί είχαν συνηθίσει να τον αποκαλούν, που αποτελεί από τους λίγους ηγέτες στον κόσμο που έχαιρε τέτοιας παγκόσμιας εκτίμησης. Εναν άνθρωπο που είτε το θέλουμε είτε όχι αποτέλεσε σύμβολο μιας ολόκληρης εποχής της Παλαιστινιακής αντίστασης. Από την εποχή της ίδρυσης της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, στις 28 Μάη του 1964, μέχρι την πολιορκία της Βηρυτού, το δίμηνο Ιούνη-Ιούλη του 1982, και την πρώτη Ιντιφάντα το 1987. Μιας εποχής με εκατόμβες θυμάτων. Ο Αραφάτ, αν και ποτέ –ακόμα και στις καλύτερες μέρες του- δεν ήταν συνεπής εκφραστής του παλαιστινιακού αγώνα, αντανακλούσε αυτό το πάθος του λαού με τη μεγαλύτερη μεταπολεμική ιστορία αγώνων για εθνική απελευθέρωση.

Ομως μέχρι εκεί. Γιατί ο Αραφάτ ταυτίστηκε και με συνεχείς υποχωρήσεις που είχαν ξεκινήσει ακόμα από την εποχή της ανακήρυξης του «ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους» στο Αλγέρι, το Νοέμβρη του 1988, με την ταυτόχρονη αναγνώριση του Ισραήλ από τον ίδιο και την πολιτική του διακήρυξη που εμπεριείχε «μετριοπάθεια, ευελιξία και ρεαλισμό, ό,τι δηλαδή μας ζητούσε η Δύση να επιδείξουμε» (σύμφωνα με τα λεγόμενα του ίδιου του Αραφάτ μετά τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, όπου ο ίδιος κατήγγειλε την «τρομοκρατία»), καταλήγοντας στις κακόφημες συμφωνίες του Οσλο το 1993 και τους εναγκαλισμούς με τον Κλίντον το 1998. Τότε που η Δυτική Οχθη είχε γεμίσει με αφίσες του «πλανητάρχη» που «είχε ένα όνειρο - Ελεύθερη Παλαιστίνη» (We have a dream – Free Palestine).

Το χειρότερο όμως για τον Παλαιστίνιο ηγέτη, που κατά πολλούς «είχε παντρευτεί την επανάσταση», ήταν ότι το όνομά του ταυτίστηκε με μια εξουσία διεφθαρμένη. Μια εξουσία που έβαλε στα κελιά τα καλύτερα παιδιά της Παλαιστινιακής γης (μη διστάζοντας να συνεργαστεί και με τη CIA για την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας») στην εποχή της «ειρήνης των γενναίων», όταν στην Παλαιστίνη αναδυόταν η ντόπια αστική τάξη υπό το «κράτος» της Παλαιστινιακής Αρχής.

Ανοίγοντας παρένθεση και για να προλάβουμε την καταγγελία από κάποιους για ιεροσυλία, θα θέλαμε να σας θυμίσουμε τι έλεγαν οι δυο Παλαιστίνιοι –μέλη των σωμάτων ασφαλείας της Π.Α- όταν ήρθαν εξόριστοι στην Αθήνα το Μάη του 2002: «Μας εκπαίδευσαν στις ΗΠΑ και τώρα μας λένε τρομοκράτες» («Ελευθεροτυπία», 24/5/02). Εξάλλου, οι σχέσεις με τη CIA δε μπόρεσαν να κρατηθούν μυστικές μετά τα αλλεπάλληλα ταξίδια του αρχηγού της (τέσσερα τον αριθμό την τριετία 1996-1998) στην Παλαιστίνη και την περίοπτη θέση που αυτός κατείχε σε μια σειρά «ειρηνευτικών συνομιλιών» (ο χώρος της εφημερίδας δεν μας επιτρέπει να επεκταθούμε άλλο).

Αν, όμως, το πογκρόμ ενάντια στις οργανώσεις της πρώτης Ιντιφάντα, στα χρόνια που ακολούθησαν τις συμφωνίες του Οσλο, αφόπλισαν τον παλαιστινιακό λαό, τα χρόνια της «ειρήνης» βάθυναν την ταξική του διάσπαση. Από τη μια κάποιοι έμποροι, επιχειρηματίες και πολιτικοί, που τα πορτοφόλια τους άνθισαν στα εφτά χρόνια της ειρήνης, κι από την άλλη οι εργάτες στα σκλαβοπάζαρα του Ισραήλ, που στήνονταν καθημερινά για ώρες στα μπλόκα, προκειμένου να περάσουν τα ισραηλινά «εσωτερικά» σύνορα για ένα κομμάτι ψωμί, που έβλεπαν τους εποίκους να αυξάνονται και να λυμαίνονται τα παλαιστινιακά εδάφη, έχοντας πάρει γενναίες επιχορηγήσεις απ' το ισραηλινό κράτος, ενώ όποιος Παλαιστίνιος έχτιζε «παράνομα» αντιμετώπιζε τη μπουλντόζα και τον κίνδυνο να μείνει ανά πάσα στιγμή άστεγος μαζί με τη φαμίλια του.

Γι' αυτό και η «χρυσή εποχή» δεν κράτησε πολύ. Το Σεπτέμβρη του 2000 ξέσπασε η δεύτερη Ιντιφάντα και μαζί με το θάνατο της «ειρήνης των γενναίων» πέθανε και η πολιτική του Αραφάτ. Ο ίδιος, όμως, συνέχιζε να «κλείνει το μάτι» σε όσους αντιστέκονταν, να αφήνει τους «τρομοκράτες» των Ταξιαρχιών του Αλ-Ακσά μέσα στην οργάνωσή του (τη Φατάχ), με την ίδια άνεση που κατακεραύνωνε την «τρομοκρατία» (βλ. σχετικό του άρθρο στους New York Times, το Φλεβάρη του 2002).

Με τον καιρό, όμως, η αμερικάνικη υποστήριξη έφυγε. Ο Αραφάτ, που τους ήταν χρήσιμος για να ελέγξουν τις αντιστάσεις και να καθυποτάξουν τον Παλαιστινιακό λαό, δεν εκπλήρωσε το ρόλο του. Γι' αυτό και αποφάσισαν να τον βάλουν στη μπάντα. Ο ίδιος εξαναγκάστηκε τα περισσότερα χρόνια να μείνει κλεισμένος στο αρχηγείο του στη Ραμάλα μη μπορώντας να κάνει τίποτα πλέον. Κι η γυναίκα του να απολαμβάνει τα πανάκριβα μοντελάκια και αρώματα της παρισινής κολεξιόν μακριά απ' την Παλαιστινιακή γη και με τη σιγουριά μιας άνετης ζωής.

■ Με τη ματιά του «Ιντεπέντεντ»

«Οι αντάρτες θα αγριεύουν, παρά την επίθεση στη Φαλούτζα» (9/11/04)

Μπορεί όλα τα μάτια να είναι συγκεντρωμένα στη Φαλούτζα, όμως η βία συνεχίζεται σ' όλο το Ιράκ. Οι Αμερικάνοι πουλάνε τη μάχη της Φαλούτζα στα στρατεύματά τους και στον υπόλοιπο κόσμο σαν αποφασιστική στιγμή, αλλά η αιματοχυσία σ' όλη την υπόλοιπη χώρα χθες έδειξε ότι η κατάληψη της πόλης δεν θα καταφέρει καθοριστικό πλήγμα στους αντάρτες.

Αυτοί έχουν τη δυνατότητα να κάνουν επιχειρήσεις ελεύθερα μέσα στην πρωτεύουσα. Χθες βομβάρδισαν στη Βαγδάτη μια καθολική εκκλησία, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν τουλάχιστον 35 άνθρωποι. Ο εξωτερικός τοίχος της εκκλησίας καταστράφηκε και το διπλανό σπίτι πήρε φωτιά. Ενα αυτοκίνητο βόμβα στη δυτική Βαγδάτη σκότωσε τουλάχιστον ένα αμερικάνο στρατιώτη. Στο δρόμο που οδηγεί στο αεροδρόμιο, έναν από τους πιο κακόφημους αυτοκινητόδρομους της χώρας, έγινε επίθεση αυτοκτονίας με ένα κόκκινο Οπελ φορτωμένο με εκρηκτικά σε αυτοκινητοπομπή. Σύμφωνα με μαρτυρίες, τουλάχιστον τρία άτομα σκοτώθηκαν. Την ευθύνη ανέλαβε η ομάδα του Αμπού Μουσάμπ αλ – Ζαρκάουι, τον οποίο οι ΗΠΑ έχουν παρουσιάσει ως τον κύριο στόχο τους στη Φαλούτζα.

Η ίδια ομάδα ανέλαβε την ευθύνη για επιθέσεις στη Σαμάρα το Σάββατο, στις οποίες σκοτώθηκαν τουλάχιστον 34 άτομα. Οι αμερικάνικες δυνάμεις πραγματοποίησαν χθες αεροπορική επίθεση σε υποτιθέμενες θέσεις ανταρτών κοντά στη Σαμάρα, κατά την οποία σκοτώθηκε τουλάχιστον ένα άτομο. Στην ίδια περιοχή σκοτώθηκαν τη νύχτα 4 ιρακινοί εργολάβοι από πυρά ενόπλων που δέχτηκαν καθώς έβγαιναν από αμερικάνικη βάση.

Η βία μέσα και γύρω από τη Σαμάρα είναι μια εικόνα του προβλήματος που αντιμετωπίζουν οι αμερικάνικες δυνάμεις στη Φαλούτζα. Μόλις πριν από ένα μήνα ισχυρίζονταν ότι είχαν ανακαταλάβει τη Σαμάρα και είχαν αποκαταστήσει την τάξη με μια επιχείρηση που θεωρήθηκε τότε ότι άνοιγε το δρόμο για τη Φαλούτζα. Ομως η πρόσφατη βία δείχνει ότι η επίθεση απέτυχε στον πρωταρχικό στρατιωτικό της στόχο: να τιθασεύσει τους αντάρτες.

Τουλάχιστον 70 άτομα συνολικά σκοτώθηκαν σε επιθέσεις το περασμένο Σαββατοκύριακο, μεταξύ των οποίων 9 αστυνομικοί που στήθηκαν στον τοίχο και εκτελέστηκαν στην Χαλανίγια, βορειοδυτικά της Βαγδάτης, την Κυριακή.

Η βία απλώθηκε και νότια της πρωτεύουσας. Τουλάχιστον 20 αστυνομικοί σκοτώθηκαν στη Λατιφίγια, ένα ακόμη προπύργιο των ανταρτών, το Σάββατο.

Επίκεντρο της τελευταίας αιματοχυσίας είναι το σουνιτικό κεντρικό Ιράκ. Ομως οι επιχειρήσεις των ανταρτών έχουν τώρα επεκταθεί πολύ πέρα από το «Σουνιτικό Τρίγωνο».

Ο Ιγιάντ Αλλάουι κήρυξε τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης την Κυριακή, όμως λίγα λεπτά αργότερα ένα αυτοκίνητο – βόμβα ανατινάχτηκε έξω από το σπίτι του υπουργού Οικονομικών, Αντέλ Αμπντέλ Μαχντί. Ενας αστυνομικός και ένας σωματοφύλακας σκοτώθηκαν».

■ Πεδίο μάχης όλο το Ιράκ

Η προσπάθεια των Αμερικάνων να επικεντρώσουν στη Φαλούτζα το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν στο Ιράκ και η καθοριστική πολιτική και στρατιωτική σημασία που αποδίδουν στην αναμενόμενη ανακατάληψη της πόλης επισκιάζονται από το μπαράζ των επιθέσεων που έχουν εξαπολύσει τις τελευταίες μέρες οι αντάρτες σ'όλη τη χώρα. Με τον τρόπο αυτό κάνουν επίδειξη δύναμης και ταυτόχρονα αντιπερισπασμό στις δυνάμεις κατοχής. Η περίπτωση της Σαμάρα,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11

«Κάνουν ένα σκληρό αγώνα... αυτοί οι άνθρωποι είναι σκληροπυρηνικοί... Ενας άντρας πετάχτηκε από ένα τοίχο και πέταξε μία ρουκέτα στο τανκ μου. Πρέπει να πάρω άλλο τανκ για να πάω εκεί πίσω».

Λοχαγός Ρόμπερτ Μπόντις, διοικητής λόχου τεθωρακισμένων πεζοναυτών (Independent, 10/11/04).

«Ακούστε, αυτοί οι τύποι είναι αποφασισμένοι».

Ντόναλντ Ράμσφελντ (Associated Press, 9/11/04)

Κυριακή 8/11, ώρα 21:30 τοπική, ξεκινάει η μεγάλη επίθεση στη Φαλούτζα, το κάστρο της Ιρακινής Αντίστασης. Μετά από μήνες βομβαρδισμών, που τις τελευταίες βδομάδες ήταν σε καθημερινή βάση, 10.000 Αμερικάνοι στρατιώτες μαζί με 2.000 κυβερνητικούς ταγματασφαλίτες, υποστηριζόμενοι από τεθωρακισμένα, ελικόπτερα «Απάτσι» και μαχητικά F-16, ξεκινούν τη μεγαλύτερη χερσαία επίθεση από τότε που «τελείωσε» ο πόλεμος στο Ιράκ.

Λίγες ώρες πριν, ο διορισμένος «πρωθυπουργός» του Ιράκ Ιγιάντ Αλάουι είχε κηρύξει τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, επιβάλλοντας στρατιωτικό νόμο, ενώ την επομένη έδωσε το πράσινο φως... στην επίθεση που ήδη είχε ξεκινήσει, σε μια ύστατη προσπάθεια των κατακτητών να καθαρίσουν με την Αντίσταση μια και καλή.

Οι Αμερικάνοι, βάζοντας μπροστά τους Ιρακινούς ταγματασφαλίτες, εισβάλλουν στο νοσοκομείο της πόλης τα ξημερώματα της Δευτέρας, και το καταλαμβάνουν χωρίς να συναντήσουν αντίσταση. Ταυτόχρονα καταλαμβάνουν τις δύο –μη στρατηγικής σημασίας- γέφυρες της πόλης στον Εφράτη ποταμό, ενώ λίγο αργότερα πέφτει στα χέρια τους και ο σιδηροδρομικός σταθμός. Η πόλη σφυροκοπείται με αεροπορικούς βομβαρδισμούς που διαρκούν πάνω από 10 ώρες. Μέχρι το τέλος της πρώτης μέρας οι Αμερικάνοι έχουν ρίξει τουλάχιστον τέσσερις βόμβες των 250 κιλών πάνω απ' τη Φαλούτζα.

Τα περισσότερα ειδησεογραφικά πρακτορεία αναφέρουν ότι η πλειοψηφία του πληθυσμού έχει εγκαταλείψει την πόλη. Σύμφωνα με το Αλ-Τζαζίρα (9/11), που επικαλείται μια σουνιτική ομάδα με διασυνδέσεις με τους αντάρτες της Φαλούτζα, παραμένουν γύρω στα 60.000 άτομα μέσα στην πόλη (απ' τις 300.000 που είναι ο πληθυσμός της). Ομως πουθενά δε δείχνεται μια εικόνα με τα καραβάνια των προσφύγων, προφανώς γιατί η ενημέρωση ελέγχεται ασφυκτικά και λογοκρίνεται απ' τους Αμερικάνους που δεν θέλουν να δείξουν τέτοιες σκηνές που παραπέμπουν σε άλλες εποχές. Είναι τέτοια η λογοκρισία που κάθε επιτυχία των ανταρτών θάβεται. Μέχρι και το Αλ-Τζαζίρα και το Αλ-Αραμπίγια αρνούνται -σύμφωνα με καταγγελία του ανταποκριτή του Mafkarat al-Islam– να δημοσιεύσουν το βίντεο με τους 36 Αμερικάνους που αιχμαλώτισαν οι αντάρτες τη Δευτέρα το πρωί, για λόγους «ασφαλείας», φοβούμενα μην τους διώξουν τους ανταποκριτές οι Αμερικάνοι (κάτι που είχαν κάνει πα-

Η μάχη των λεόντων

λαιότερα).

Παρολαυτά, οι πρώτες επιτυχίες των ανταρτών βγαίνουν στο φως της δημοσιότητας. Ενα μη επανδρωμένο αεροπλάνο καταρρίπτεται την Κυριακή, σύμφωνα με το Αλ-Τζαζίρα, ενώ την Τρίτη ένα ελικόπτερο «Απάτσι» συντρίβεται, σύμφωνα με το Ρόιτερς, ενώ ένα άλλο τύπου «Καϊόβα» πλήττεται από πυρά ανταρτών αλλά καταφέρνει να γυρίσει στη βάση του. Την Τρίτη ξεκινά η προέλαση προς το κέντρο της πόλης. Το πρώτο κύμα των 3.000 κατοχικών στρατιωτών εισβάλει από τέσσερα σημεία και φτάνει μέχρι τη κεντρική λεωφόρο. Οι συγκρούσεις είναι ιδιαίτερα σκληρές από πόρτα σε πόρτα και σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Πενταγώνου οι Αμερικάνοι νεκροί φτάνουν τους 10 και οι τραυματίες τους 22, ενώ οι αντάρτες εκτιμούν ότι οι αμερικάνικες απώλειες είναι πενταπλάσιες.

Η κατάσταση στον ιρακινό κυβερνητικό στρατό δεν είναι καθόλου καλή. Σύμφωνα με τον βρετανικό Independent, "υπήρξαν αναφορές απ' την Φαλούτζα ότι περίπου 500 Ιρακινοί κυβερνητικοί στρατιώτες, σχεδόν ένα τάγμα, αρνήθηκαν να πολεμήσουν στο πλευρό των Αμερικάνων» (10/11/04). Το ένα τέταρτο των ιρακινών κυβερνητικών δυνάμεων θα συμπληρώναμε εμείς. Πράγμα που οφείλεται τόσο στο φόβο των Ιρακινών στρατιωτών όσο και στις ανακοινώσεις τόσο της Ενωσης των Μουσουλμάνων Κληρικών του Ιράκ, που εξέδωσε φετβά (διάταγμα) απαγορεύοντας την συμμετοχή των Ιρακινών στην επίθεση στη Φαλούτζα όσο και των Σιιτών κληρικών, όπως ο Σαντρ, που δήλωσε ότι «η επίθεση στη Φαλούτζα είναι επίθεση σε όλο το Ιράκ» (οι κληρικοί της Φαλούτζα απείλησαν ότι θα σφάξουν όσους Ιρακινούς συμμετάσχουν στην επίθεση).

Στον κυβερνητικό συνασπισμό ξεσπά πολιτική κρίση με την αποχώρηση του Ισλαμικού Κόμματος από την κυβέρνηση, εξαιτίας της επίθεσης στη Φαλούτζα, και το κάλεσμα σε αποχή από τις εκλογές του Γενάρη από την Ενωση των Μουσουλμάνων Κληρικών του Ιράκ.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές οι Αμερικάνοι δηλώνουν ότι ελέγχουν το 70% της πόλης (πράγμα που τίθεται σε αμφισβήτηση από ανταποκριτή του BBC όπως αναφέρουμε σε πλαϊνή στήλη). Ομως, ακόμα κι αν είναι έτσι, ακόμα κι αν η Φαλούτζα πέσει σύντομα -πράγμα που θεωρούμε αβέβαιο καθώς οι μάχη γίνεται πλέον μέσα στην πόλη, όπου ακόμα και λίγες εκατοντάδες αποφασισμένων ανταρτών μπορούν να προκαλέσουν μεγάλες φθορές στον αμερικάνικο τακτικό στρατό- οι κατακτητές βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα άλλο εξίσου μεγάλο πρόβλημα. Οι αντάρτες που έχουν παραμείνει στην πόλη είναι πολύ λιγότεροι απ' αυτούς που αναμένονταν, σύμφωνα με τις δηλώσεις των ίδιων των Αμερικάνων. Πράγμα που σημαίνει ότι η κατάληψη της Φαλούτζα μπορεί να αποδειχτεί ένα φιάσκο, καθώς το αντάρτικο εξαπλώνεται στις υπόλοιπες πόλεις όπως δείχνουν και οι συγκρούσεις που ξέσπασαν στο υπόλοιπο Ιράκ. Κι απ' την άλλη κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι η Φαλούτζα δε θα μετατραπεί σε Σαμάρα, όπου οι αντάρτες επανεμφανίστηκαν μετά την κατάληψη της πόλης απ' τους Αμερικάνους και τα τσιράκια τους. Οπως και να έχει το πράγμα, όσοι αντάρτες και να έχουν απομείνει στη πόλη, δίνουν μια μεγάλη και σκληρή μάχη που θα πλήξει το κύρος των κατακτητών όχι μόνο αυξάνοντας σημαντικά τις απώλειές τους (που έχουν ξεπεράσει τους 1100 μέχρι στιγμής) αλλά δυναμιτίζοντας την εκλογική φιέστα που ετοιμάζεται να στηθεί το επόμενο δίμηνο.

■ Κοινό ανακοινωθέν ανταρτών

Τη στιγμή που οι αμερικάνικες δυνάμεις χτυπούσαν τη Φαλούτζα, αντάρτικες ομάδες που είχαν καταλάβει περιφέρειες της πρωτεύουσας εξέδιδαν κοινό ανακοινωθέν για πρώτη φορά μετά τις τελευταίες επιθέσεις στη Φαλούτζα καλώντας τον πληθυσμό της Βαγδάτης να μείνει στα σπίτια του καθόσο οι δυνάμεις της Αντίστασης περιπολούσαν σε τμήματα της πόλης. Το ανακοινωθέν που αναδημοσιεύτηκε στο ισλαμικό πρακτορείο Jihad Unspun από το δημοσιογράφο της «Ελεύθερης Αραβικής Φωνής», Μοχάμεντ Αμπου Νασρ, την περασμένη Τετάρτη, υπογράφεται από οχτώ ομάδες της ιρακινής αντίστασης:

- Ταγούντ γα Αλ Τζιχάντ
- Ανσάρ ας Σουνάχ
- Αλ τζαουϊς Αλ Ισλαμί
- Μυστικός στρατός (Αλ Τζαουίς ας Σιρί)
- Μαύρα λάβαρα
- Ταξιαρχίες Αμπού Μπακρ ας Σιντίκ
- Τα λιοντάρια των δύο ποταμών
- Οι Ταξιαρχίες

Το ανακοινωθέν μοιράστηκε πλατιά στον λαό της Βαγδάτης στα τζαμιά και στις περιοχές της πρωτεύουσας που ελέγχει η Ιρακινή Αντίσταση. Αν και δε γνωρίζουμε όλες τις λεπτομέρειες του ανακοινωθέντος, πιστεύουμε ότι η έκδοσή του έχει εξαιρετική σημασία και δείχνει ότι οι αντάρτικες δυνάμεις ενισχύουν την κοινή τους δράση ενάντια στον κατακτητή. Πράγμα που σημαίνει ότι ακόμα κι αν πέσει η Φαλούτζα, αυτό δεν θα είναι παρά ένα φιάσκο των κατακτητών που βλέπουν ότι το αντάρτικο έχει ριζώσει σε όλη τη χώρα.

Χτυπούν με χημικά όπλα

Η καταγγελία προέρχεται από αντιστασιακές ομάδες και δημοσιεύτηκε στην πλατιάς κυκλοφορίας αραβική εφημερίδα Αλ-Κουντς την περασμένη Τετάρτη 10/11. Σύμφωνα με την καταγγελία, τα αμερικάνικα στρατεύματα χρησιμοποιούν απαγορευμένα χημικά αέρια για να σκοτώσουν τους αντάρτες που αντιστέκονται. «Μερικοί κάτοικοι της πόλης κάηκαν ανεπανόρθωτα από δηλητηριώδη αέρια», δήλωσαν αντάρτες που είχαν πάρει μέρος στις μάχες που διεξάγονταν στη συνοικία Γκολάν, στην ίδια εφημερίδα. Πράγμα που επιβεβαίωσε και Ιρακινός γιατρός που θέλησε να κρατήσει την ανωνυμία του: «Τα αμερικάνικα στρατεύματα ψέκασαν με χημικά και νευροπαραλυτικά αέρια αντιστασιακούς μαχητές προκαλώντας τους υστερία. Η εικόνα ήταν σπαρακτική».

Ταυτόχρονα, πολλοί ανταποκριτές αναφέρουν τεράστιες υλικές ζημιές και πολλά πτώματα, κυρίως αμάχων. Σύμφωνα με γιατρό του νοσοκομείου της Φαλούτζα, η πόλη έχει τεράστιες ελλείψεις σε ιατροφαρμακευτικό υλικό. «Δεν έχει γίνει ούτε μια εγχείρηση στη Φαλούτζα. Είχαμε ένα νοσοκομειακό που χτυπήθηκε από αμερικάνικα πυρά και ένα γιατρό τραυματία. Υπάρχουν πάμπολλοι τραυματισμένοι πολίτες στα σπίτια τους που δε μπορούν να κουνηθούν. Ενα 13χρονο αγόρι μόλις πέθανε στα χέρια μου».

Οι Αμερικάνοι ισοπεδώνουν τη Φαλούτζα διαπράττοντας ένα ακόμα έγκλημα πολέμου πλάι στα όσα έχουν κάνει ανά τον κόσμο. Χρησιμοποιώντας και όπλα μαζικής καταστροφής, για τα οποία υποτίθεται ότι ξεκίνησαν αυτό τον πόλεμο. Οποία υποκρισία! Κι όμως, η διεθνής κινητοποίηση είναι από μικρή έως ανύπαρκτη. Εδώ όμως δε χωράνε δικαιολογίες. Ας μην περιμένουμε την ολοκλήρωση ενός ακόμα εγκλήματος για να βγούμε στο δρόμο και να την καταγγείλουμε. Αυτό άλλωστε είναι το ελάχιστο που μπορούμε και πρέπει να κάνουμε μπροστά σε μια αντίσταση που ξετινάζει το «αήττητο» της «υπερδύναμης» του πλανήτη. Διαφορετικά, ας φορτώσουμε στις πλάτες μας άλλη μια ντροπή κι ας αφήσουμε να περάσει κι αυτό, όπως τόσες άλλες σφαγές στη Μέση Ανατολή...

■ Φαλούτζα: Σφαγή και αντίσταση

Η ανταπόκριση με τον παραπάνω τίτλο, προέρχεται απ' τον βρετανικό BBC της περασμένης Τετάρτης 10 Νοέμβρη, επομένως δεν επιδέχεται αμφισβήτησης από τα παπαγαλάκια των Αμερικάνων, γι' αυτό και την αναδημοσιεύουμε αυτούσια. Αποτελεί την καλύτερη απάντηση στην αμερικάνικη προπαγάνδα που αναφέρει συνεχή προέλαση:

«Οσο οι αμερικάνικες δυνάμεις μάχονται τους στασιαστές στους δρόμους διασκορπισμένους με χαλάσματα και πτώματα, ιρακινές πηγές αμφισβητούν τους ισχυρισμούς ότι οι Αμερικάνοι ελέγχουν μεγάλο μέρος της Φαλούτζα. Το site του BBC επικοινώνησε τηλεφωνικά με τον Φαντχίλ Μπαντράνι, ένα δημοσιογράφο στην πόλη που αναφέρεται στο δίκτυο του BBC στα αραβικά: Εκανα μία βόλτα κατά μήκος της πόλης χθές το βράδυ (σ.σ. αναφέρεται στο βράδυ της Τρίτης) μετά την οπισθοχώρηση των Αμερικάνων. Ηταν πολύ ήσυχη, συχνά οι μόνοι ήχοι προέρχονταν από τις μετακινήσεις των μαχητών στους δρόμους και τις ταράτσες. Σε ορισμένα μέρη, ήταν επίσης πολύ σκοτεινά, με το μόνο σποραδικό φως από ρουκέτες και φλόγες. Οπου κι αν πήγα, βρήκα κατεστραμμένα κτίρια και πτώματα από ντόπιο πληθυσμό και μαχητές σκοτωμένους στους δρόμους. Είδα επίσης τέσσερα χτυπημένα τανκς και τρία εγκαταλελειμμένα Χάμβις. Στη Χασντίγια, βρήκα τα πτώματα οκτώ αμερικάνων στρατιωτών να κείτονται στο έδαφος. Μερικά ήταν άσχημα ακρωτηριασμένα με διάφορα χτυπήματα. Αλλα ήταν σε καλύτερη κατάσταση, σα να ήταν χτυπημένα από πυρά μικρών όπλων. Παρατήρησα δύο Αμερικάνους στρατιώτες να κρατάνε σφιχτά επάνω στα στήθη τους τα όπλα τους. Αλλά τα περισσότερα απ' τα όπλα τους έλειπαν. Μερικοί από τους νεκρούς ξεκίνησαν να αποσυντίθενται μέσα στους δρόμους. Αλλά και οι ζωντανοί δε μυρίζουν και πολύ καλύτερα – εγώ έχω να κάνω μπάνιο εδώ και μια βδομάδα. Ούτε έχω ξυριστεί. Δεν υπάρχει πραγματική ξεκούραση εδώ πέρα ούτε μέρα ούτε νύχτα. Οι Αμερικάνοι έφεραν μεγάλη δύναμη εδώ την Τετάρτη το πρωί. Τα τζαμιά δεν διαλαλούν πλέον καθημερινά καλέσματα για προσευχή, όμως δε μένουν σιωπηλά. Κάθε φορά που μια μεγάλη βόμβα προσγειώνεται κάπου δίπλα, η κραυγή υψώνεται από τους μιναρέδες: "Αλάχ Ακμπάρ" (Ο Θεός είναι μεγάλος). Η χειρότερη μάχη γίνεται στο βόρειο μέρος της πόλης, στην περιφέρεια του Τζολάν. Εκεί είναι η βάση πολλών μαχητών. Παρεμπιπτόντως, είναι το μέρος που οι αμερικάνικες δυνάμεις ασφαλείας χτυπήθηκαν τον Απρίλη οδηγώντας στην πρώτη περικύκλωση της Φαλούτζα. Νομίζω ότι είναι παραπλανητικό το να ισχυρίζεται κανείς ότι οι ΗΠΑ ελέγχουν το 70% της πόλης (σ.σ. κάτι που ισχυρίζονταν οι επίσημες αμερικάνικες πηγές εκείνη τη μέρα) επειδή οι μαχητές βρίσκονται συνέχεια σε κίνηση. Πηγαίνουν από δρόμο σε δρόμο, βάλλοντας κατά του στρατού σε κάποια μέρη και αφήνοντάς τους αλλού έτσι ώστε να μπορούν να τους επιτεθούν αργότερα. Οι μαχητές μου είπανε ότι είναι προετοιμασμένοι να αντισταθούν στους Αμερικάνους μέχρι θανάτου. Λένε ότι πολεμούν όχι μόνο για τη Φαλούτζα αλλά για όλο το Ιράκ. Εκφράζουν την πεποίθησή τους ότι θα νικήσουν στο τέλος. Λένε ότι η ιδέα είναι να προκαλέσουν αρκετές απώλειες στα αμερικάνικα στρατεύματα για να τα εξαναγκάσουν να επανεξετάσουν την αποστολή τους»

(BBC, 10/11/2004)

Χαιρετισμός στα όπλα

17 Νοέμβρη 1973 - 17 Νοέμβρη 2004. Τί σηματοδοτεί το Πολυτεχνείο 31 χρόνια μετά;

Η συζήτηση επανέρχεται κάθε χρόνο τέτοιες μέρες. Και κυριαρχείται πάντα από τον επίσημο λόγο. Από τον αστικό λόγο, όπως αυτός αρθρώνεται από τον αστικό κομματικό χάρτη, με την ποικιλοχρωμία των λέξεων και των νοημάτων που εμπεριέχει αυτός ο χάρτης. Με τη διαφορά ότι τέτοιες μέρες βγαίνουν στην πρώτη γραμμή κάποιοι από τους πρωταγωνιστές (πραγματικοί ή γιαλαντζί) εκείνης της περιόδου, που έχουν ακολουθήσει τη γνωστή πορεία, από το νεανικό ριζοσπαστισμό στην ώριμη μετάλλαξη και στην ενσωμάτωση στο σύστημα.

Καταβάλλεται, βέβαια, προσπάθεια να αρθρωθεί και ένας αντίλογος. Μόνο που στην πλειοψηφία των περιπτώσεων ακούγεται μίζερος, μουσειακός, καθηλωμένος σε μνήμες και συνθήματα που δεν μπορούν να αντιστοιχηθούν με το σήμερα. Η ίδια μονότονη επανάληψη παρατηρείται και σ' αυτόν τον λόγο. Ο κύκλος της μεταπολίτευσης έκλεισε, αλλά πολλοί δεν το έχουν πάρει είδηση ή δεν θέλουν να το συνειδητοποιήσουν, γιατί κάτω από τον ήλιο της μεταπολίτευσης είχαν κι αυτοί μια θεσούλα για να στεγάσουν την ιδεολογικοπολιτική τους πραμάτεια.

Ο κύκλος της μεταπολίτευσης έκλεισε ταυτόχρονα με κάποιες κοσμοϊστορικές αλλαγές σε παγκόσμιο επίπεδο, ανεξάρτητα απ' αυτές και σε συνάρτηση μ' αυτές. Ο νέος κύκλος που άνοιξε (γιατί βέβαια, η Ιστορία δεν τέλειωσε, ούτε μπορεί να τελειώσει, σε πείσμα όσων επαγγέλθηκαν το τέλος της) έχει τη δική του θεώρηση και για το Πολυτεχνείο. Μια θεώρηση την οποία δεν μπορεί να μολύνει κανένα από τα ιδεολογήματα της μεταπολίτευσης.

Το Πολυτεχνείο δεν είναι ο αγώνας για την αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας, σύμφωνα μ' αυτή τη θεώρηση. Αν ήταν έτσι, τότε δεν μας αφορά, τους το χαρίζουμε. Το Πολυτεχνείο ήταν ο αγώνας των «τρελών» ενάντια στη βαρβαρότητα. Ο αγώνας που αναζητούσε τη συγχώνευσή του με τα πλατιά εργαζόμενα στρώματα και δεν την πέτυχε παρά σε μικρό βαθμό. Ο αγώνας που χαρακτηριζόταν από αυτοθυσία, διαθεσιμότητα, αλληλεγγύη, συλλογικότητα, χαρακτηριστικά που τόσο μας λείπουν σήμερα.

Το Πολυτεχνείο του '73 στέλνει σήμερα χαιρετισμό στην αδούλωτη Φαλούτζα, το Ραμάντι, τη Βαγδάτη, στο αδούλωτο Ιράκ που αντιστέκεται με το όπλο στο χέρι ενάντια στο βάρβαρο κατακτητή. Οχι για να συγκριθεί μαζί τους. Οχι για ν' ανεβάσει το δικό του μέγεθος ή να κατεβάσει το δικό τους. Αλλά για να θυμίσει το νήμα που συνδέει τα γεγονότα της παγκόσμιας αντίστασης στη βαρβαρότητα, ανεξάρτητα από το ειδικό τους βάρος στην εξέλιξη της παγκόσμιας Ιστορίας. Ποιο είναι αυτό το νήμα; Είναι η αντίσταση, η μη υποταγή, η περιφρόνηση της υπεροπλίας του αντίπαλου. Ολα αυτά που δεν δίνουν απλά νόημα στη θυσία, όπως θέλουν οι διάφορες μοιρολογίστρες, αλλά που κρατούν ζωντανή την προοπτική της τελικής νίκης.

ΥΓ: Το σημείωμα αυτό δημοσιεύτηκε πέρυσι τέτοια μέρα στη στήλη. Δεν αλλάξαμε παρά μόνο μερικές λέξεις.

Η εικόνα έκανε το γύρο του κόσμου. Μόνο που σχεδόν κανείς δεν διευκρίνισε τι αφορά. Μια σκηνή από την επίθεση των Αμερικανών στη Φαλούτζα κατάλαβαν οι περισσότεροι. Ισως να θεώρησαν ότι οι αιχμάλωτοι είναι μαχητές από τις αντάρτικες δυνάμεις της πόλης.

Ομως, η εικόνα είναι από την εισβολή των Αμερικανών στο μεγαλύτερο νοσοκομείο της πόλης και οι αλυσοδεμένοι είναι εργαζόμενοι του νοσοκομείου. Είναι από τις περιπτώσεις εκείνες που δεν ταιριάζει το «μια εικόνα χίλιες λέξεις».

■ Περί τιμής

Διαβάσαμε στις εφημερίδες, ότι δυο υπουργοί της κυβέρνησης επικοινώνησαν με τον Χριστόδουλο και του ζήτησαν να κρατήσει η Εκκλησία προσεκτική στάση και να μη σηκώσει τους πατριωτικούς τόνους για το «Μακεδονικό». Κι εκεί πάνω στην κουβέντα, έγινε λόγος και για τα αιτήματα που έχει η ιεραρχία. Οι υπουργοί -λέει το ρεπορτάζ- έδωσαν στον αρχιεπίσκοπο τη διαβεβαίωση, ότι ορισμένα από αυτά τα αιτήματα θα προωθηθούν ταχύτερα. Την επομένη και ενώ οι ανά την Ελλάδα Ελληνάρες περίμεναν από τον Χριστόδουλο να σηκώσει το λάβαρο της Αγίας Λάβρας και να τους καλέσει σε συλλαλητήρια υπέρ βωμών και εστιών (και ονόματος), τον άκουσαν απογοητευμένοι να δηλώνει από άμβωνος ότι πρέπει όλοι να στοιχηθούμε πίσω από την πολιτική ηγεσία της χώρας. Ετσι, έμειναν απελπιστικά μόνοι τους καμιά εκατοστή Χρυσαυγίτες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ενώ ο χέρι-χέρι Καρατζαφέρης μάζεψε τόσο λίγους στη Θεσσαλονίκη που ούτε πορεία δεν τόλμησε να κάνει.

Στην απλή λαϊκή γλώσσα αυτό λέγεται ανατολίτικο παζάρι. Μου ζητάς, σου ζητώ, σου δίνω, μου δίνεις. Παναπεί, όλα έχουν την τιμή τους. Και ο πατριωτισμός του Χρυσόδουλου, βεβαίως, βεβαίως.

■ Πάγος

Ποιος είδε τον Πάγκαλο και δεν τον φοβήθηκε. Μόλις έγινε γνωστή η απόφαση της αμερικάνικης κυβέρνησης να αναγνωρίσει τη FYROM ως Δημοκρατία της Μακεδονίας, ο Θόδωρας προέταξε τα εκατόν τριάντα κιλά του και με το γνωστό ύφος του απεφάνθη ότι επήλθε το τέλος της κυβέρνησης Καραμανλή, με τον ίδιο τρόπο που είχε τελειώσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Πλην, όμως, άλλαι υπήρξαν αι βουλαί του αρχηγού Γιωργάκη, ο οποίος ενεφανίσθη άκρως συναινετικός, στο ίδιο μήκος κύματος με την κυβέρνηση και άδειασε τον Πάγκαλο. Αδειασε τρόπος του λέγειν, διότι 130 και βάλε κιλά δεν αδειάζονται εύκολα. Πάντως, πρέπει να σημειώσουμε ότι ο ίδιος ο Πάγκαλος φρόντισε να αυτοαδειαστεί, διότι δεν επανήλθε στην πολιτική κονίστρα με τις ίδιες θέσεις, ούτε την έπεσε στον Γιωργάκη, καταπώς το συνήθιζε στο παρελθόν. Φαίνεται πως κάποια συμφωνία έχει κάνει με τον άλλοτε υφιστάμενό του στο ΥΠΕΞ. Μπορεί να μην τον πάει με τίποτα, μπορεί να τον θεωρεί ένα τίποτα, είναι όμως αναγκασμένος να τον φάει στη μάπα. Ποιος είπε ότι ο Θόδωρας δεν είναι ρεαλιστής πολιτικός; Εντάξει, κάποιες στιγμές τα παίρνει στο κρανίο, αλλά μετά συνέρχεται και ανανίπτει.

ΥΓ: Θυμάστε τότε που ο Πάγκαλος τα είχε ξαναπάρει στο κρανίο και είχε χαρακτηρίσει τη Γερμανία «γίγαντα με μυαλό νάνου» και στη συνέχεια αναγκάστηκε να ζητήσει δημοσίως συγνώμη για να διατηρήσει το πόστο του ΥΠΕΞ της Ελλάδας;

■ Τραγέλαφος

Αν θυμάστε, στη Βουλή λειτουργεί μια Εξεταστική Επιτροπή, αντικείμενο της οποίας είναι να διερευνήσει τις διαδικασίες προμήθειας ενός ρωσικού αντιαεροπορικού συστήματος, που αγοράστηκε επί ΠΑΣΟΚ. Υποτίθεται ότι αυτό το σύστημα είναι, αν όχι άχρηστο, πάντως κατώτερο από άλλα ανταγωνιστικά και εντελώς άχρηστο για τον ελληνικό στρατό. Την ώρα, λοιπόν, που οι βουλευτές της ΝΔ στην Εξεταστική βομβάρδιζαν με ερωτήσεις τον μάρτυρα ταξίαρχο Τσιρογιάννη, που ήταν αυτός που υποστήριζε ότι το ρωσικό σύστημα είναι άχρηστο για τον ελληνικό στρατό, ο υπουργός Αμυνας Σ. Σπηλιωτόπουλος δήλωνε στη Μόσχα, ότι *«δεν αμφισβήτησε ποτέ την επιχειρησιακή ικανότητα του αντιαεροπορικού συστήματος, αλλά τους όρους της σύμβασης».* Οι βουλευτές της ΝΔ αισθάνθηκαν ένα τεράστιο κενό κάτω από τα πόδια τους. Πώς ν' αλλάξουν τώρα τακτική και πού να βρουν στοιχεία για να αμφισβητήσουν τους όρους της σύμβασης και πολύ περισσότερο να αποδείξουν ότι ήταν σκανδαλώδεις; Με τα κρεμμυδάκια θα τους κάνουν οι Πασόκοι που από κατηγορούμενοι θα βρεθούν κατήγοροι. Και γιατί έκανε αυτή τη δήλωση ο Σπηλιωτόπουλος; Απλούστατα, γιατί του την επέβαλαν οι Ρώσοι, που έχουν τη σταθερή θέση ότι δεν θα επιτρέψουν τα εσω-

■ Συνωμοσία σιωπής

Πόσο έμεινε στη δημοσιότητα το νέο διατροφικό σκάνδαλο με το διοξινούχο ολλανδικό και γερμανικό γάλα; Δυο, τρεις μέρες; Ισως να λέμε και πολλές. Και βέβαια, καμιά μέρα δεν έγινε πρώτη είδηση. Το χειρίστηκαν αποκλειστικά οι υπηρεσιακοί παράγοντες και οι δημοσιογράφοι. Τα κόμματα δεν πήραν θέση, κανένας βουλευτής δεν έκανε επερώτηση, η υψηλή πολιτική δεν ασχολήθηκε καθόλου μαζί του.

Κι όμως, πρόκειται για κορυφαίο θέμα. Γιατί δεν έχουμε να κάνουμε με μια περιορισμένη παραγωγική «αστοχία», την οποία κατάφεραν να εντοπίσουν έγκαιρα και να «θεραπεύσουν» οι «άγρυπνοι» και «πανίσχυροι» ελεγκτικοί μηχανισμοί της ΕΕ και των κρατών-μελών της, αλλά για μια ακόμη φάση του συνεχούς διατροφικού σκανδάλου. Πρόκειται για ένα κατ' εξοχήν πολιτικό ζήτημα, ίδιας τάξης με το μεγάλο περιβαλλοντικό έγκλημα που συντελείται εδώ και χρόνια σε βάρος του πλανήτη. Ο σύγχρονος καπιταλισμός, διψασμένος για κέρδη, έχει προ πολλού ξεπεράσει κάθε όριο, κάθε αναστολή. Δολοφονεί το ανόργανο σώμα του ανθρώπου, τη φύση, δολοφονεί και οργανικά τον άνθρωπο, δηλητηριάζοντάς τον συστηματικά ακόμα και με τις τροφές που αυτός είναι αναγκασμένος να καταναλώνει.

τερικά πολιτικά παιχνίδια της Ελλάδας να επιφέρουν οποιοδήποτε πλήγμα στην εικόνα που έχουν τα οπλικά συστήματα τα οποία εμπορεύονται σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης.

■ Μίζες, μίζες, μίζες...

Και μια που αναφερθήκαμε στις προμήθειες πολεμικού υλικού, ας αναφέρουμε μια λεπτομέρεια από τη συγκεκριμένη προμήθεια. Οταν συζητιόταν το θέμα, ο ταξίαρχος Τσιρογιάννης είχε απορρίψει το ρωσικό σύστημα TOR M1 και είχε αντιπροτείνει το καναδέζικο σύστημα ADATS. Ενας άλλος ανώτατος αξιωματικός, ο στρατηγός Χαρβάλας, επισκέφτηκε τον Καναδά και έκανε έκθεση απορρίπτοντας το καναδέζικο αντιαεροπορικό σύστημα. Τί συμπέρασμα βγάζετε εσείς από τις εισηγήσεις και κόντρα εισηγήσεις των αξιωματικών; Για να σας βοηθήσουμε, θυμίζουμε ότι όλες οι εν Ελλάδι αντιπροσωπείες των μεγάλων μονοπωλίων που εμπορεύονται οπλικά συστήματα στελεχώνονται από απόστρατους αξιωματικούς, οι οποίοι κάποια στιγμή στην καριέρα τους πήραν μέρος ως εισηγητές σε συμβούλια για την αγορά οπλικών συστημάτων.

■ Ξετσίπωτοι

Δήλωσε στο «Βήμα» (Κυριακή, 7.11.04) ο πρόεδρος του ΕΦΕΤ Ν. Κατσαρός για τους ελέγχους που θα γίνουν μετά το ξέσπασμα του νέου διατροφικού σκανδάλου με το μολυσμένο με διοξίνες γάλα: *«Οι έλεγχοι θα αφορούν ολλανδικά προϊόντα τα οποία εισήχθησαν από τις 3 Αυγούστου και μετά, καθώς οι ίδιοι οι ολλανδοί αναγνώρισαν ότι από τότε ανιχνεύθηκαν υψηλές ποσότητες διοξίνης σε γάλα, αλλά, όπως ισχυρίστηκαν, δεν γνωστοποίησαν το ζήτημα τότε προσπαθώντας να ανακαλύψουν από πού ακριβώς προέρχεται το πρόβλημα».*

Προσέξτε πόσα προκλητικά πράγματα υπάρχουν σε μια λιγόλογη δήλωση. Οι Ολλανδοί μας είπαν ότι εντόπισαν το πρόβλημα στις 3 Αυγούστου, αλλά το ανακοίνωσαν πολύ αργότερα, αλλά εμείς τους πιστεύουμε και ψάχνουμε εκείνες τις παρτίδες. Και δεν αναρωτιόμαστε ότι μπορεί οι Ολλανδοί και πάλι να λένε ψέματα για την ημερομηνία ή ότι μπορεί το πρόβλημα να υπήρχε καιρό πριν, αλλά τότε έτυχε να το εντοπίσουν. Δεν βάζουμε το ερώτημα, γιατί οι Ολλανδοί άργησαν τόσο να ενημερώσουν; Τάχα για να βρουν από πού προέρχεται το πρόβλημα ή για να «ξεφορτώσουν» τις παρτίδες με το μολυσμένο γάλα σε όλη την Ευρώπη και να χαθούν τα ίχνη τους; Ψέμα δεύτερο: θα ελεγχθούν οι παρτίδες που εισήχθησαν μετά τις 3 Αυγούστου. Πώς θα ελεγχθούν, όταν δεν υπάρχει ούτε ελεγκτικός μηχανισμός ούτε μητρώο για τα εισαγόμενα προϊόντα; Οι παρτίδες ανακατεύονται στις αποθήκες των εισαγωγέων, ανακατεύονται στις αποθήκες των χοντρεμπόρων, ανακατεύονται στις αποθήκες των μικρότερων χοντρεμπόρων, ανακατεύονται στα ράφια των μαγαζιών. Μέχρι να ελεγχθούν από τον υποτυπώδη ελεγκτικό μηχανισμό (η λέξη υποτυπώδης μάλλον επιεικής είναι, ανύπαρκτο θα έπρεπε να τον αποκαλούμε), θα έχουν πουληθεί και θα έχουν καταναλωθεί.

■ Η πανούκλα του οπορτουνισμού

Κεντρικό σχόλιο στο «Πριν» της περασμένης Κυριακής υπό τον τίτλο: «Η πανούκλα της θρησκείας». Περιεχόμενο του άρθρου οι «τραγικές συνέπειες για την ανθρωπότητα» από την επάνοδο της θρησκείας «ως παράγοντα καθοριστικού της πολιτικής συμπεριφοράς των μαζών». Αναφέρονται οι ακροδεξιοί ευαγγελιστές στην Αμερική, οι ακροδεξιοί καθολικοί (υπόδεση Μπουτιλιόνε) στην Ευρώπη, οι ακροδεξιοί ορθόδοξοι στην Ελλάδα, οι ορθόδοξοι εβραίοι στο Ισραήλ και οι ισλαμιστές που στις μουσουλμανικές χώρες «αναδεικνύονται σχεδόν παντού, σε όλες τις εκφάνσεις τους, πρωταγωνιστές της πολιτικής, ακόμη και της ένοπλης πάλης». Αφού γίνει, λοιπόν, ο αχταρμάς όλων των φαινομένων, σημαντικών και ασήμαντων, έρχεται εύκολο το συμπέρασμα για επέλαση παντού του θεοκρατικού ολοκληρωτισμού.

Αφήνοντας εντελώς στην άκρη την ασημαντότητα που έχουν τα θρησκευτικά ρεύματα στις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού, όπου χρησιμοποιούνται μεν, αλλά όχι παντού με το ίδιο ειδικό βάρος (π.χ. στην ιμπεριαλιστική Ευρώπη τα θρησκευτικά ρεύματα δεν παίζουν κανένα ιδιαίτερο ρόλο), εκείνο που μένει είναι ο κοινός παρονομαστής, στον οποίο τοποθετούνται ρεύματα που λειτουργούν ως ιδεολογικός μοχλός της ιμπεριαλιστικής πολιτικής (όχι μόνο στη Δύση, αλλά και στην Ανατολή, όπου ο επίσημος ισλαμισμός στηρίζει τα καθεστώτα-μαριονέτες και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση) και ρεύματα που λειτουργούν ως στηρίγματα εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, όπως είναι ο ριζοσπαστικός ισλαμισμός. Τελικά, αυτός είναι που ενοχλεί τους οπορτουνιστές μας.

Ο μεγάλος Οκτώβρης και η εποχή μας

Επέτειος της Οκτωβριανής Επανάστασης. Σε μια ανθρωπότητα που έχει κάνει ήδη τα πρώτα βήματά της στον 21ο αιώνα και ταυτόχρονα παραμένει ακόμη στο προθάλαμο της ιστορίας. Σε μια δύσκολη κοινωνική πραγματικότητα με πολλά, πάρα πολλά προβλήματα. Σε μια εποχή που οι «πάνω» μπορούν και αποσπούν όλο και περισσότερο πλούτο, εξουσία και αλαζονεία και οι «κάτω» δείχνουν να μη μπορούν να αντιδράσουν. Αλλά εδώ δεν γράφουμε ελεγείες για κάτι το ηρωϊκό που πέρασε ανεπιστρεπτί. Σαν την επανάσταση του '21 ή τη μάχη του Μαραθώνα. Δεν μπορούμε να γράψουμε, γιατί πρώτα και κύρια οι στόχοι του Οκτώβρη δεν πραγματοποιήθηκαν. Δεν μπορούμε όμως κυρίως να γράψουμε, γιατί πολύ απλά δεν είμαστε ιστορικοί. Εκείνο που πρωτίστως μας ενδιαφέρει είναι το παρόν και το μέλλον του κινήματος. Κάτω από αυτή την οπτική συγκεντρώνουμε την προσοχή μας στην κορυφαία στιγμή των επαναστατημένων προλεταριακών μαζών.

Οχι γιατί έλειψαν οι εξεγέρσεις, οι επαναστάσεις από τις καταπιεσμένες ανθρώπινες στρατιές. Κάθε άλλο. Οι επαναστάσεις αποτέλεσαν τον μοχλό που έσπρωχνε την κοινωνία προς τα μπροστά. Εστω και αν είμαστε ακόμα στον προθάλαμο της. Από την εξέγερση των δούλων του Σπάρτακου ως εδώ, οι κολασμένοι προτάσσουν συνεχώς τα στήθη τους και την δύναμη τους για μια καλύτερη ζωή. Η διαφορά, η μεγάλη διαφορά, της Κομμούνας του Παρισιού, της Οκτωβριανής Επανάστασης, της γερμανικής προλεταριακής επανάστασης και άλλων «μικρότερων» εξεγέρσεων, είναι ότι οι καταπιεσμένες προλεταριακές -και όχι μόνο- μάζες πάλευαν για τον εαυτό τους. Για τα δικά τους συμφέροντα, για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για το βασίλειο της ελευθερίας, για τον κομμουνισμό. Πάλευαν κάτω από τη δική τους, την κατακόκκινη σημαία και όχι κάτω από τις σημαίες των εκμεταλλευτών τους, όπως έγινε όταν οι κολασμένοι βοηθούσαν τις αστικές τάξεις να επικρατήσουν στο σκληρό τους αγώνα με τη φεουδαρχία. Τότε οι καταπιεσμένοι έσπρωχναν την ιστορία να κάνει ένα βήμα μπρος, τώρα διεκδικούν το άλμα στους ουρανούς.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση ολοκλήρωσε το έργο που είχε αρχίσει η Κομμούνα του Παρισιού. Η Κομμούνα απο-πειράθηκε να νικήσει, δεν τα κατάφερε, αλλά άφησε τεράστιες παρακαταθήκες για την επόμενη προλεταριακή εξέγερση. Αλλωστε, ο Μαρξ, αφού υποκλίθηκε ευλαβικά μπροστά στον ηρωισμό των εξεγερμένων κομμουνάρων, φώτισε με εξαιρετικά γλαφυρό τρόπο τα λάθη τους, τις αναστολές και τις αυταπάτες τους, δίνοντας έτσι σαφείς κατευθύνσεις στους επόμενους εξεγερμένους προλετάριους να νικήσουν. Αυτές τις κατευθύνσεις ακολούθησαν οι Μπολσεβίκοι, με αποτέλεσμα να οδηγήσουν το ρωσικό προλεταριάτο στη νίκη. Την πρώτη επικράτηση των «κάτω», των «κατώτερων», των κολασμένων, των αμόρφωτων, των πληβείων. Εδώ βρίσκεται όχι απλά η ιστορική σημασία της Οκτωβριανής Επανάστασης -άλλωστε δεν θέλουμε να την προσεγγίσουμε ως ιστορικοί- αλλά η τεράστια πολιτική της σημασία, για το κίνημα των καταπιεσμένων. Των κολασμένων της εποχής του καπιταλισμού, της εποχής του ιμπεριαλισμού, που εδράζεται στις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και όχι στις ρωμαϊκές διαθέσεις των εκμεταλλευτών.

Βρισκόμαστε, βέβαια, στον 21ο αιώνα. Πολλά πράγματα έχουν αλλάξει από τη δεύτερη δεκαετία του 20ού αιώνα. Πάρα πολλά πράγματα. Μέσα σ' αυτά οπωσδήποτε θα πρέπει να συνυπολογίσουμε την αντίστροφη πορεία, την πορεία προς την επικράτηση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής στη Σοβιετική Ρωσία και τις άλλες σοβιετικές δημοκρατίες. Θα κάναμε, όμως, τεράστιο λάθος αν χάναμε από την οπτική μας, αν πετάγαμε από το οπλοστάσιό μας, αν αφαιρούσαμε από τη δυναμική μας, την επαναστατική πολιτική των Μπολσεβίκων όχι μόνο τις ημέρες της εξέγερσης, τις ημέρες της κυβέρνησης Κερένσκι και των μενσεβίκων, τότε που επέδειξαν μεγάλη επαναστατική διορατικότητα και αποφασιστικότητα, αλλά κυρίως στην 20χρονη πάλη τους, στην 20χρονη προσπάθειά τους να οδηγήσουν το νεαρό ακόμα ρωσικό προλεταριάτο στη νίκη.

Για δύο λόγους: Πρώτο, γιατί η εξέλιξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, η σημερινή φάση του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού, η όλη θωράκιση και το όλο σάπισμα του συστήματος, του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, υποδεικνύει ότι μόνο με επαναστατικές μέθοδες μπορεί να «αντικατασταθεί». Δεύτερο, γιατί η Οκτωβριανή Επανάσταση απέδειξε περίτρανα ότι μπορεί να βάλει κάτω και να νικήσει το αστικό κράτος.

Καμιά μεταρρυθμιστική πολιτική δεν μπόρεσε να πετύχει τους στόχους της, να αποδυναμώσει το σύστημα από τα μέσα με ειρηνικές διαδικασίες, να μετεξελίξει τον καπιταλισμό σε σοσιαλισμό. Οσες μεταρρυθμιστικές, εκσυγχρονιστικές, ανανεωτικές κορόνες και να χρησιμοποίησε. Οχι μόνο αυτό. Οσο πιο σκληρό, όσο πιο βάρβαρο, όσο πιο στρατοκρατούμενο, όσο πιο διεφθαρμένο γινόταν το καπιταλιστικό σύστημα, τόσο πιο «ηχηρά» γίνονταν τα κηρύγματα της αλλαγής μέσω των κοινοβουλευτικών διαδικασιών και της εξέλιξης των θεσμών. Οι «ονειροπόλοι» ονειρεύονταν ότι ο σοσιαλισμός θα επικρατήσει με την πειθώ. Οι «ονειροπόλοι» του 21ου αιώνα μέσα σ' αυτή την απίθανη βαρβαρότητα δεν είναι πλέον αφελείς, όταν πιστεύουν ότι οι χλιδάτοι θα παραχωρήσουν τα προνόμιά τους. Είναι πρόστυχοι, δουλοπρεπείς, σφουγγοκωλάριοι των εκμεταλλευτών.

Η μεγάλη δύναμη των Μπολσεβίκων ξεκινούσε από την επίγνωση της αναγκαιότητας της βίαιης συντριβής των εκμεταλλευτών. Από την προθυμία τους, από την αποφασιστικότητά τους, από την ικανότητά τους για την πραγμάτωσή της. Αυτή η επίγνωσή τους, η σταθερή πεποίθησή τους, τους οδηγούσε να κάνουν επαναστατική δουλειά, όταν δεν ήταν επαναστατικές συνθήκες. Οταν η χαμηλή δραστηριοποίηση των μαζών, οι κοινοβουλευτικές τους αυταπάτες, έδιναν μεγαλύτερη δύναμη εκπροσώπησης στους Μενσεβίκους ή σε άλλες συμβιβαστικές δυνάμεις.

Στην προσπάθειά τους αυτή χρησιμοποίησαν πλήθος τακτικών και μεθόδων. Ομως όλες οι τακτικές, όλες οι κινήσεις, όλες οι ζυμώσεις, όλες οι πρακτικές συγκρούσεις με το καθεστώς -από τις απεργιακές συγκρούσεις, ως την ατομική τρομοκρατία- αποσκοπούσαν σταθερά και μόνιμα στο να δείχνουν στους καταπιεσμένους, ότι ο μόνος δρόμος για να σπάσουν τις αλυσίδες τους είναι -ήταν και είναι- η εξέγερση, η επαναστατική συντριβή του καθεστώτος και των μηχανισμών.

Αυτή είναι κατά τη γνώμη του γράφοντος η μεγάλη παρακαταθήκη του μπολσεβικισμού της Οκτωβριανής Επανάστασης. Μαζί με μια μόνιμη, θαρραλέα, εξέταση όλων των προβλημάτων που οδήγησαν στο πισωγύρισμα του κινήματος. Εξέταση μέσα στη φωτιά της καθημερινής επαναστατικής δράσης που όλο και πρέπει να φουντώνει, όλο και πρέπει να αφουγκράζεται τις σύγχρονες συνθήκες, όλο και πρέπει να κρατάει ως κόρη οφθαλμού το κυριότερο πολιτικό συμπέρασμα του 20ού αιώνα. Οτι μόνο η επανάσταση μπορεί να κόψει το γόρδιο δεσμό της εκμετάλλευσης. Οι μεταρρυθμίσεις και οι ψηφοφορίες ούτε να τον ακουμπήσουν δεν μπορούν.

Παντελής Νικολαΐδης

Το κέρδος βλάπτει σοβαρά την υγεία

Θυμάστε την ιστορία με τις τρελές αγελάδες και τις διαδοχικές φάσεις του σκανδάλου; Η ρίζα του κακού βρισκόταν στα κρεατάλευρα με τα οποία τάιζαν τα ζώα, προξενώντας σ' αυτά σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια. Υποτίθεται πως αρχικά περιορίστηκε η νόσος στη Βρετανία. Η υπόλοιπη Ευρώπη κοιμόταν ήσυχη, μέχρι που η νόσος πέρασε τα σύνορα και χτύπησε και την ηπειρωτική Ευρώπη. Γιατί, βέβαια, χρήση κρεατάλευρων γινόταν παντού. Χρειάστηκε να περάσουν κάποια χρόνια μέχρι να αποφασιστούν κάποια μέτρα περιορισμού στη χρήση των κρεατάλευρων (το αν και σε ποια έκταση τηρούνται είναι άλλο ζήτημα). Και γιατί τα συμπαθέστατα μηρυκαστικά έπρεπε να μετατραπούν από χορτοφάγα σε παμφάγα; Γιατί η ζωική πρωτεΐνη τα παχαίνει πιο γρήγορα, κοστίζει φτηνότερα και αποδίδει μεγαλύτερο κέρδος;

Θυμάστε την ιστορία με τα διοξινούχα κοτόπουλα; Αποδείχτηκε ότι χρησιμοποιούσαν ορυκτέλαια, λάδια από φριτέζες και κρεατάλευρα στις ζωοτροφές, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Μοναδικός τους στόχος η ταχύτερη και φτηνότερη πάχυνση των πουλερικών, που μεγαλώνει το κέρδος.

Φτάσαμε έτσι αισίως στο διοξινούχο γάλα και κρέας βοοειδών. Εκτός από τρελές αγελάδες αποκτήσαμε και «μαστουρωμένες» αγελάδες. Ξέρετε ποιος ήταν ο λόγος; Ιδού τι αποκαλύπτεται από τα επίσημα έγγραφα της Κομισιόν (που βέβαια δεν μας λένε όλη την αλήθεια).

Η μόλυνση εντοπίστηκε σε ζωοτροφές που προέρχονται από υποπροϊόντα εργοστασίων επεξεργασίας πατάτας. Ζωοτροφές γίνονταν οι φλούδες, αλλά και οι χαλασμένες πατάτες. Και γιατί μολύνθηκαν αυτές οι ζωοτροφές; Γιατί για τη διαλογή των πατατών χρησιμοποιούνταν μια μέθοδος «λουτρού σε αλατισμένο νερό», που άλλαξε και έγινε «λουτρό σε διάλυμα αργίλου». Η άργιλος περιείχε διοξίνη σε μεγάλες συγκεντρώσεις, η οποία μόλυνε τα ζώα. Η ειρωνία: η αλλαγή της μεθόδου διαλογής, από το αλάτι στην άργιλο, έγινε για περιβαλλοντικούς λόγους, όπως μας ενημερώνει η Κομισιόν!

Οι Ολλανδοί εντόπισαν το πρόβλημα σε 140 φάρμες, το κράτησαν κρυφό για τρεις μήνες, πουλήθηκαν κανονικότατα όλες οι παρτίδες και ύστερα το ανακοίνωσαν με τη διαδικασία της... έγκαιρης προειδοποίησης. Ας μη μείνουμε, όμως, σ' αυτό. Ας πάμε στην ουσία.

Γιατί άλλαξαν τη μέθοδο διαλογής των πατατών; Προφανώς γιατί η μέθοδος με το διάλυμα αργίλου είναι πιο αποδοτική, δηλαδή κοστίζει λιγότερο. Και φυσικά, δεν έκαναν κανέναν έλεγχο στην άργιλο που χρησιμοποίησαν. Διότι ο έλεγχος κοστίζει, παναπεί είναι αντιπαραγωγικός. Ετσι, η διοξίνη από την άργιλο πέρασε στις πατάτες. Πού; Μόνο στις φλούδιες και στις σκάρτες πατάτες διαλογής, που έφαγαν οι αγελάδες; Οχι βέβαια. Πέρασαν και στις πατάτες που κατανάλωσαν οι άνθρωποι. Γιατί η συγκεκριμένη διαδικασία αφορά τη διαλογή και όχι την επεξεργασία της πατάτας. Ολες οι πατάτες βυθίζονται στο λουτρό αργίλου και αφού γίνει ποιοτική διαλογή, οι μεν σκάρτες πάνε για ζωοτροφές, οι δε καλές πάνε για παραγωγή τροφών που καταναλώνει ο άνθρωπος (από αποξηραμένο πουρέ, μέχρι πατατάκια για τα παιδιά και κατεψυγμένες πατάτες για τηγάνισμα).

Στις 2 Νοέμβρη η αρμόδια υπηρεσία της Κομισιόν απηύθυνε ερώτημα στις γερμανικές αρχές να ενημερώσουν σε ποιες άλλες χώρες, εκτός από την Ολλανδία διανεμήθηκε η μολυσμένη άργιλος, θεωρώντας ότι είναι πιθανόν προβλήματα μόλυνσης να υπάρχουν και αλλού. Ζήτησε ακόμα στοιχεία για τη διανομή της μολυσμένης αργίλου και σε άλλες βιομηχανίες παραγωγής τροφίμων και ζωοτροφών. Είχε, δηλαδή, μαύρα μεσάνυχτα για την έκταση της ζημιάς. Μια μέρα μετά, στις 3 Νοέμβρη, η ίδια υπηρεσία της Κομισιόν διένειμε σε όλες τις χώρες μέλη έγγραφο της Ολλανδίας, στο οποίο αναφερόταν: «Μέχρι τώρα δεν έχουμε ενδείξεις ότι προϊόντα πατάτας για ανθρώπινη κατανάλωση μολύνθηκαν».

Ολα καλά, λοιπόν. Οι αγελάδες που έφαγαν τις πατατόφλουδες παρήγαγαν διοξινούχο γάλα, ενώ οι μητέρες που έφαγαν το περιεχόμενο της πατάτας δεν τάισαν με μολυσμένο γάλα τα βρέφη τους! Οι αγελάδες που έφαγαν τις πατατόφλουδες εμφάνισαν υψηλά ποσοστά διοξίνης στο κρέας τους, ενώ τα παιδιά που «ξεσκίστηκαν»« στα τσιπς δεν έχουν κανένα πρόβλημα!

Κάντε λογαριασμό τι καταναλώσαμε μέσα σ' αυτούς τους τρεις μήνες: βιομηχανικά προϊόντα πατάτας μολυσμένα πιθανόν με διοξίνη. Γάλα και κρέας σίγουρα μολυσμένο με διοξίνη. Πιθανόν μια σειρά άλλα βιομηχανικά προϊόντα, στην επεξεργασία των οποίων χρησιμοποιήθηκε μέθοδος ίδια με αυτή που χρησιμοποιήθηκε για τις πατάτες. Κι όμως, βγήκαν στα ελληνικά ΜΜΕ μεγαλόσχημοι ειδικοί και διαβεβαίωσαν τον ελληνικό λαό, ότι δεν τρέχει και τίποτα αν κατανάλωσαν μολυσμένο γάλα, γιατί είναι μικρή η ποσότητα. Εδώ μιλάμε για μια γκάμα προϊόντων (άγνωστο πόσο μεγάλη) πρωτογενώς μολυσμένων, συν γάλα και κρέας που μολύνθηκαν δευτερογενώς, κι αυτοί λένε ότι δεν τρέχει τίποτα.

Ιδού και άλλα παραδείγματα μόλυνσης από διοξίνη, για τα οποία ουδείς συζητά. Το 1989 στην Ολλανδία εντοπίστηκε σε μια περιοχή μολυσμένο γάλα από διπλανό εργοστάσιο καύσης αποβλήτων. Το 1990 εντοπίστηκε το ίδιο στην Αυστρία από διπλανό εργοστάσιο επεξεργασίας χαλκού. Το 1998 έκλεισαν τρία εργοστάσια αποτέφρωσης σκουπιδιών στη γαλλική Λιλ, όταν ανιχνεύθηκαν ψηλά επίπεδα διοξίνης στο γάλα των αγελάδων που έβοσκαν στην περιοχή. Το 1999 έσκασε το σκάνδαλο με τα βελγικά κοτόπουλα. Τί έγινε από τότε; Τίποτα απολύτως. Αλλάζουν τις βιομηχανικές μεθόδους εντελώς ανεξέλεγκτα, χωρίς να δίνουν δεκάρα τσακιστή για τις επιπτώσεις στους ανθρώπους και τα ζώα.

Μοναδικός θεός τους είναι το κέρδος. Ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός για το μέγιστο κέρδος γκρεμίζει κάθε ηθικό φραγμό. Το διατροφικό σκάνδαλο είναι διαρκές. Αυτό πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε και να μην παραμυθιαζόμαστε με τις καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις που βγαίνουν κάθε φορά που αποκαλύπτεται κάτι. Αυτά που αποκαλύπτονται είναι σταγόνα στον ωκεανό αυτών που συμβαίνουν. Γι' αυτό μην παραξενεύεστε όταν σας λέμε ότι η μόνη λύση είναι η ανατροπή του καπιταλισμού.

Σκόπιμα μπαχαλοποιημένο το ελεγκτικό σύστημα

Να διασκεδάσουν τις ανησυχίες που προκλήθηκαν στον ελληνικό λαό μετά την αποκάλυψη της είδησης, ότι σε ολλανδικό γάλα βρέθηκε υψηλή περιεκτικότητα διοξίνης, προσπάθησαν το υπουργείο Γεωργίας και ο ΕΦΕΤ (Ενιαίος Φορέας Ελέγχου Τροφίμων), με δελτία τύπου που έβγαλαν στις 3 και 4 Νοέμβρη. Το υπουργείο έβγαλε δύο αντιφατικές ανακοινώσεις όσον αφορά τις αρμοδιότητες των κεντρικών υπηρεσιών στον ελεγκτικό και εποπτικό μηχανισμό και αυτό οφείλεται στο ότι ο υπουργός Γεωργίας Ε. Μπασιάκος βρισκόταν στο εξωτερικό, όταν ο αρμόδιος υφυπουργός Α. Κοντός έβγαζε την πρώτη ανακοίνωση. Γι' αυτή την αντιφατικότητα θα μιλήσουμε στη συνέχεια. Επισημαίνουμε, όμως, ότι και στις δύο ανακοινώσεις επαναλαμβάνεται από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου ένα μεγάλο ψέμα: «Ως προς το γάλα, τα κρέατα και τα άλλα εισαγόμενα από την Ευρωπαϊκή Ενωση κτηνοτροφικά προϊόντα αυτά ελέγχονται από την άφιξη και διακίνησή τους στη χώρα από κτηνιάτρους του ΕΦΕΤ και των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων, με τους οποίους συνεργαζόμαστε στενά».

Οποιος διαβάσει αυτά που αναφέρει ο ΕΦΕΤ στο δελτίο τύπου που έβγαλε στις 4 Νοέμβρη καταλαβαίνει αμέσως ότι το υπουργείο λέει ψέματα: «Με αφορμή το περιστατικό της Ολλανδίας ο ΕΦΕΤ έχει δρομολογήσει άμεσα μέτρα που περιλαμβάνουν εργαστηριακούς ελέγχους σε ολλανδικά προϊόντα, παραγωγής μετά την 3η Αυγούστου 2004, που διακινήθηκαν στην Ελλάδα, έτσι ώστε να αποτραπεί και ο παραμικρός κίνδυνος να εισέλθει στην τροφική αλυσίδα».

Ο ΕΦΕΤ ομολογεί ότι εργαστηριακοί έλεγχοι θα αρχίσουν να γίνονται από τις 4 Νοέμβρη. Δηλαδή, από τις 3 Αυγούστου μέχρι τις 4 Νοέμβρη δεν γίνονταν έλεγχοι (ταυτοποίησης, εργαστηριακοί κ.ά.) σε εισαγόμενα από την Ολλανδία κτηνοτροφικά προϊόντα (κρέας, γάλα κ.λπ.) και έτσι καταναλώθηκαν χιλιάδες τόνοι που μπήκαν στη διατροφική αλυσίδα. Ο ΕΦΕΤ, όμως, λέει και ένα δικό του μεγάλο ψέμα, γιατί απλούστατα, όταν οι κτηνίατροι του ΕΦΕΤ και των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων πήγαν στις 4 Νοέμβρη για δειγματοληψίες, όλες οι παρτίδες που είχαν εισαχθεί από την Ολλανδία είχαν φύγει από τις αποθήκες. Και να σκεφτείτε ότι πριν βγουν οι ανακοινώσεις του υπουργείου Γεωργίας και του ΕΦΕΤ είχε προηγηθεί μικτή σύσκεψη πολιτικών και υπηρεσιακών παραγόντων και των δύο φορέων. Είναι τόσο άθλιοι και άχρηστοι που δεν είναι ικανοί να πουν ούτε ένα αληθοφανές ψέμα.

Στο δελτίο της 4 Νοέμβρη ο Ε. Μπασιάκος είπε ένα ακόμη μεγάλο ψέμα. Οτι δήθεν δεν έγινε ούτε γίνεται καμιά εισαγωγή ύποπτης ζωοτροφής στην Ελλάδα. Εμείς μάθαμε ότι οι αρμόδιοι υπηρεσιακοί παράγοντες έστειλαν εγκύκλιο στις ΔΑΑ (Διευθύνσεις Αγροτικής Ανάπτυξης) με σκοπό να ελέγξουν εκ των υστέρων τι ζωοτροφές μπήκαν στην Ελλάδα. Προς το παρόν εκείνο που έχουμε να πούμε είναι ότι εάν γίνονταν πραγματικοί έλεγχοι από τις ΔΑΑ, στον πραγματικό χρόνο, και η αρμόδια κεντρική υπηρεσία του υπουργείου Γεωργίας ασκούσε επί των ΔΑΑ τον εποπτικό της ρόλο, θα είχε ανά πάσα στιγμή πλήρη εικόνα και δεν θα χρειαζόταν να βγάζει πυροσβεστικές εγκυκλίους.

Πολλές φορές μέχρι σήμερα αναφερθήκαμε αναλυτικά τόσο στο νομικό πλαίσιο λειτουργίας των ελέγχων στον αγροτικό τομέα, στην πρώτη μεταποίηση και στον έλεγχο των τροφίμων, όσο και στη δομή των θεσμικών οργάνων που οι κυβερνήσεις τους ανέθεσαν να πραγματοποιούν τους ελέγχους. Χρήσιμο είναι να ξαναθυμίσουμε τα ζητήματα αυτά.

Σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο που ενσωματώθηκε και στο εθνικό, ο λεγόμενος αυτοέλεγχος των επιχειρήσεων (παραγωγικών, εμπορικών κ.λπ.) αποτελεί το αγκωνάρι πάνω στο οποίο στηρίζεται όλο το ελεγκτικό σύστημα, ενώ ο εξωτερικός έλεγχος που πραγματοποιείται από τους υπαλλήλους όλων των συναρμόδιων δημόσιων υπηρεσιών θεωρείται επικουρικός. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να είναι αποσπασματικός και ευκαιριακός και να διενεργείται πάντα εκ των υστέρων, όταν ξεσπάει ένα διατροφικό σκάνδαλο. Αποσκαπεί δε στο να διασκεδάσει τις ανησυχίες που γεννιούνται στον κόσμο.

Η Κομισιόν και όλα τα άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ καθώς και οι κυβερνήσεις των 25 κρατών κατέστησαν τον αυτοέλεγχο των επιχειρήσεων σε αγκωνάρι του ελεγκτικού συστήματος, γιατί θεωρούν τους ιδιοκτήτες των καπιταλιστικών επιχειρήσεων απολύτως φερέγγυους, που από μόνοι τους φροντίζουν για την παραγωγή κατάλληλων και υγιεινών προϊόντων–εμπορευμάτων. Θεωρούν ιερό και απαραβίαστο το δικαίωμα της ιδιοκτησίας των καπιταλιστών και την αποκόμιση ανώτατων καπιταλιστικών κερδών, ενώ τη διασφάλιση της δημόσιας υγείας τη θεωρούν αντιπαραγωγική, επειδή οδηγεί στη μείωση των καπιταλιστικών κερδών. Από τις ίδιες αντιλήψεις διαπνέονται και τα υπηρεσιακά στελέχη των κεντρικών και περιφερειακών υπηρεσιών που είναι επιφορτισμένες με τους ελέγχους, είτε ως ελεγκτές είτε ως επόπτες.

Μόνο αν δούμε τα πράγματα απ' αυτή την οπτική γωνία, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί οι κυβερνήσεις και τα θεσμικά όργανα της ΕΕ δεν παίρνουν ουσιαστικά μέτρα σε βάρος των καπιταλιστών που συνεχίζουν να παράγουν ακατάλληλα προϊόντα και μετά το ξέσπασμα των διατροφικών σκανδάλων. Μόνο έτσι μπορούμε να καταλάβουμε, γιατί οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ συνεχίζουν την πολιτική της διάσπασης

Ας ανοίξει η συζήτηση

Το άρθρο με τον τίτλο «Παραλειπόμενα μιας έκρηξης», που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της «Κ», υπογραφόταν μεν από συντάκτη, όμως αντανακλούσε την άποψη της εφημερίδας, όπως είχε διαμορφωθεί στη βδομαδιάτικη συνέλευσή της. Γι' αυτό το άρθρο ακούσαμε θετικά σχόλια από συντρόφους, κυρίως σε ό,τι αφορά το σκέλος της συζήτησης για την τακτική, που πρέπει να γίνει στο επαναστατικό κίνημα, ξεκινώντας από το «χθες» και φτάνοντας στο «σήμερα». Ας ανοίξει, λοιπόν, η συζήτηση. Οι στήλες της «Κ» είναι έτοιμες να φιλοξενήσουν όλες τις απόψεις, συλλογικές και προσωπικές, όλων των ανθρώπων που φλέγονται από την αγωνία να απαντήσουν στο «τί να κάνουμε;» της εποχής μας.

■ **Η κυβέρνηση Καραμανλή πάει πέρα και από το δασοκτόνο νόμο**

Αποψιλώνουν τα δασικά «φιλέτα»

Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στην εγκύκλιο με την οποία ο υπουργός Γεωργίας Ε. Μπασιάκος δίνει οδηγίες για την εφαρμογή του δασοκτόνου νόμου που είχε ψηφίσει η προηγούμενη κυβέρνηση, σημειώνοντας πως η κυβέρνηση Καραμανλή όχι μόνο εφαρμόζει στο ακέραιο ένα νόμο που είχε καταγγείλει ως δασοκτόνο και τον είχε καταψηφίσει (στο σύνολο και στα βασικά του άρθρα), αλλά τον επεκτείνει, ερμηνεύοντας κατά το δοκούν διατάξεις που οδηγούν στην αποψίλωση εκατομμυρίων στρεμμάτων δασών και δασικών εκτάσεων, αλλά και βάζοντας στην προκρρούστεια κλίνη της αποψίλωσης και οικοπεδοποίησης δασικά «φιλέτα» που εποφθαλμιούν διάφοροι μεγαλόσχημοι. Παραθέτουμε στη συνέχεια μερικά παραδείγματα από την εγκύκλιο, που πάνε πέρα και από το δασοκτόνο νόμο.

Ο νόμος προβλέπει να εξακολουθήσουν να χαρακτηρίζονται ως δασικές εκτάσεις άλση έκτασης μικρότερης των 3 στρεμμάτων, στο βαθμό που έχουν αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδραση με γειτονικά δάση. Και ενώ οι όροι «αλληλεξάρτηση» και «αλληλεπίδραση» έχουν σαφές περιεχόμενο στην επιστήμη, σύμφωνα με την οποία η δασοβιοκοινότητα σαφώς υφίσταται και στις περιπτώσεις εκτάσεων που φέρουν δασική βλάστηση και απέχουν μεταξύ τους κάποια απόσταση, η οποία κρίνεται κατά περίπτωση, έρχεται ο Ε. Μπασιάκος και προβλέπει πως αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδραση υφίσταται μόνο όταν εφάπτονται οι κόμες των δέντρων του μικρού άλσους με τη μεγαλύτερη δασική έκταση. Δηλαδή, αν ένα άλσος χωρίζεται από ένα δάσος με μια άδεντρη λωρίδα πλάτους 10 μέτρων, το άλσος μπορεί να αποχαρακτηριστεί και να οικοπεδοποιηθεί. Πρόκειται για φωτογραφική διάταξη, που βολεύει αρκετούς.

Είχε τη δυνατότητα η κυβέρνηση, ακόμα και αν δεν ήθελε να καταργήσει το δασοκτόνο νόμο, να βάλει ένα φρένο σε κάποιες από τις διατάξεις του με την εφαρμοστική εγκύκλιο. Για παράδειγμα, ο δασοκτόνος νόμος προβλέπει ότι η δασική νομοθεσία δεν προστατεύει αναδασωτέες και δασικού χαρακτήρα εκτάσεις, που αποδόθηκαν σε άλλες χρήσεις με πράξεις της Διοίκησης. Οι δασολόγοι επεσήμαναν στον Ε. Μπασιάκο πως αυτές οι πράξεις της Διοίκησης πρέπει να είναι σύννομες, δηλαδή να μην παραβιάζουν τη δασική νομοθεσία. Αντί να περιλάβει μια τέτοια ρητή διάταξη στην εγκύκλιό του, ο υπουργός επαναλαμβάνει την αφηρημένη διατύπωση του δασοκτόνου νόμου. Ετσι, αν έχουν εκδοθεί οικοδομικές άδειες παράνομα, κατά παράβαση της δασικής νομοθεσίας, αυτές πλέον νομιμοποιούνται, όπως και κάθε αυθαίρετη κατασκευή στο εσωτερικό δασών και δασικών εκτάσεων. Επιπλέον, το νοούμενο ως εν δυνάμει δασικό οικοσύστημα στη συγκεκριμένη περιοχή της εκχέρσωσης δεν θα υφίσταται πλέον. Και αυτή η ρύθμιση αφορά δασικά «φιλέτα», στα οποία έχουν οικοδομήσει, με παράνομες άδειες των Πολεοδομιών, ακόμα και με παράνομες άδειες Δασικών Υπηρεσιών, διάφοροι μεγαλόσχημοι. Μάλιστα, δασικοί υπάλληλοι που όρθωσαν το ανάστημά τους ενάντια σε τέτοιες παρανομίες, απειλούνται από τους μεγαλόσχημους με αγωγές, για να φοβηθούν και να υποχωρήσουν. Ο υπουργός, απόλυτα συνειδητά, έρχεται να νομιμοποιήσει την παρανομία.

Στη νομολογία έχει παγιωθεί, μέσα από αποφάσεις του ΣτΕ, ότι εκτάσεις που έχουν κηρυχθεί αναδασωτέες από τα Δασαρχεία, δεν μπορούν να αποχαρακτηριστούν. Και ενώ ο δασοκτόνος νόμος δεν έκανε καμιά αναφορά σ' αυτές τις εκτάσεις, έρχεται ο Μπασιάκος με την εγκύκλιό του και λέει στους δασάρχες να επανεξετάσουν τις περί αναδάσωσης αποφάσεις τους υπό το πρίσμα του νέου νόμου! Δηλαδή, ουσιαστικά ζητά από τους δασάρχες να άρουν αποφάσεις για αναδάσωση περιοχών που είχαν παρθεί ακόμα και πριν ψηφιστεί ο δασοκτόνος νόμος. Τινάζεται στον αέρα όλη η νομολογία που έχει διαμορφωθεί και ανοίγει ο νόμος για τον αποχαρακτηρισμό και την οικοπεδοποίηση αναδασωτέων εκτάσεων.

Ο Ε. Μπασιάκος ορίζει, ακόμη, να υπάγονται στις μη δασικού χαρακτήρα εκτάσεις οι χορτολιβαδικές εκτάσεις που βρίσκονται στις άβατες πλαγιές βουνών, παρόλο που με πράξη του δασάρχη χαρακτηρίστηκαν ως δασικές. Ομως, ο χαρακτήρας μιας έκτασης που κρίθηκε με τελεσίδικη πράξη ως δασική δεν μπορεί να αναιρεθεί, όταν αυτό δεν προβλέπεται από διάταξη νόμου. Ουσιαστικά, δηλαδή, ο υπουργός παρανομεί.

Το ίδιο ισχύει και για τους αρχαιολογικούς χώρους, τους οποίους επίσης ο Μπασιάκος περιλαμβάνει στις μη δασικές εκτάσεις. Αυτό έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την παρ. 18 του άρθρου 1 του δασοκτόνου νόμου 3208/2003.

Υπάρχουν πολλά ακόμη σημεία αυτής της εγκυκλίου που δείχνουν ότι η σημερινή κυβέρνηση όχι μόνο δεν προσπαθεί να άρει τις κραυγαλέες έστω ρυθμίσεις του δασοκτόνου νόμου, αλλά πάει και πέρα απ' αυτές, κάνοντας τα χατήρια των διάφορων μεγαλόσχημων που έχουν οικοπεδοποιήσει ή επιδιώκουν να οικοπεδοποιήσουν δάση και δασικές εκτάσεις. Οι δασολόγοι, που χρόνια τώρα αντιστέκονται, βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο και θα χρειαστεί να δώσουν σκληρό αγώνα για να περισώσουν ό,τι μπορεί να περισωθεί.

και αποδιοργάνωσης του ελεγκτικού μηχανισμού και δεν κάνουν τίποτα το ουσιαστικό για να χτυπήσουν το καρκίνωμα της διαπλοκής που τρώει σαν σαράκι τους ελεγκτικούς μηχανισμούς.

Πριν περάσουμε σε μια σύντομη ιστορική αναδρομή της κατάστασης που έχει διαμορφωθεί στους ελεγκτικούς μηανισμούς της κτηνοτροφικής παραγωγής και της παραγωγής τροφίμων με βάση τα κτηνοτροφικά προϊόντα, θέλουμε να κάνουμε μια απαραίτητη διευκρίνηση. Δεν πιστεύουμε ότι στα πλαίσια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής είναι δυνατό να δημιουργηθεί ένας ελεγκτικός μηχανισμός που μπορεί να διασφαλίσει την παραγωγή υγιεινών προϊόντων. Απλά, μέσω αυτής της αναδρομής, θέλουμε να αποδείξουμε ότι αυτή η μπαχαλοποιημένη κατάσταση του ελεγκτικού μηχανισμού εξυπηρετεί τις ανάγκες του κεφαλαίου για αποκόμιση ανώτατων καπιταλιστικών κερδών.

Με το νόμο 2741/1999 αποφασίστηκε η συγκρότηση του ΕΦΕΤ. Χρειάστηκε να περάσουν κάποιοι μήνες μέχρι να συγκροτηθεί το ΔΣ του. Στη συνέχεια, χρειάστηκε να περάσουν 9 μήνες μέχρι να δημοσιευτεί το ΠΔ που καθόριζε την οργανωτική του συγκρότηση. Αυτό προβλέπει τη συγκρότηση μιας κεντρικής υπηρεσίας, με έδρα την Αθήνα, και13 περιφερειακών διευθύνσεων, με έδρες τις πρωτεύουσες των περιφερειών. Μέχρι τα μέσα του 2003 ο ΕΦΕΤ διέθετε ελάχιστο προσωπικό, μόνο στην Αθήνα. Πέραν της Αθήνας καμιά περιφερειακή διεύθυνση δεν είχε προσωπικό και προσπαθούσε με μετατάξεις από τις δημόσιες υπηρεσίες να δημιουργήσει τις περιφερειακές του διευθύνσεις. Χρειάστηκε να περάσουν 5 χρόνια από τη συγκρότηση του ΔΣ του ΕΦΕΤ για να κατορθώσει να φτιάξει μόνο 5 περιφερειακές διευθύνσεις (Αθήνα, Λάρισα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Ηράκλειο). Σήμερα έχει μόνο 156 υπάλληλους, εκ των οποίων μόνο οι 78 είναι κτηνίατροι, επόπτες δημόσιας υγείας και τεχνολόγοι τροφίμων. Πόσα χρόνια θα χρειαστούν ακόμη για να συγκροτηθούν και οι υπόλοιπες 8 περφερειακές διευθύνσεις και να προσληφτούν άλλοι 400 υπάλληλοι;

Στα πέντε χρόνια που πέρασαν, οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και η τωρινή της ΝΔ αποψίλωναν από αρμοδιότητες τις κεντρικές υπηρεσίες του υπουργείου Γεωργίας και τις έδιναν στον ΕΦΕΤ. Για την αποψίλωση αυτή θα μιλήσουμε στη συνέχεια, αφού πρώτα αναφερθούμε στην κατάσταση των υπηρεσιών του υπουργείου Γεωργίας και των ΔΚ (Διευθύνσεων Κτηνιατρικής) των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων.

Μέχρι το 1994, που ψηφίστηκαν από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ οι νόμοι για την αποκέντρωση, όλες οι ΔΚ υπάγονταν στο υπουργείο Γεωργίας και έτσι υπήρχε μια ενότητα διοικητική ανάμεσα σ' αυτές, που όφειλαν να κάνουν τους ελέγχους, και στις κεντρικές υπηρεσίες, που ασκούσαν τον εποπτικό έλεγχο. Υπήρχαν όμως μεγάλες ελλείψεις σε κτηνιατρικό προσωπικό, αφού οι κυβερνήσεις δεν έκαναν προσλήψεις για μεγάλο διάστημα μετά το 1985. Η διοικητική διάσπαση των κεντρικών υπηρεσιών από τις ΔΚ των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων οδήγησε στη μπαχαλοποίηση του συστήματος. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε πολλά παραδείγματα, αλλά λόγω χώρου θα μιλήσουμε μόνο για την τελευταία πενταετία που υπάρχει και ο ΕΦΕΤ

Ενώ στα λόγια το ΠΑΣΟΚ ορκιζόταν ότι θέλει να βελτιώσει τον ελεγκτικό μηχανισμό, αυτός αποδιοργανωνόταν από το 1995, με τη διοικητική μεταφορά των ΔΚ στις νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις. Ενώ οι γεωτεχνικοί ζητούσαν την υπαγωγή του ΕΦΕΤ στο υπουργείο Γεωργίας, όχι για λόγους συντεχνιακούς, η τότε κυβέρνηση αποφάσισε να τον μεταφέρει στο υπουργείο Ανάπτυξης.

Το Μάη του 2003, το υπουργείο Γεωργίας είχε υποχρεωθεί να στείλει επιστολή στην Κομισιόν, στην οποία από την μια περιέγραφε, σύμφωνα με δικές του εκτιμήσεις, τις ελλείψεις προσωπικού στις υπηρεσίες του υπουργείου και των ΔΚ και από την άλλη περιέγραφε το χρονικό ορίζοντα μέσα στον οποίο θα προσλάμβανε το προσωπικό. Συγκεκριμένα, υποσχέθηκε ότι μέσα στο 2003 θα προσλάμβανε 30 κτηνίατρους για τις υπηρεσίες του υπουργείου Γεωργίας. Φτάσαμε το Σεπτέμβρη του 2004 και ακόμη δεν προσλήφθηκαν οι 30 κτηνίατροι. Η προκήρυξη δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ στις 18.9.2004, οι προσλήψεις θα ολοκληρωθούν στα τέλη Μάρτη του 2005, ενώ προκηρύχτηκαν 25 και όχι 30 θέσεις κτηνιάτρων. Στην ίδια επιστολή, το υπουργείο Γεωργίας παραδεχόταν ότι στις ΔΚ πρέπει να προσληφθούν 256 κτηνίατροι, ενώ στα τέλη του 2003 σε νέα επιστολή προς την Κομισιόν κάνει λόγο για 400 θέσεις κτηνιάτρων!

Για τις προσλήψεις των 400 κτηνιάτρων δενν έχει ανακοινωθεί καμία προκήρυξη διαγωνισμού. Πρόσφατα ρωτήσαμε υψηλόβαθμο υπηρεσιακό παράγοντα γι' αυτό το ζήτημα κα εισπράξαμε την απάντηση ότι οι συναρμόδοι υπουργοί συζητούν για να βρουν λύση!

Σύμφωνα με το ΠΔ 420 του 1993, η Ελλάδα έχει το δικαίωμα να ελέγχει τα εισαγόμενα από τις χώρες της ΕΕ ζώντα ζώα, σφάγια ζώων και όλα τα κτηνοτροφικά προϊόντα, είτε είναι έτοιμα προς κατανάλωση είτε πάνε για πρώτη μεταποίηση, καθώς και τα μεταποιημένα προϊόντα που έχουν σαν βάση τα κτηνοτροφικά προϊόντα. Ο έλεγχος αυτών των προϊόντων δεν γίνεται στα σύνορα, αλλά στις αποθήκες των εισαγωγέων, που είναι υποχρεωμένοι να ενημερώνουν τις κατά τόπους ΔΚ, πριν πραγματοποιηθεί η εισαγωγή, αναλυτικά για τις παρτίδες που πρόκειται να φέρουν στην Ελλάδα. Στη συνέχεια, μόλις πραγματοποιηθεί η εισαγωγή και πριν διασπαστούν οι παρτίδες, οι κτηνίατροι της ΔΚ πρέπει να επισκέπτονται τις αποθήκες, να κάνουν τον έλεγχο ταυτοποίησης και μπορούν να πάρουν δείγματα για εργαστηριακούς ελέγχους. Πολλά θα μπορούσαμε να πούμε εδώ, αλλά το αποφεύγουμε για να μην βαρυφορτώσουμε το ζήτημα, γιατί θα μπαίναμε σε εξειδικευμένα θέματα. Τί γίνεται, όμως, με τους ελέγχους αυτούς και ποια υπηρεσία έχει την αρμοδιότητα να εποπτεύει τους ελεγκτικούς μηχανισμούς;

Οι έλεγχοι αυτοί πρέπει να γίνονται από τις ΔΚ. Μέχρι τώρα, όμως, οι συγκεκριμένοι έλεγχοι είτε δεν γίνονταν καθόλου από τις ΔΚ είτε ήταν υποτυπώδεις, ενώ η εποπτεύουσα κεντρική υπηρεσία του υπουργείου Γεωργίας είχε άγρια μεσάνυχτα. Οσες φορές, ιδιαίτερα μετά το ξέσπασμα ενός διατροφικού σκανδάλου (π.χ. διοξίνες) είχαμε ζητήσει απο το υπουργείο Γεωργίας να μας δώσει συγκεκριμένα στοιχεία για παρτίδες με μολυσμένα ή ύποπτα προϊόντα, η αρμόδια κεντρική υπηρεσία δήλωνε αδυναμία και μας παρέπεμπε στην ΕΣΥΕ! Δηλαδή, ο ελεγκτικός μηχανισμός δεν λειτουργούσε καθόλου και όποιος ήθελε στοιχεία θα έπρεπε να απευθυνθεί στη Στατιστική Υπηρεσία.

Από τον Απρίλη του 2003, που είχε βγει η ΚΥΑ που αφαιρούσε αρμοδιότητες από το υπουργείο Γεωργίας και τις έδινε στον ΕΦΕΤ, όσον αφορά τον εποπτικό του ρόλο στις ΔΚ, τα πράγματα έγιναν χειρότερα. Μπορούμε να πούμε ότι, με την υπογραμμένη από πέντε υπουργούς απόφαση που έβγαλε η κυβέρνηση της ΝΔ, αφαιρώντας από το υπουργείο Γεωργίας τον εποπτικό του ρόλο, στην πρώτη μεταποίηση τα πράγματα γίνονται δραματικά. Ο ΕΦΕΤ δεν είναι σε θέση να ασκήσει ούτε στοιχειωδώς τον εποπτικό του ρόλο στις ΔΚ, να ελέγξει δηλαδή κατά πόσο αυτές πάνε καμιά φορά στις αποθήκες των μεγαλοεισαγωγέων κοινοτικών προϊόντων.

Αυτή είναι με λίγα λόγια η κατάσταση. Ενα απέραντο μπάχαλο, στο οποίο βασιλεύουν εκείνοι που εμπορεύονται τον καρκίνο και το θάνατο. Ενα σκόπιμο μπάχαλο, για να μπορούν να αλωνίζουν οι καπιταλιστές και τίποτα να μην τους εμποδίζει να πουλάνε στον κόσμο ό,τι παράγουν και ό,τι εμπορεύονται.

■ Θ. Ξανθόπουλος: «Δεν είμαι ιδιαίτερα αισιόδοξος»

Πλημμύρες: Ανοχύρωτη η Αττική

Μόνο εθελοτυφλούντες δεν μπορούσαν να το δουν. Εκείνοι που έχουν στοιχειώδεις τεχνικές γνώσεις περίμεναν πως με την πρώτη μεγάλη βροχή σε συγκεκριμένες περιοχές της Αττικής, θα έχουμε και πάλι πλημμύρες, καταστροφές, ενδεχομένως και ανθρώπινα θύματα. Οπερ και εγένετο...

Την προηγούμενη εβδομάδα αναφερθήκαμε σε ημερίδα που οργάνωσε το ΤΕΕ, με θέμα τα αντιπλημμυρικά έργα στην Αττική, στο πλαίσιο της οποίας ο νυν υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ και πρώην πρύτανης του Πολυτεχνείου Θ. Ξανθόπουλος, με ειδικότητα στην υδραυλική, μιλώντας περισσότερο ως τεχνοκράτης και λιγότερο ως πολιτικός, παραδέχτηκε ότι η Αττική είναι ανοχύρωτη και θα εξακολουθήσει για καιρό να μένει ανοχύρωτη, διότι απαιτείται 1 με 1,5 εκατ. ευρώ για να ολοκληρωθούν τα αντιπλημμυρικά έργα και τα λεφτά αυτά δεν διατίθενται. Ο κ. Ξανθόπουλος μίλησε ακόμα για τη δικτατορία των οικονομολόγων, καθώς και τον αντιπαραγωγικό προσανατολισμό των δαπανών, φέρνοντας ως παράδειγμα το πρόγραμμα για την επιχειρηματικότητα. Στην ίδια ημερίδα ειδικοί στα θέματα της αντιπλημμυρικής προστασίας αποκάλυψαν ότι εξακολουθούν να γίνονται μελέτες της αρπαχτής, με δεδομένα περασμένων δεκαετιών που έχουν πάψει να ισχύουν και ότι τα μεγάλα ολυμπιακά έργα άφησαν τεράστιες «τρύπες», δημιουργώντας περισσότερα προβλήματα στην έτσι κι αλλιώς προβληματική Αττική.

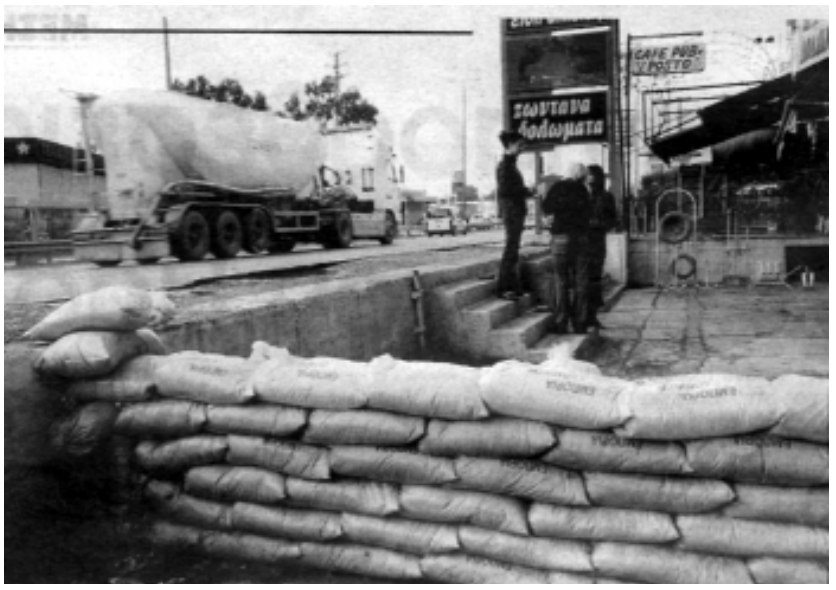

Παιχνίδια του φακού: ζωντανά δολώματα πουλάει το μαγαζί δίπλα στην περιοχή που πλημμυρίζει και προσπαθεί να οχυρωθεί με σάκους άμμου. Ετσι που πάμε, σε λίγο οι ψαράδες δεν θα χρειάζεται να πηγαίνουν μακριά για να ψαρέψουν...

Αποδείχτηκε προφητική αυτή η ημερίδα και την «προφητεία» την υπέστησαν με δραματικό τρόπο οι κάτοικοι μεγάλων περιοχών της Δυτικής Αττικής και του Πειραιά, που έζησαν έναν ακόμα εφιάλτη την Κυριακή το βράδυ. Το Ιλιον, το Χαϊδάρι, ο Ασπρόπυργος, τα Καμίνια, η Παλιά Κοκκινιά, ο Κορυδαλλός δέχτηκαν τόνους νερού και λάσπης. Σπίτια, εργαστήρια, μαγαζιά υπέστησαν μεγάλες ζημιές και ο κόσμος και σε αυτές τις περιοχές μπήκε στη γνωστή διαδικασία της αναζήτησης δανείων για την αποκατάσταση των ζημιών. Πλημμύρισε ακόμα και το Δρομοκαϊτειο και το προσωπικό είδε και έπαθε μέχρι να μεταφέρει 110 ασθενείς από τα πλημμυρισμένα κτίρια. Ειρωνεία: Πριν τρεις μέρες το Σωματείο Εργαζομένων είχε στείλει υπόμνημα στη Διοίκηση, υποδεικνύοντας συγκεκριμένες άμεσες αντιπλημμυρικές παρεμβάσεις, επειδή οι χώροι του νοσοκομείου είχαν πλημμυρίσει και πάλι στην προηγούμενη βροχή, στις 27 Οκτώβρη. Παρόμοια φαινόμενα έζησαν και άλλες περιοχές, όπως η Σίνδος στη Θεσσαλονίκη, τα Χανιά και το Ηράκλειο.

Αυτή τη φορά ουδείς στην Αττική τόλμησε να μιλήσει για θεομηνία. Ηταν μια συνηθισμένη για την εποχή βροχή. Σαν κι αυτή θα έχουμε κι άλλες και φέτος και τα επόμενα χρόνια. Κι όμως, είχαμε τέτοιας έκτασης καταστροφή. Βλέπετε, το σύστημα έχει καταστεί εντελώς ανισόρροπο από τις συνεχείς, χωρίς σχέδιο παρεμβάσεις τα τελευταία χρόνια. Εκείνο που κυριαρχεί είναι η λογική της αρπαχτής: για τί δίνει λεφτά η ΕΕ; Για δρόμους. Πάρτε λοιπόν εργολαβίες για δρόμους, να κονομήσετε. Χωρίς κανένα συνολικό αντιπλημμυρικό σχεδιασμό, χωρίς να παίρνεται υπόψη ούτε η αλλαγή στα πολεοδομικά δεδομένα (τσιμεντοποιήθηκαν νέες περιοχές και το νερό είναι περισσότερο και τρέχει πιο γρήγορα), ούτε οι επιπτώσεις που έχει στην ισορροπία όλου του συστήματος απορροής η κατασκευή κάθε μεγάλου έργου, όπως είναι μια οδική αρτηρία, ένα γήπεδο κ.λπ.

Ο κ. Ξανθόπουλος δήλωσε σε ραδιοφωνική εκπομπή, ότι φοβάται για περιοχές όπως η Ραφήνα και το Μοσχάτο, που αυτή τη φορά δεν αντιμετώπισαν πρόβλημα. Ως ειδικός κάτι περισσότερο ξέρει. Δήλωσε ακόμη ότι δεν είναι ιδιαίτερα αισιόδοξος για την γρήγορη ολοκλήρωση των έργων που απομένουν. Ορίζοντα δεκαετίας βλέπει. Η ειλικρίνεια τιμά τον ίδιο, αλλά δεν λύνει τα προβλήματα των κατοίκων. Η ματιά Ξανθόπουλου είναι ματιά ρεφορμιστή τεχνοκράτη, η οποία δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα. Η κυβέρνηση θα προσπαθεί να κάνει μπαλώματα με ψίχουλα, περισσότερο για να λέει ότι κάτι κάνει. Οι κινήσεις θα είναι αποσπασματικές και το αποτέλεσμα θα είναι η ισορροπία να ξεπηδά αλλού. Αν δεν ξεσηκωθεί ο κόσμος στις περιοχές με το χοντρό πρόβλημα, τίποτα δεν θα γίνει.

■ Πολυφαρμακία

Μύθος για να μετακυληθούν τα βάρη

Εδώ και μια δεκαετία στη χώρα μας αναπτύσσεται ένας μύθος (μεταξύ πολλών άλλων), που έχει να κάνει με την προστασία της υγείας των ανθρώπων του λαού: η πολυφαρμακία. Στην Ελλάδα –λέει αυτός ο μύθος- οι άνθρωποι καταναλώνουν πολύ περισσότερα φάρμακα σε σχέση με αυτά που χρειάζονται για την προστασία της υγείας τους, με αποτέλεσμα και την υγεία τους να βλάπτουν και τα δημόσια ταμεία να επιβαρύνονται (μαζί με τα ταμεία υγείας των Ασφαλιστικών Οργανισμών, που σηκώνουν το μεγαλύτερο βάρος). Βέβαια, οι κυβερνήσεις και οι τεχνοκράτες που τις βοήθησαν στην καλλιέργεια και διάδοση αυτού του μύθου δεν έφτασαν ποτέ στη ρίζα του: στις πολυεθνικές εταιρίες παραγωγής φαρμάκων και στις εδώ αντιπροσωπείες τους, που έχουν στήσει ολόκληρο κύκλωμα «προμοταρίσματος» φαρμάκων, σε συνεργασία με γιατρούς που στην πλειοψηφία τους έχουν ξεχάσει τον όρκο του Ιπποκράτη.

Η διέξοδος –σύμφωνα πάντα με τον μύθο- βρέθηκε εύκολα. Να μεταφερθεί σημαντικό μέρος της αγοράς των φαρμάκων στους ασφαλισμένους, ώστε να πονάει η τσέπη τους και να πάψουν να παίρνουν πολλά φάρμακα. Ακόμη, να καθιερωθεί λίστα φαρμάκων, που περιορίζει τους γιατρούς και αναγκάζει τους ασθενείς να πληρώνουν από την τσέπη τους μια σειρά φάρμακα, φτηνά και ακριβά.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Πριν το δούμε, ας μιλήσουμε για την (για μια ακόμη φορά) διάλυση του μύθου. Σύμφωνα, λοιπόν, με στοιχεία του ΟΟΣΑ, που έδωσε στη δημοσιότητα ο Σύνδεσμος Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδας (ΣΦΕΕ), η κατά κεφαλή φαρμακευτική δαπάνη στην Ελλάδα το 2002 ανήλθε στα 194 ευρώ. Ξέρετε ποιος είναι ο μέσος όρος στις χώρες της ευρωζώνης; 389 ευρώ. Δηλαδή, ακριβώς διπλάσιος! Για ποια πολυφαρμακία, λοιπόν, γίνεται λόγος; Μάλλον για ολιγοφαρμακία, η οποία υποδηλώνει χαμηλό επίπεδο φαρμακευτικής περίθαλψης, θα έπρεπε να γίνεται λόγος.

Μήπως, όμως, η καμπάνια ενάντια στην (ανύπαρκτη) πολυφαρμακία έφερε αποτέλεσμα στο επίπεδο της συνολικής δαπάνης για φάρμακα; Κατηγορηματικά όχι. Το 1995, η συνολική φαρμακευτική δαπάνη ως ποσοστό της συνολικής δαπάνης για την υγεία ήταν 15,73%, ενώ το 2002 (τελευταία χρονιά για την οποία υπάρχουν στοιχεία) ήταν 15,31%. Εμεινε, δηλαδή, αμετάβλητη. Μπορούμε να το δούμε και από άλλη σκοπιά. Το 1995, η συνολική φαρμακευτική δαπάνη ως ποσοστό του ΑΕΠ ήταν 1,51%, ενώ το 2002 ήταν 1,46%. Αν πάρουμε υπόψη μας την αύξηση που σημείωσε το ΑΕΠ τα τελευταία χρόνια, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι είχαμε και μικρή αύξηση της συνολικής φαρμακευτικής δαπάνης. Αρα, η «πολυφαρμακία» δεν καταπολεμήθηκε. Και δεν καταπολεμήθηκε, γιατί ουδέποτε υπήρξε.

Συνέβη, όμως, κάτι άλλο τα τελευταία χρόνια. Αλλαξε ο συσχετισμός ανάμεσα στη δημόσια και την ιδιωτική δαπάνη για φάρμακα. Δηλαδή, ανάμεσα στη δαπάνη που καταβάλλουν οι διάφοροι Ασφαλιστικοί Οργανισμοί και σ' αυτή που καταβάλλουν από την τσέπη τους οι ασθενείς. Εχουμε φτάσει στο σημείο το 30% περίπου της δαπάνης για φάρμακα να το καταβάλλουν από την τσέπη τους οι ασθενείς. Ακόμα χειρότερα είναι τα πράγματα στις συνολικές δαπάνες για την υγεία, τομέας στον οποίο η ιδιωτική δαπάνη καλπάζει ασυγκράτητη. Στο σύνολο των δαπανών υγείας μόλις το 53% είναι δημόσια δαπάνη, ενώ το 47% είναι ιδιωτική δαπάνη. Δηλαδή, ο κόσμος πληρώνει από την τσέπη του για γιατρούς και φάρμακα τα μισά λεφτά απ' αυτά απαιτούνται συνολικά. Ξέρετε πόσο είναι το ποσοστό ιδιωτικής δαπάνης για την υγεία κατά μέσο όρο στην ευρωζώνη; 24,5%. Στην Ελλάδα, δηλαδή, πληρώνουμε τα διπλάσια λεφτά από την τσέπη μας σε σχέση μ' αυτά που πληρώνουν κατά μέσο όρο οι εργαζόμενοι σε όλη την ΕΕ. Προσέξτε, η σύγκριση γίνεται με τον μέσο όρο, στον οποίο συμμετέχουν και χώρες σαν την Ελλάδα, και όχι με τις πιο αναπτυγμένες χώρες, με τις οποίες η ψαλίδα είναι ακόμα πιο μεγάλη.

Συμπέρασμα 1: μην παραμυθιάζεστε από τους διάφορους «ειδικούς», που τους βάζουν μπροστά οι κυβερνήσεις για να ανοίξουν το δρόμο της λιτότητας με τις δήθεν επιστημονικές γνωματεύσεις τους. Πρόκειται για μεγαλολαμόγια, που σιτίζονται από το κράτος και έχουν κάνει όρο ζωής την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του καπιταλισμού και του κράτους τους. Οταν ακούτε για πολυφαρμακία και σπατάλη στην υγεία, να ξέρετε ότι ετοιμάζονται να σας φορτώσουν νέα βάρη. Να σας αναγκάσουν να βάλετε πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για τις δαπάνες υγείας που είναι απαραίτητες για σας και την οικογένειά σας (γιατί, βέβαια, κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν «φαρμακώνεται» για την πλάκα του).

Συμπέρασμα 2: Λύση στο πρόβλημα, βέβαια, όπως και σε όλα τα μεγάλα προβλήματα που ταλανίζουν τους ανθρώπους της δουλειάς, μπορεί να δοθεί μόνο με το γκρέμισμα του καπιταλισμού. Αυτό, βέβαια, δεν είναι εύκολη υπόθεση (μολονότι η μη ευκολία τις περισσότερες φορές λειτουργεί και ως άλλοθι αδράνειας). Μέχρι τότε, όμως, μπορούμε να κάνουμε κάτι πιο απλό. Να απαιτήσουμε από το κράτος δωρεάν ιατρική, νοσοκομειακή και φαρμακευτική περίθαλψη για όλο το λαό. Με κατάργηση των κάθε είδους «συμμετοχών». Οσο δεν το κάνουμε αυτό, όσο δεν το διεκδικούμε, τόσο πιο βαθιά θα αναγκαζόμαστε να βάζουμε το χέρι στην τσέπη όταν αρρωσταίνουμε.

■ 4-5 Δεκέμβρη στο Πολυτεχνείο

Πανελλαδική συνέλευση για το συντονισμό του κινήματος αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους

Σταθμός στην ανάπτυξη του κινήματος αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους πρέπει να είναι η διήμερη πανελλαδική συνέλευση όλων των συλλογικοτήτων που έχουν δραστηριοποιηθεί σ' αυτή την υπόθεση, που θα γίνει το Σαββατοκύριακο 4-5 Δεκέμβρη, στο Πολυτεχνείο.

Η ιδέα γι' αυτή τη συνάντηση ξεκίνησε από μια ομάδα πρωτοβουλίας πριν μερικούς μήνες, αλλά το τελευταίο διάστημα, στη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στο ειδικό καθεστώς κράτησης-εξόντωσης των πολιτικών κρατούμενων, με αιχμή την απεργία πείνας των ίδιων των κρατούμενων, πέρασε σε ένα άλλο επίπεδο. Αγκαλιάστηκε από τις Κινήσεις Αλληλεγγύης, που συγκροτήθηκαν στην Αθήνα και λειτουργούν συνεχώς σε συνελευσιακή βάση, οι οποίες και πήραν την πρωτοβουλία να απευθυνθούν στις συλλογικότητες που δρουν σε όλη την Ελλάδα, για μια κοινή συνάντηση-συνέλευση, η οποία θα ανεβάσει σε νέο επίπεδο το συντονισμό του κινήματος αλληλεγγύης σε όλη την Ελλάδα.

Στη διάρκεια της απεργίας πείνας παρατηρήθηκε πράγματι ένα σημαντικό έλλειμμα συντονισμού του κινήματος. Αν την προηγούμενη περίοδο υπήρχε μια σχετική άνεση χρόνου για να πραγματοποιείται ένας στοιχειώδης συντονισμός, σ' αυτές τις λίγο παραπάνω από 30 μέρες, που τα γεγονότα έτρεχαν και απαιτούσαν άμεσες απαντήσεις, το κίνημα πανελλαδικά δεν κατάφερε να συντονιστεί και να βγάλει όλη τη δυναμική του.

Επειδή ο αγώνας θα είναι μακρύς και επειδή το ειδικό καθεστώς κράτησης δεν είναι ο μείζων στόχος του κινήματος αλληλεγγύης (μείζων στόχος είναι η απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων), το κίνημα αλληλεγγύης πρέπει από τώρα να οργανωθεί σε καλύτερη βάση. Να καθορίσει τους στόχους του -τόσο τους μεσομακροπρόθεσμους όσο και τους άμεσους- και τα μέσα που θα χρησιμοποιήσει για την επίτευξη αυτών των στόχων. Και ταυτόχρονα, να αποκαταστήσει το καλύτερο δυνατό επίπεδο συντονισμού, ώστε να μπορεί να κινείται άμεσα και ενιαία, ώστε να βγάζει τη μέγιστη δυναμική που μπορεί να βγάλει. Εννοείται πως δεν γίνεται λόγος για κάποιο γραφειοκρατικού τύπου συντονισμό, που θα «δίνει γραμμή» σε όλη την Ελλάδα. Λόγος γίνεται για εκείνον τον συντονισμό που προκύπτει από τη συναντίληψη και ως προς τους στόχους και ως προς τη διεκδίκησή τους. Ετσι κι αλλιώς, το κίνημα αλληλεγγύης είναι πολυτασικό και πολύμορφο και αυτά τα χαρακτηριστικά του δίνουν δύναμη. Ο συντονισμός δεν έχει ως στόχο την παρεμπόδιση της πρωτοβουλιακής δράσης των διάφορων συνιστωσών του κινήματος αλληλεγγύης, αλλά την ένταξη αυτής της δράσης σε μια ενιαία διαδικασία, την κυκλοφορία των ιδεών και των προτάσεων και την αλληλοτροφοδότηση του κινήματος στις διάφορες πόλεις.

Ολα αυτά τα ζητήματα πρέπει να συζητηθούν στην πανελλαδική συνέλευση και να καταλήξουν σε μια σειρά αποφάσεις για την παραπέρα πορεία του κινήματος. Οι Κινήσεις Αλληλεγγύης εξέδωσαν ένα κείμενο και μια πρόταση για την ημερήσια διάταξη του διήμερου, τα οποία αποστέλλουν σε όλες τις συλλογικότητες που έχουν δραστηριοποιηθεί στο κίνημα. Δεν πρόκειται βέβαια για πλατφόρμα, αλλά για ένα κείμενο που αποτυπώνει το «κεκτημένο» του κινήματος μέχρι σήμερα και διερευνά την παραπέρα πορεία του. Λόγω χώρου δεν μπορούμε να δημοσιεύσουμε το κείμενο των Κινήσεων Αλληλεγγύης (ελπίζουμε να το κάνουμε στο επόμενο φύλλο). Δημοσιεύουμε μόνο την πρόταση για την ημερήσια διάταξη (εννοείται ότι για την τελική μορφή της ημερήσιας διάταξης αρμόδια να αποφασίσει είναι η ίδια η πανελλαδική συνέλευση), που κατά κάποιο τρόπο δίνει τους τίτλους των κεφαλαίων του κειμένου. Οσοι έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο μπορούν να διαβάσουν το κείμενο στο site της «Κ» (www.eksegersi.gr).

Οι Κινήσεις Αλληλεγγύης θεωρούν πως θα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο να υπάρξουν και άλλα τέτοια κείμενα, από συλλογικότητες ή άτομα σε άλλες πόλεις, ώστε να κυκλοφορήσουν οι ιδέες και να γίνει πιο οργανωμένα η συζήτηση στο διήμερο. Εχουν ορίσει μια επιτροπή, με γραμματειακά καθήκοντα, για την προετοιμασία του διήμερου, η οποία έχει αναλάβει και τη διακίνηση κειμένων ή άλλου υλικού. Ας σταλούν, λοιπόν, σ' αυτή την επιτροπή όσα κείμενα ετοιμαστούν, για να τα διακινήσει σε όλη την Ελλάδα. Ως ενδιάμεσο μπορείτε να χρησιμοποιήσετε την ταχυδρομική διεύθυνση της «Κ» ή το site.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

Σάββατο, 4.12.04, πρωί

Πολιτικοί κρατούμενοι και ελληνική κοινωνία

- Διεθνής κατάσταση - «αντιτρομοκρατική» εκστρατεία
- Εσωτερικό καθεστώς – τρομονόμοι
- Συλλήψεις – δίκες – έκτακτα στρατοδικεία
- Δικαστικές αποφάσεις (ηθική αυτουργία, συλλογική ευθύνη κ.λπ.)
- Πολιτικοί κρατούμενοι – Στόχος η απελευθέρωση – Στρατηγική – Αμεσες κινήσεις

Σάββατο, 4.12.04, απόγευμα

Βασικά μέτωπα πάλης

- Δίκη για την υπόθεση του ΕΛΑ (7.2.05) – Συλλογική ευθύνη
- Εφετείο για την υπόθεση της 17Ν (2.12.05)
- Ειδικό καθεστώς κράτησης
- Ασθενείς πολιτικοί κρατούμενοι – αποφυλάκιση

Κυριακή, 5.12.05, πρωί

Οργανωτική συγκρότηση, λειτουργία, συντονισμός κινήματος αλληλεγγύης σε πανελλαδικό επίπεδο

■ Πεδίο μάχης όλο το Ιράκ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

που ανακαταλήφθηκε και παραδόθηκε από τους Αμερικάνους στον ιρακινό στρατό και μέσα σε ένα μήνα οι αντάρτες επανέκαμψαν δριμύτεροι, είναι χαρακτηριστική.

Ωστόσο, η πιο θεαματική και ταυτόχρονα η πιο ταπεινωτική επιχείρηση των τελευταίων ημερών για τον αμερικάνικο στρατό έγινε την περασμένη Τρίτη στο Ραμάντι. Υστερα από 24 ώρες συγκρούσεων με τους αντάρτες, οι αμερικάνοι επίλεκτοι σκοπευτές αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους στο ξενοδοχείο απ' όπου ήλεγχαν το μεγαλύτερο μέρος των κεντρικών δρόμων της πόλης και επέστρεψαν μαζί με τους υπόλοιπους αμερικάνους στρατιώτες στις βάσεις τους στα ανατολικά και δυτικά της πόλης. Ταυτόχρονα, εκατοντάδες ένοπλοι αντάρτες κατέκλυσαν το κέντρο της πόλης, κατέλαβαν τα κυβερνητικά κτίρια και άρχισαν να πανηγυρίζουν και να χορεύουν στους δρόμους, όπου είχαν αναρτηθεί σημαίες με συνθήματα αλληλεγγύης στους πολιορκημένους της Φαλούτζα.

Την ίδια μέρα κλιμακώθηκαν οι επιχειρήσεις των ανταρτών σ' όλο το Ιράκ, κάποιες από τις οποίες παραθέτουμε ενδεικτικά. Στην πόλη Κιρκούκ στο βόρειο Ιράκ σκοτώθηκαν 6 ιρακινοί εθνοφρουροί, μεταξύ των οποίων και ένας αξιωματικός, από βόμβες τοποθετημένες στο δρόμο. Στην πόλη Τιγκρίτ σκοτώθηκαν 5 και τραυματίστηκαν 20 άτομα κατά τη διάρκεια σφοδρής ανταλλαγής πυρών ανάμεσα σε ιρακινούς στρατιώτες και αντάρτες. Νότια της Τιγκρίτ κονβόι φορτηγών, που προστατεύονταν από αμερικάνικες δυνάμεις δέχτηκε επίθεση από αντάρτες, με αποτέλεσμα δύο φορτηγά να τυλιχτούν στις φλόγες και να σκοτωθούν οι ιρακινοί οδηγοί τους. Στην Καρμπάλα ανατινάχτηκαν δύο αυτοκίνητα – βόμβες κοντά στον αστυνομικό σταθμό και αμέσως μετά αντάρτες επιτέθηκαν στο σταθμό με όλμους και πυροβόλα όπλα, σκοτώνοντας έναν αστυνομικό και τραυματίζοντας 5. Στη Μπακούμπα αντάρτες επιτέθηκαν σε τρεις αστυνομικούς σταθμούς και σκότωσαν 25 αστυνομικούς.

Την Τετάρτη, 10 Νοέμβρη, γνωστοποιήθηκε μια ακόμη θεαματική επιχείρηση. Ενοπλοι απήγαγαν μέσα από το σπίτι τους τρεις στενούς συγγενείς του ιρακινού πρωθυπουργού, ένα πρώτο ξάδελφό του, τη γυναίκα και τη νύφη του, και απειλούσαν ότι θα τους αποκεφαλίσουν σε 48 ώρες αν δεν σταματήσει η επίθεση στη Φαλούτζα. Ο κυβερνήτης της Μοσούλης επέβαλε απαγόρευση κυκλοφορίας στην πόλη μετά τη δολοφονία πέντε αντρών των ιρακινών δυνάμεων Ασφάλειας και ενός ξένου μισθοφόρου. Από επιθέσεις στις πόλεις Μπαλάτ, Μπαϊζί, Καρμπάλα και Τουζ σκοτώθηκαν 12 άντρες των ιρακινών δυνάμεων Ασφάλειας και ένας αμερικάνος στρατιώτης. Την ίδια μέρα μια ομάδα ανταρτών, που αυτοαποκαλούνται «Μουτζαχεντίν της Φαλούτζα», ανακοίνωσαν με βιντεοταινία που έστειλαν στο αραβικό κανάλι «Αλ – Τζαζίρα» ότι κρατούν αιχμάλωτους 20 ιρακινούς εθνοφρουρούς, οι οποίοι παρουσιάζονται στην ταινία με τις στολές της Εθνικής Φρουράς και τις πλάτες στην κάμερα να φρουρούνται από ένοπλους μασκοφόρους. Και έπεται συνέχεια.

Η αναμενόμενη κατάληψη της Φαλούτζα πολύ σύντομα θα αποδειχθεί «πύρρειος νίκη», γιατί θα αποδείξει, όπως έχει αποδειχτεί πολλές φορές στην ιστορία, ότι η συντριπτική αμερικάνικη υπεροπλία δεν μπορεί να αντιμετωπίσει και να συντρίψει ένα αντάρτικο που ανοίγει συνεχώς μέτωπα σ' όλη τη χώρα. Η κατάληψη της Βαγδάτης και του Ιράκ αποδείχτηκε το ευκολότερο έργο των δυνάμεων κατοχής. Τα δύσκολα ήρθαν μετά. Το ίδιο προμηνύει και η κατάληψη της Φαλούτζα, όταν μάλιστα μέσα στην ίδια τη Βαγδάτη οι δυνάμεις τους και οι συνεργάτες τους είναι τόσο ευάλωτοι στόχοι. Τι θα κάνουν; Θα ισοπεδώσουν τη μια μετά την άλλη τις ανυπότακτες ιρακινές πόλεις;

■ Ακτή Ελεφαντοστού

Εκρυθμη η κατάσταση

Τουλάχιστον 30 διαδηλωτές έχουν σκοτωθεί και 1000 περίπου έχουν τραυματιστεί στις ταραχές που έχουν ξεσπάσει στη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, στην Αμπιτζάν, από το περασμένο Σαββατοκύριακο. Το αντιγαλλικό αίσθημα είναι πολύ έντονο και πολλοί Γάλλοι, που δέχτηκαν επιθέσεις και τα σπίτια τους λεηλατήθηκαν από οργισμένους διαδηλωτές, συνωστίζονται στο αεροδρόμιο για να εγκαταλείψουν τη χώρα. Περισσότεροι από 2.000 Γάλλοι και άλλοι ξένοι έχουν καταφύγει σε στρατιωτικές βάσεις των γαλλικών και των στρατευμάτων του ΟΗΕ, ενώ η αμερικάνικη πρεσβεία έδωσε εντολή στους Αμερικάνους πολίτες να εγκαταλείψουν τη χώρα.

Οι ταραχές στην Αμπιτζάν ξεκίνησαν το περασμένο Σάββατο, όταν ο πρόεδρος της χώρας Λοράν Γκμπάγκμπο διέταξε αεροπορικές επιθέσεις στο βόρειο μισό τμήμα της χώρας, που ελέγχεται από το 2002 από τους αντάρτες, παραβιάζοντας και τυπικά τη συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, που είχε υπογραφεί ανάμεσα στις δύο πλευρές το Μάιο του 2003. Η κλιμάκωση της έντασης ξεκίνησε στις 29 του Σεπτέμβρη όταν η βουλή εξάντλησε την καθορισμένη από τη συμφωνία προθεσμία χωρίς να κάνει τις πολιτικές μεταρρυθμίσεις για τις οποίες είχε δεσμευτεί στους αντάρτες. Στις 15 Οκτώβρη οι αντάρτες με τη σειρά τους αγνόησαν την προθεσμία για τον αφοπλισμό τους και στις 28 Οκτώβρη απέσυραν τους υπουργούς τους από την κοινή κυβέρνηση. Στις 4 Νοέμβρη η κυβέρνηση του Λοράν Γκμπάγκμπο ξεκίνησε καθημερινούς βομβαρδισμούς στο έδαφος των ανταρτών.

Η εφαρμογή της συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός είχε ανατεθεί σε δύναμη του ΟΗΕ, αποτελούμενη από 10.000 στρατιώτες, από τους οποίους οι 4.000 είναι Γάλλοι, που δεν υπάγονται όμως στις διαταγές της διοίκησης της δύναμης του ΟΗΕ. Στόχος των αεροπορικών επιθέσεων έγινε και μια γαλλική στρατιωτική βάση που βρίσκεται στο έδαφος που ελέγχεται από τους αντάρτες, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 9 γάλλοι στρατιώτες. Ο γαλλικός στρατός ανταπέδωσε το χτύπημα, βομβαρδίζοντας και καταστρέφοντας ολοσχερώς τη μικρή αεροπορική δύναμη που είχε αποκτήσει η κυβέρνηση.

Ακολούθησαν συγκεντρώσεις χιλιάδων διαδηλωτών υποστήριξης της κυβέρνησης, εκπρόσωποι της οποίας κατηγόρησαν τη γαλλική κυβέρνηση ότι υποστηρίζει τους αντάρτες και υπονομεύει τον πρόεδρο Γκμπάγκμπο στις επικείμενες εκλογές.

Δεν έχουμε πληροφορίες για το ρόλο και τις θέσεις των ανταρτών, ώστε να μπορούμε να διακρίνουμε τι βρίσκεται πίσω απ' αυτό που φαίνεται ως αγώνας για τον έλεγχο της εξουσίας, στον οποίο αναμφίβολα έχει ανάμειξη και η γαλλική κυβέρνηση.

Η Ακτή του Ελεφαντοστού, που κατέχει την πρώτη θέση στην παραγωγή κακάο (40% της παγκόσμιας παραγωγής), υπήρξε γαλλική αποικία μέχρι το 1960 που απέκτησε την ανεξαρτησία της. Ωστόσο, η Γαλλία παρέμεινε ο μεγαλύτερος οικονομικός εταίρος της χώρας, διαθέτει στρατιωτικές βάσεις στο έδαφός της και αποτελεί βάση των γαλλικών επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στη δυτική Αφρική. Ετσι εξηγείται το αντιγαλλικό μένος στις πρόσφατες διαδηλώσεις, το οποίο προφανώς τροφοδοτεί και εκμεταλλεύεται κατάλληλα η κυβέρνηση Γκμπάγκμπο για τα συμφέροντά της στον αγώνα για τον έλεγχο της εξουσίας.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Εμείς διαβάζουμε διάφορα έντυπα γιατί είναι η δουλειά μας. Εσείς, καλό θα ήταν να μένετε μακριά. Διαβάσαμε λοιπόν, μεταξύ άλλων, τον Γιάννη Μαρίνο στο "Βήμα" να εξαίρει τον Ιωάννη Μεταξά και να του αποδίδει καθ' ολοκληρίαν το "Όχι" της 28ης Οκτωβρίου 1940.

* Στο ίδιο άρθρο μάθαμε ότι στη χώρα μας, η Ιστορία γράφεται από τους ηττημένους του εμφυλίου! Επειδή εμείς δεν τα ξέραμε αυτά, καθότι πλέμπα και πόπολο και αμόρφωτοι, μείναμε άφωνοι από την επισήμανση του καλού διαφωτιστή και σας τα μεταφέρουμε. Τώρα ψάχνουμε στα καλά βιβλιοπωλεία, την γραμμένη από τον Βελουχιώτη Ιστορία του ελληνικού έθνους, τον επίλογο της οποίας έγραψε ο Δημήτρης Κουφοντίνας. Πρόκειται, όπως μάθαμε, για την Ιστορία που διδάσκεται στα σχολεία. Πόσο πίσω είχαμε μείνει, πόσο τυφλοί θα ήμασταν αν δεν διαβάζαμε αυτό το άρθρο!...

* Λαμόγια οι Αγγελοπουλαίοι; Αυτή η "Αυριανή" δεν παίζεται! Καλά κάνει το ζεύγος και της ζητάει 8 εκατομμύρια ευρώ αποζημίωση. Ακου λαμόγια τους εθνικούς στυλοβάτες! Τς τς τς.

* Ο πλανητάρχης έσπευσε να ευχηθεί για την ανάπαυση της ψυχής του Γιάσερ Αραφάτ, πριν ανακοινωθεί επίσημα ότι ο δεύτερος απεβίωσε. Το αυτό αντευχόμαστε στον πλανητάρχη, αφού δέσπισε τις έγκαιρες ευχές…

* Βρέθηκε τρίχα στο σημείο της τελευταίας βομβιστικής επίθεσης στην Αθήνα, σύμφωνα με δημοσίευμα. Η πληροφορία όμως είναι ελλιπής, αναγόμενη στα όρια του "παρά τρίχα". Τί τρίχα; Κεφαλής, μασχάλης, ήβης, μύστακος, τί;

* Τί θα γίνει με το "Ποντίκι" που φωνάζει (χωρίς κανείς άλλος να ασχολείται με το σοβαρό αυτό θέμα!) ένα μήνα τώρα για κείνη τη μυστηριώδη ανακοίνωση της ασφάλειας, για κάποια σύλληψη και σχηματισμό δικογραφίας, κατά επίδοξου βομβιστή; ΘΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;

* Στο ραδιοφωνικό τοπίο της Θεσσαλονίκης, πρώτο σε ακροαματικότητα, πάντα, το "Ράδιο Θεσσαλονίκη" με 13,9%. Ακολουθούν Star fm με 12,8%, Ερωτικός με 10,9%, Κοσμοράδιο με 7,9% και Antenna με 7,8%. Οι μετρήσεις είναι για το διάστημα 30/8-17/10/2004. Δεν σας λέμε πού βρίσκονται τα λεγόμενα "ποιοτικά" ραδιόφωνα της πόλης, για να μην σας στενοχωρήσουμε.

* Οποιος γνωρίζει κάτι για την Expo 2008 της…Θεσσαλονίκης, ας ενημερώσει κι εμάς, παρακαλούμε πολύ…

* Γενέθλια αύριο (14/11) για τον αγαπημένο μιας καμήλας, πρίγκιπα Κάρολο που κλείνει τα 56, το χρυσό μου. Διπλά γενέθλια την Παρασκευή (19/11) και στο CNN. Ο ιδιοκτήτης Ted Turner κλείνει τα 66 και ο Larry King τα 71. Σας ενημερώνουμε σε περίπτωση που θέλετε να στείλετε ευχές ή ο,τιδήποτε… Τα ίδια ισχύουν και για τον Βασίλη Βασιλικό, έναν από τους δεκάδες αρχηγούς της 17Ν (δεν τα λέω εγώ, κάτι φάκελοι τα λένε) που κλείνει τα 70 την Πέμπτη 18/11.

* Ενας 34χρονος συνελήφθη στην Αθήνα για κατοχή ολόκληρου οπλοστασίου. Αν νομίζετε ότι θα ξανακούσετε τίποτε για την υπόθεση, γελιέστε. Οσο ξανακούσαμε και για εκείνο τον Καστοριανό υπάλληλο του στρατού (ούτε καν το θυμάται κανείς). Το γεγονός ότι ο Αθηναίος υπηρέτησε στην "ειρηνευτική" δύναμη στη Βοσνία, απ' όπου λέει πως έφερε το…πράμα (κι είναι πολύ, με καμιόνια το κατέβασε;) ενισχύει την άποψή μας αυτή. Δεκτός κάθε διάλογος.

* Καλέ μου φίλε, που ζορίζεσαι ν' αγοράσεις πετρέλαιο με τον μισθό των 500-1000 ευρώ που σε κρατούν στη ζωή, μάθε ότι ο πρόεδρος της καλύτερης δημοκρατίας που είχαμε ποτέ λαμβάνει μηνιαίως 28.133 ευρώ, ενώ ο πρωθυπουργός λαμβάνει…σεμνά και ταπεινά μόλις 6.960 ευρώ. Αυτά λαμβάνουν οι υπηρέτες σου. Εσύ κυρίαρχε λαέ, λάβε ένα ραχίδι…

* Τελικά, σε ποια Μακεδονία ζω ρε ούπστη μου;

* Εβδομάδα Πολυτεχνείου ξεκινά. Προσοχή στους ρουφιάνους και στις αυτόκλητες κι ετερόκλητες ομάδες περιφρούρησης (πλεονασμός). Και μην κάνετε καμιά λαμακία, γιατί θα στραφεί εναντίον του κινήματος και θα εντείνει την καταστολή (όπως λένε οι πλέον διορατικοί, τόσο διορατικοί που βολεύτηκαν πρώτοι). Μείνετε ήσυχοι, μούγκα στη στρούγκα. Βρε, άει στο Χριστόδουλο!

Κοκκινοσκουφίτσα

Ζήτω η 18 Νοέμβρη, η επόμενη μέρα

Τον Αράπογλου κι αν πλένεις, το σαπούνογλού σου χαλάς

«Οι κυβερνήσεις καταπιέζουν τους ανθρώπους με δύο τρόπους: Είτε άμεσα, με ωμή βία, ή έμμεσα, απογυμνώνοντάς τους από τα μέσα συντήρησης κι υποβιβάζοντάς τους έτσι στην αδυναμία». Αυτά έγραφε ο Ερρίκο Μαλατέστα πριν από έναν αιώνα. Εκατό χρόνια μετά, δεν άλλαξε απολύτως τίποτε, με αποτέλεσμα και οι δύο πρακτικές να ζουν και να βασιλεύουν (βοήθειά μας). Η ωμή βία είναι εδώ, όπως εδώ είναι και η οικονομική βία. Εδώ και τα εξουσιαστικά παλάτια, με τα λυσσασμένα σκυλιά να περιφέρονται άλλοτε ανήσυχα κι άλλοτε χορτασμένα από τα κόκαλα των αφεντικών, στην αυλή.

Ολα αυτά δικαιώνουν το λόγο ύπαρξης και τον τρόπο έκφρασης του χερ κομαντάντ της National Bank of Greece (καμιά σχέση με sleeping bank, τουναντίον), του μίστερ Αράπογλου. Γιαβόλ, ρηχά είναι, μπείτε! Ιστορικά καταλαμβάνει τη θέση του στο πάνθεον των θεματοφυλάκων της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Μην σας τυφλώνει η ζήλια, αντικρίστε κατάματα την ειλικρίνεια των προθέσεων και των λόγων του ακραιφνούς, αφιονισμένου τεχνοκράτη, που έχει τη γενναιότητα να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά. Μα, είναι προφανές ότι έχει δίκιο, όσον αφορά την δική του πλευρά θέασης των πραγμάτων, που απλά συμβαίνει να είναι ίδια με τις στρατιές των αργόσχολων εκμεταλλευτών. Εκείνων που θυμίζουν το γέρο του Καββαδία που "έλιαζε ακαμάτης τ' αχαμνά του".

Δηλαδή, τί είπε ο άνθρωπος και προξένησε τόση αμηχανία τάχα και τέτοια αντίδραση; Επειδή οι αστικές φυλλάδες και τα Μέσα Μαζικής Αποχαύνωσης, οι εντεταλμένες κοινωνικές νανουρίστρες, αποκρύπτουν τον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο που μαίνεται, είναι ανάγκη να παριστάνουν τώρα τις ανίδεες και να εκπλήσσονται ή να ταράζονται; Ελάτε τώρα... (Ελπίζω να διαβάζει κανένας από δαύτους την Κόντρα, γιατί δεν μπορώ κάθε φορά να τους λούζω με e-mail, αυτό το σαμπουάν είναι κουραστικό και ακριβό, πάντα δε αναποτελεσματικό κατά της νοητικής πιτυρίδας. Συνήθως μετατρέπεται σε στοματικό διάλυμα, κοινώς γαργάρα).

Ο Αράπογλου είναι κι αυτός ένας Ανθρωπίδης (έτσι ονομάζει η επιστήμη όλα τα ανθρωποειδή που βάδισαν με τα πίσω πόδια τους). Ανήκει στην συνομοταξία των Σπονδυλωτών (όλα τα ζώα με εσωτερικό σκελετό), στην ομοταξία των Θηλαστικών (όλα τα ζώα που έχουν ζεστό αίμα και θηλάζουν τα νεογνά τους), στην τάξη των Πρωτευόντων (όλα τα ζώα που χρησιμοποιούν τα δάχτυλα και το μυαλό τους), στην οικογένεια των Ανθρωπιδών (τα είπαμε), στο γένος Χόμο (άνθρωπος), στο είδος Χόμο Σάπιενς (σκεπτόμενος άνθρωπος).

Και ήρθε τώρα αυτό το τυπικό δείγμα της ανώτερης ζωής να καταθέσει την πρότασή του. Τα κατώτερα δείγματα ζωής καταθέτουν κουτσουλιές, σβουνιές, περιττώματα, κόπρανα, τα ανώτερα καταθέτουν σκέψεις. Δεν καταλαβαίνω τί είναι αυτό που ξενίζει... Τυχαίνει κάποτε, οι κουτσουλιές να θυμίζουν σκέψεις ή οι σκέψεις κουτσουλιές, αλλά αυτό είναι αντικείμενο άλλου είδους έρευνας.

Εμείς στεκόμαστε στα παρόντα και αποδίδουμε δίκιο, ως οφείλουμε, σε κάθε Χόμο Σάπιενς που είναι "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν" του πλάστη του, εν προκειμένω της εξελιγμένης μορφής των Ανθρωπιδών . Που βάδισαν στα πίσω πόδια τους και τώρα βλέπουν να επαναφύονται οι χαμένες στους αιώνες ουρές τους, υπό μορφήν δημόσιας (κυρίως) καρέκλας-προέκτασης του κόκκυγος. Σε λίγο θα ξαναπέσουν στη γη, επανερχόμενοι στα τέσσερα (ημών υποβοηθούντων, θα επισπευτεί η διαδικασία αποκατάστασης).

Το τι πρότεινε το γνωρίζετε, όπως γνωρίζετε ότι λέγει την αλήθεια, χωρίς φόβο και πάθος. Ορκίζομαι. Πρότεινε να κλείσουν οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις που δεν αποδίδουν, για να τονωθεί η ελληνική οικονομία. Η οποία, φαντάζομαι (και να με συγχωρεί που εισέρχομαι αυθαίρετα στις σκέψεις του), αποδίδει τα μάλα, μαλάκες. Βεβαίως. Και να συρρικνωθούν τα κοινωνικά χαρακτηριστικά της οικονομικής πολιτικής. Παροχές, εργασιακά δικαιώματα κλπ. πρέπει να εκλείψουν. Αυτά είπε ο καλός αυτός ανθρωπίδης, ο εντασσόμενος όπως όλοι μας στις κατηγορίες που αναφέρθηκαν παραπάνω. Εύγε! Κι όπως λέει και μια θέσφατος περικοπή του αγ(ρ)ίου κατά Τζιμάκο ευαγγελίου, "πήγαινε στον άρχοντα, πάρε τα τριάκοντα".

Το καθήκον μας πλέον συνίσταται στην δραστηριοποίηση. Να βγάλουμε κουπόνια ενίσχυσης, να τον στηρίξουμε. Να βγούμε στους δρόμους. Σύντροφοι βιομήχανοι, αμήχανοι ή πολυμήχανοι, κουφαλαιοκράτες και αρπάχτρες, αργόσχολοι των απέραντων αιθουσών και των άδειων βλεμμάτων, ανέραστοι ή διεστραμμένοι (απέχοντες πάντως από την ανιαρή ομαλότητα), πολυσύνθετοι κι ευρύσκεπτοι εσείς, δώστε κάτι να ανταμείψουμε τον καλό τεχνοκράτη που μας υπηρετεί.

Και για όσα ξέχασα, ένοχοι...

Θοδωρής Μπακάλης

■ **Εξαγγελία Αλογοσκούφη**

Στους καπιταλιστές το φιλέτο των ολυμπιακών εγκαταστάσεων

Την ώρα που η Χάνη Πάλλη-Πετραλιά μάζευε -όπως δήλωσε η ίδια- σκουπίδια από τον περίβολο του ολυμπιακού σταδίου, για να είναι αυτό καθαρό για το ντέρμπι ΑΕΚ-Ολυμπιακός (άντε τώρα να την πάρει κανείς στα σοβαρά), ο Αλογοσκούφης ασχολούνταν με τα σοβαρά ζητήματα που έχουν μείνει ανοιχτά μετά τους ολυμπιακούς αγώνες. Η αποπληρωμή των χρεών είναι, βέβαια, εκ των προτέρων εξασφαλισμένη από τους πιστωτές, όμως το μεγάλο πρόβλημα είναι η συντήρηση όλων αυτών των τσιμεντένιων μεγαθηρίων που κατασκευάστηκαν, που απαιτεί κάθε χρόνο υπέρογκες δαπάνες.

Σε αθλητικό επίπεδο, αξιοποιήσιμα είναι μόνο τα στάδια που λειτουργούσαν και παλιότερα (συγκρότημα ΟΑΚΑ, ΣΕΦ), ενώ προστέθηκε και το κλειστό του Γαλατσίου που χρησιμοποιεί το τμήμα μπάσκετ της ΑΕΚ. Ολα τα υπόλοιπα κρίνεται ασύμφορο να λειτουργήσουν ως αθλητικά κέντρα, γιατί ούτε τα σωματεία ούτε οι Δήμοι μπορούν να σηκώσουν το κόστος συντήρησης και λειτουργίας. Για μαζικό λαϊκό αθλητισμό ας μη μιλάμε καλύτερα, γιατί πρόκειται για ένα από τα πιο σύντομα ανέκδοτα.

Φαίνεται πως στο παρασκήνιο έχουν ήδη προχωρήσει κάποια παζάρια, γιατί ο Αλογοσκούφης εμφανίστηκε σε εκδήλωση παρουσίασης ενός βιβλίου σχετικά με την Ολυμπιάδα (αλήθεια, τί επιχορηγήσεις εισέπραξε ο ειδικευμένος στις «παραγγελιές» κ. Τέλλογλου για να τα συγγράψει;) έτοιμος να μας προϊδεάσει για το τι θα ακολουθήσει.

Σύμφωνα με τα όσα είπε ο υπουργός, η αξιοποίηση των περισσότερων ολυμπιακών εγκαταστάσεων θα απαιτήσει μετατροπές και νέες επενδύσεις, το κόστος των οποίων θα πρέπει να αναληφθεί από ιδιωτικούς φορείς που θα αναλάβουν την εκμετάλλευσή τους. Οι εγκαταστάσεις αυτές προσφέρονται για επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στο χώρο του συνεδριακού τουρισμού, των εκθέσεων, των αθλητικών διοργανώσεων,, της ψυχαγωγίας και του πολιτισμού. Είπε ακόμη ότι πρέπει να κατασκευαστεί το μητροπολιτικό πάρκο στο Ελληνικό και ότι θα πρέπει να βρεθούν οι πόροι για την πραγματοποίηση των απαραίτητων επενδύσεων.

Με άλλα λόγια, με λεφτά του ελληνικού λαού κατασκευάστηκαν υποδομές οι οποίες τώρα θα δοθούν σε καπιταλιστές, οι οποίοι με λίγα λεφτά και με εξευτελιστικό ενοίκιο θα στήσουν επιχειρήσεις και θα γδέρνουν τον κοσμάκη με τα πανάκριβα εισιτήρια. Ετσι ολοκληρώνεται η μεγάλη ολυμπιακή μπίζνα.

■ Συζήτηση στη βουλή για την Παιδεία

Γκρίζο τοπίο

Ρελάνς στα ζητήματα της Παιδείας (και όχι μόνο) προσπάθησε να κάνει η κυβέρνηση της ΝΔ, με την προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση στη βουλή σε επίπεδο αρχηγών κομμάτων. Επιδίωξη ήταν να ανασκευαστεί η κακή εικόνα που άφησε η διαχείριση των εκπαιδευτικών θεμάτων απ' το υπουργείο Παιδείας και να κηρυχτεί η απαρχή του περίφημου «διαλόγου» για την Παιδεία.

Σαφέστατος, μέσα στις γενικότητές του, υπήρξε ο πρωθυπουργός που όρισε και το πλαίσιο του «διαλόγου» και το χρονοδιάγραμμα περάτωσής του.

Σύμφωνα με τον Κ. Καραμανλή ο «διάλογος» θα αφορά πρωτίστως στον τρόπο υλοποίησης των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει η Ελλάδα απέναντι στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και οι οποίες δεσμεύσεις απορρέουν απ' τη διακήρυξη της Μπολόνιας (πρώτη ενότητα), αλλά και σε οκτώ ακόμη άξονες, που τέμνουν όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης (δεύτερη ενότητα), ο δε χρόνος ολοκλήρωσής του προσδιορίζεται για τη μεν πρώτη ενότητα έως τους πρώτους μήνες του 2005 για δε τη δεύτερη μέχρι το καλοκαίρι του 2005.

Ο σαφής και επιτακτικός τρόπος με τον οποίο ο Καραμανλής τοποθέτησε το θέμα των εκκρεμοτήτων της Μπολόνια, δεν άφησε περιθώρια υπεκφυγής στην αξιωματική αντιπολίτευση, η οποία και είχε υπογράψει το 1999 την αρχική διακήρυξη και στη συνέχεια την επιβεβαίωσε το 2001 και 2003. Γι' αυτό και ο Γ. Παπανδρέου απέφυγε επιμελώς να θίξει το θέμα. Τα δυο κόμματα έχουν ταυτόσημες πολιτικές σ' αυτό το ζωτικής σημασίας για το μέλλον της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ζήτημα, γι' αυτό και δεν θα αποτελέσει σημείο μικροκομματικής αντιπαράθεσης. Αλλωστε μπροστά στο μεγάλο αφεντικό (ΕΕ) και τις επιθυμίες του στέκονται όλοι κλαρίνο. Επισημαίνουμε ότι ακόμη και τα λογάκια που ψέλλιζε η ΝΔ στο προεκλογικό της πρόγραμμα ενάντια στη Μπολόνια τώρα που έγινε κυβέρνηση τα έκανε γαργάρα.

Σύμφωνα με τον Καραμανλή οι δεσμεύσεις απέναντι στην ΕΕ αφορούν πέντε θεματικές ενότητες. Επεγόυν (το χρονικό όριο που βάζει η ΕΕ είναι ο ερχόμενος Μάιος που θα γίνει η συνάντηση των υπουργών Παιδείας) πρώτον η υλοποίηση της «διασφάλισης της ποιότητας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης», δηλαδή η αξιολόγηση των πανεπιστημίων και η πιστοποίηση των πανεπιστημιακών προγραμμάτων, όπως και η θεσμοθέτηση «εθνικού φορέα αξιολόγησης».Σχετικά σχέδια νόμου είχε προετοιμάσει και η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Πανεπιστήμια πολλών ταχυτήτων, για την ελίτ, τον περιορισμένο αριθμό μεγαλοστελεχών της καπιταλιστικής παραγωγής και την κορυφή της ιεραρχικής πυραμίδας του κρατικού μηχανισμού και για τους παρίες, τη μεγάλη μάζα της ολοένα και διογκούμενης βάσης της πυραμίδας, των απασχολήσιμων της παραγωγής, με διαφοροποιημένες χρηματοδοτήσεις απ' την πλευρά του κράτους, είναι το αποτέλεσμα τούτης της αξιολόγησης, της οποίας τα κριτήρια δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε, όπως θα δούμε παρακάτω.

Δεύτερον, σ' ό,τι αφορά στη δεύτερη θεματική ενότητα, η ευρωπαϊκή δέσμευση συνίσταται στην εφαρμογή από το 2005 δύο κύκλων σπουδών εκ των οποίων ο πρώτος, ο προπτυχιακός θα είναι τριετούς τουλάχιστον διάρκειας και ο δεύτερος, ο μεταπτυχιακός θα είναι διετούς διάρκειας.

Ναι, έτσι ακριβώς τα είπε ο Καραμανλής. Θυμάστε βεβαίως που απαξάπαντες ποιούσαν την νήσσαν ή και διερρήγνυαν τα ιμάτιά τους (πχ ο προηγούμενος υπουργός Παιδείας Π. Ευθυμίου) όταν οι πανεπιστημιακοί στο σύνολό τους σχεδόν τοποθετούνταν με οργή ενάντια στο διαχωρισμό των σπουδών σε κύκλους και τον τριετή προπτυχιακό κύκλο. Γιατί τι άλλο από ημιθανή γνώση που δε μπορεί ν' αντέξει σε βάθος χρόνου, τι άλλο από επιστήμονες μιας χρήσης, τι άλλο από μισομορφωμένους και μισοειδικευμένους ανθρώπους, έρμαια τελικά στα χέρια του κεφαλαίου, μπορεί να σημαίνει ο τριετής προπτυχιακός κύκλος; Και βεβαίως ο διαχωρισμός των σπουδών σε κύκλους σημαίνει αυτόματα τη μεταφορά σημαντικού μέρους της γνώσης στο δεύτερο κύκλο, με άμεση συνέπεια τον υποβιβασμό του πρώτου, σημαίνει απαξία του πτυχίου, σημαίνει ότι ολοένα και λιγότεροι θα μπορούν να συνεχίζουν και στο δεύτερο κύκλο. Ενώ μέχρι σήμερα οι σπουδές ήταν αδιάσπαστες, τουλάχιστον τετραετείς, κοινές για τους φοιτητές κάθε πανεπιστημιακού τμήματος, το πτυχίο ένα και σαφώς αναβαθμισμένο σε σχέση μ' αυτό που συνδέεται με τριετείς σπουδές και τα μεταπτυχιακά, παρότι είχαν πολλαπλασιαστεί και σε μερικές περιπτώσεις θεωρούνταν επιβεβλημένα από την αγορά εργασίας, εντούτοις εξακολουθούσαν να είναι διαδικασία (όχι κύκλος σπουδών) παροχής εξειδικευμένων γνώσεων έξω απ' το πτυχίο και προαιρετική. Ενώ τώρα...

Η τρίτη θεματική ενότητα αφορά στην εφαρμογή από το 2005 ευρωπαϊκού συστήματος μεταφοράς ακαδημαϊκών μονάδων και στην έκδοση από τα Ιδρύματα συμπληρώματος του διπλώματος. Με δυο λόγια η ΕΕ και οι κολαούζοι της στη χώρα μας βάζουν τέλος στο ενιαίο πτυχίο και τις ενιαίες σπουδές που απαιτεί η προσέγγιση και κατάκτηση μιας επιστήμης. Οι φοιτητές μετατρέπονται σε γυρολόγους που διαλέγουν ακαδημαϊκές μονάδες και τα πτυχία εξατομικεύονται ανάλογα με το σύνολο των ακαδημαϊκών μονάδων και την προέλευσή τους. Την «ταυτότητα» του απόφοιτου στον μελλοντικό εργοδότη του γνωστοποιεί το «συμπλήρωμα διπλώματος». Είναι σα να λέμε όλα τα γνωστικά χαρακτηριστικά του, που κατέγραψε ο μεγάλος αδερφός κατά τη διάρκεια των επιλεκτικών και περιπλανώμενων σπουδών του.

Το τοπίο συμπληρώνει η «κινητικότητα» των φοιτητών και η αναγνώριση των πτυχίων, που αποτελούν και την τέταρτη θεματική ενότητα που απορρέει απ' τη Μπολόνια. Δηλαδή η προσέλκυση φοιτητών-πελατών, προερχόμενων είτε από την Ευρώπη είτε από χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου, από πανεπιστήμια κυρίως των ιμπεριαλιστικών κρατών της ΕΕ.

Πέμπτη θεματική ενότητα, τέλος, είναι τα κοινά διευρωπαϊκά, διαπανεπιστημιακά προγράμματα σπουδών, για τα οποία έχει ήδη γίνει νομοθετική ρύθμιση.

Οπως διαπιστώνουμε τα παραπάνω ζητήματα είναι σαφώς προσδιορισμένα και δρομολογημένα από τους ισχυρούς της ΕΕ και απομένουν να ρυθμιστούν οι λεπτομέρειες εφαρμογής τους σε κάθε χώρα, που θα αποτελέσουν και την πρώτη φάση του «διαλόγου».

Ο Καραμανλής, όμως, έθεσε και το πλαίσιο της δεύτερης φάσης πάνω σε οκτώ άξονες: Τη θέσπιση γενικών αρχών λειτουργίας του εκπαιδευτικού συστήματος, τις αλλαγές στον προσανατολισμό των δύο πρώτων βαθμίδων, τον τρόπο επέκτασης της υποχρεωτικής φοίτησης από τα εννέα στα δώδεκα χρόνια, την ενίσχυση της αυτοτέλειας των πανεπιστημίων, την οικονομική αυτοτέλεια των ιδρυμάτων, την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου σε όλες τις βαθμίδες, την αξιολόγηση μαθητών, σπουδαστών, φοιτητών, σχολικών μονάδων, τη δια βίου εκπαίδευση και την ανοικτή εξ αποστάσεως εκπαίδευση, τη σύνδεση της εκπαίδευσης με κορυφαίες επιλογές της σύγχρονης κοινωνίας, της νέας οικονομίας, την αγορά εργασίας, τον τρόπο με το οποίο η Ελλάδα θα γίνει «κέντρο παιδείας» για τη Νοτιοανατολική Ευρώπη και την Ανατολική Μεσόγειο.

Το τι εννοεί ο Καραμανλής και το κόμμα του με τα παραπάνω, φρόντισε να κάνει σαφές και κατανοητό σε όλη τη διάρκεια της ομιλίας του με τις συνεχείς αναφορές στην αναγκαιότητα προσανατολισμού της εκπαίδευσης όλων των βαθμίδων στις ανάγκες της αγοράς εργασίας, με την τοποθέτηση ότι πρέπει να επιδιωχτεί η συνεργασία των ΑΕΙ με τα ερευνητικά κέντρα και τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, να συνδεθούν οι εκπαιδευτικές μονάδες με τον κόσμο της εργασίας, με τη θέση για ευέλικτα προγράμματα, για λειτουργική διασύνδεση των βαθμίδων της εκπαίδευσης με την κατάρτιση, με τη διατύπωση ότι οικονομική αυτοτέλεια των Ιδρυμάτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σημαίνει χρηματοδότηση βάσει συμπεφωνημένων ανάμεσα στο κράτος και τα Ιδρύματα.

Περιέγραψε δηλαδή ο πρωθυπουργός ένα σχολείο υποταγμένο στην αγορά και τις επιχειρήσεις, ένα σχολείο που θα λειτουργεί κατ' εντολή και σε όφελός τους, γι' αυτό και συνέδεσε το σχολείο με την κατάρτιση και όχι την ολόπλευρη μόρφωση. Συνεπώς όλα τα μέτρα που αφορούν στην επέκταση της υποχρεωτικής εκπαίδευσης και στο Λύκειο, μόνο ως τεχνικά ζητήματα θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι τα αντιλαμβάνεται, σαν έναν εκσυγχρονισμό χωρίς ουσία και αντίκρισμα. Τι σημαίνει όμως πλήρης υποταγή του σχολείου στην καπιταλιστική αγορά (γιατί σύνδεση της παιδείας με την παραγωγή πάντοτε υπήρξε);

Σημαίνει ότι το σχολείο θα χάσει κάθε τι (έστω και το ελάχιστο που υπήρχε) που βγαίνει πάνω απ' την τελείως απαραίτητη μηχανιστική γνώση που απαιτείται να έχει ο μεθαυριανός εργαζόμενος-δούλος του κεφαλαιοκράτη, θα χάσει κάθε μικρή έστω υπόνοια παιδείας και όχι απλά εκπαίδευσης, θα χάσει κάθε ψήγμα ανθρωπιστικής πλευράς, παιδαγωγικής ελευθερίας και δημοκρατίας. Θα ποτιστεί απ' την κορφή ως τα νύχια με τις στραγγαλιστικές, αγριανθρωπικές «αξίες» του κέρδους, του στενού ωφελιμισμού, της ατομικότητας, του σκληρού ανταγωνισμού και θα χάσει κάθε κοινωνική αναφορά και περιεχόμενο. Η προσφερόμενη γνώση θα συρρικνωθεί ακόμη περισσότερο και θα εξειδικευτεί στο έπακρο. Σημαίνει ότι θα έχει ευέλικτα προγράμματα, που συνεχώς θα ανατρέπονται από τις ανάγκες της αγοράς και θα καθορίζονται από αυτές, δημιουργώντας στρεβλώσεις.

Μάλιστα ο Καραμανλής έδωσε συγχωροχάρτι στο καπιταλιστικό σύστημα για τη γάγγραινα της ανεργίας (που αποτελεί μια από τις χειρότερες μορφές καταπίεσης του εργαζόμενου) και την απέδωσε στον τρόπο συγκρότησης και λειτουργίας του εκπαιδευτικού συστήματος. Δηλαδή άνεργος μένει κάποιος που δεν φροντίζει να αποκτά τα σωστά και ενδεδειγμένα για τη χρονική στιγμή μορφωτικά και επαγγελματικά προσόντα και όχι επειδή η συνολική διάρθρωση της οικονομίας και η τοποθέτηση κεφαλαίων στην παραγωγική διαδικασία γίνεται με γνώμονα το κέρδος του ατομικού καπιταλιστή ή και του συλλογικού καπιταλιστή, που είναι το κράτος.

Δεν μας εξηγεί εν προκειμένω ο κ. Καραμανλής γιατί ενώ τα σχολεία χρειάζονται εκπαιδευτικούς (χιλιάδες είναι οι χαμένες διδακτικές ώρες) υπάρχουν χιλιάδες αδιόριστοι, γιατί ενώ τα νοσοκομεία χρειάζονται γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό παραμένουν ουρά οι άνεργοι με αυτές τις ειδικότητες; Δεν μας εξηγεί γιατί δε βρίσκουν δουλειά οι προτρέχοντες στα προγράμματα επανακατάρτισης και επανειδίκευσης; Γιατί οι καπιταλιστές βάζουν καθημερινά λουκέτο στις εδώ επιχειρήσεις τους και κατευθύνονται σε αγορές με φθηνά εργατικά χέρια, με σαφώς λιγότερα μορφωτικά προσόντα; Γιατί οι βιομήχανοι ενώ στις έρευνές τους διατείνονται ότι έχουν ανάγκη από χημικούς μηχανικούς, μηχανολόγους μηχανικούς, χημικούς, φυσικούς, λογιστές, οικονομολόγους, κ.λπ., χιλιάδες είναι οι απόφοιτοι αυτών των ειδικοτήτων που μένουν χωρίς δουλειά;

Ο Καραμανλής έκανε ιδιαίτερη μνεία στην τελευταία μεγάλη αγάπη της ΝΔ, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, που τους έβαλε για να μην προκαλούν το φερετζέ των «μη κρατικών-μη κερδοσκοπικών» ιδρυμάτων. Και εξέφρασε την ικανοποίηση και τη χαρά του που βρήκε σύμμαχο στο πρόσωπο του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ. Βέβαια επικαλέστηκε όλα τα συνταγματικά κωλύματα, όμως εξέφρασε την απόφασή του να εργαστεί στην κατεύθυνση πραγματοποίησής τους. Δε φρόντισε όμως να μας φέρει και κάποιο παράδειγμα ευγενούς και αφιλοκερδώς σκεπτόμενου καπιταλιστή που θα δαπανήσει τόσα τεράστια ποσά για την ίδρυση ενός πανεπιστήμιου απλώς και μόνο για την ψυχή της μανούλας του.

Το παρασκήνιο και το πώς προετοιμάζεται σιγά-σιγά το έδαφος για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια το γνωρίζουμε ήδη με τη γνωστή τροπολογία Χατζηδάκη, τη βρόμικη ιστορία με τα ΚΕΣ, τις παρτίδες με τη ΓΣΕΕ, που ηγείται μιας τέτοιας προκλητικής πρωτοβουλίας, κ.λπ.

Τέλος ο Καραμανλής εξέφρασε τη φιλοδοξία να γίνει και η Ελλάδα πόλος έλξης φοιτητών-πελατών από χώρες των Βαλκανίων και της Μεσογείου με την ίδρυση Διεθνούς Πανεπιστήμιου στη Θεσσαλονίκη. Αποσκοπεί, δηλαδή, και η ψωροκώσταινα να φάει το κατιτί της από την πίτα του φοιτητικού συναλλάγματος (προφανώς οι υπηρεσίες του Πανεπιστήμιου θα προσφέρονται με αντίτιμο χοντρά δίδακτρα), αλλά και να έχει λόγο και ρόλο, μέσω της παιδείας, στην πολιτική και οικονομία αυτών των χωρών, κυρίως των Βαλκανικών, όπου και λανσάρεται ως χωροφύλακας.

Ευήκοα ώτα βρήκε ο Καραμανλής στο πρόσωπο του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ. Μάλιστα ο Γ. Παπανδρέου βγήκε από τα δεξιά στον αρχηγό της ΝΔ και προχώρησε πολύ περισσότερο, απροκάλυπτα, πετώντας κάθε πρόσχημα και μάσκα (σσ τέτοια κάνει και γι' αυτό το ΠΑΣΟΚ κινδυνεύει να μη ξαναδεί εξουσία για πολλά χρόνια).

Εξωράισε την «κινητικότητα» των φοιτητών και φρόντισε να μας διευκρινίσει πως εννοεί την εναλλαγή πανεπιστημίων, τμημάτων και χωρών στη διάρκεια μιας φοιτητικής θητείας κάποιου ο οποίος θέλει να αποχτήσει «ακαδημαϊκό πλούτο». Κάτι σαν την αλλαγή «σώβρακου».

Είπε μάλιστα ότι η δυνατότητα αυτή είναι θέμα «ελεύθερης επιλογής». Εδώ φυσικά γελάμε, γιατί είναι γνωστό ότι τα παιδιά των φτωχολαϊκών στρωμάτων δεν έχουν μια τέτοια «πολυτέλεια». Αλλά και γι' αυτούς φρόντισε ο Παπανδρέου, αφού όπως τόνισε θα τους δίδονται διάφορες «βοήθειες» και «δάνεια», που θα ξεπληρώνουν μετά μέσω της φορολογίας ως εργαζόμενοι. Δε φτάνουν δηλαδή οι πολλαπλές εξαρτήσεις απ' τις τράπεζες, η υποθήκευση ολόκληρων νοικοκυριών και επαγγελματιών στους νομότυπους μεγαλοτοκογλύφους, ο Παπανδρέου θέλει τώρα να δέσει τον εργαζόμενο απ' τα νεανικά του ακόμη χρόνια και μάλιστα για κάτι -τη μόρφωση- που θεωρείται υποκριτικά απ' όλους «δικαίωμα».

Την «αυτοτέλεια» των Πανεπιστημίων ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ τη θεωρεί ως χυδαία αυτονόμηση, όπου κάθε Πανεπιστήμιο θα αποφασίζει αποκλειστικά το ίδιο για τα του οίκου του, από το ποιους υποψήφιους θα εισάγει μέχρι το τι πτυχία θα δίνει. Δεν θα υπάρχει κανένας κεντρικός σχεδιασμός. Το κράτος θα λειτουργεί απλά ως μάνατζερ, διαχειριζόμενο την αξιολόγηση-πιστοποίηση και τη χρηματοδότηση. Αλλά και κομμάτι της χρηματοδότησης (πόσο;) ο Παπανδρέου προτείνει να δίνεται στον ίδιο το φοιτητή, που θα αγοράζει τις υπηρεσίες που προσφέρουν τα Πανεπιστήμια.

Ο Γιωργάκης θυμήθηκε και τα έργα και ημέρες του από το υπουργείο Παιδείας, όταν βάλθηκε με την «αποκέντρωση» να παραχωρήσει τα σχολεία στους μπατιρημένους Δήμους. Επανέφερε την πρόταση και ζήτησε οι «παραγωγικοί φορείς, οι τοπικές αυτοδιοικήσεις, οι κοινωνικοί φορείς σε κάθε περιφέρεια» να έχουν λόγο στα προγράμματα σπουδών, στη λήψη των αποφάσεων, ενώ το κράτος θα ορίζει μόνο τις γενικές αρχές και στόχους.

Τι να πει κανείς και για το πώς προσεγγίζει ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης το μεγάλο ζήτημα της μόρφωσης ή το πώς αντιλαμβάνεται την προσφορά εφοδίων για τη μελλοντική ενασχόληση με κάποιο επάγγελμα. Απαιτεί να «παράγουμε παιδιά για συγκεκριμένα κάθε φορά επαγγέλματα που απαιτεί η αγορά»!

Τι είναι βέβαια όλα αυτά από μια τελείως χυδαία προσέγγιση της Παιδείας, με επιχειρηματική νοοτροπία και πνεύμα, από ένα καθαρά αμερικάνικο όνειρο για την Παιδεία;

Ο Γιωργάκης έκανε αναφορά και στο εξεταστικό με τρόπο που λες και το ΠΑΣΟΚ δε φέρνει καμιά ευθύνη για τη μελανή εικόνα που υπάρχει σήμερα. Και βέβαια αναφέρθηκε και στην αξιολόγηση των πάντων (σχολείων, μαθητών, εκπαιδευτικών) βάζοντας και τους γονείς στο παιχνίδι που θα έχουν λόγο για όλα. Ο ψιλικατζής της γειτονιάς, η κυρά-Κατίνα (σσ οι αναφορές δεν έχουν το χαρακτήρα της υποτίμησης, αλλά καταδεικνύουν ότι δε ζούμε στην ιδανική κοινωνία), ο μπάτσος, οι σύλλογοι-σφραγίδες όλοι θα έχουν λόγο για την «αξιοσύνη» του δάσκαλου, του μαθητή, του σχολείου και τελικά θα επηρεάζουν την πορεία και το μέλλον τους.

Ο Παπανδρέου υπερθεμάτισε και για τα «μη-κρατικά, μη-κερδοσκοπικά» Πανεπιστήμια, υπενθυμίζοντας ότι αυτός παρέμεινε ντούρος στις απόψεις του, παρά την αντίθετη άποψη του κόμματός του στην πρόσφατη συνταγματική αναθεώρηση.

Μάλιστα πρότεινε λίγο-πολύ το κράτος να προχωρήσει σ' αυτή την κατεύθυνση, παρά τη συνταγματική απαγόρευση (τη φόρμουλα θα τη βρουν), αφού πρώτα δημιουργήσει την Αρχή Αξιολόγησης και Πιστοποίησης που θα λειτουργεί δήθεν ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα «ανεπαρκή» ιδιωτικά ιδρύματα.

Δεν μας διευκρίνισαν όμως και οι δυο αρχηγοί των κομμάτων εξουσίας, πώς τόσα χρόνια που λειτουργούν τα ιδιωτικά σχολεία στα πλαίσια της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, δε βγήκε ωφελημένο το δημόσιο σχολείο, ενώ αντίθετα βολοδέρνει και απαξιώνεται;

Εν κατακλείδι, πολλά θα μπορούσε να πει κανείς για το γκρίζο τοπίο με το οποίο έντυσαν την Παιδεία τα κόμματα εξουσίας, γεγονός που προοιωνίζει μαύρες μέρες, όμως ο χώρος της εφημερίδας μόνο ένα διάγραμμα μας επέτρεψε να δώσουμε. Θα επανέλθουμε όμως.

Γιούλα Γκεσούλη

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Τί ρούχα θα φορέσει ο Μανωλιός;

Το όσα διαδραματίστηκαν πριν και κατά την διάρκεια του ντέρμπι ΑΕΚ – Ολυμπιακού αποτελούν ένα από τα γκανιάν θέματα της αθλητικής επικαιρότητας. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια είχαμε μια επίθεση αγάπης, ειρήνης και πολιτισμού ανάμεσα στις διοικήσεις των ομάδων, που εκδηλώθηκε αφενός με τη συμφωνία μη παρουσίας φιλοξενουμένων οπαδών στους αγώνες στον πρώτο και δεύτερο γύρο και αφετέρου με την παρουσία Κόκκαλη και Ντέμη στον αγώνα νέων των δυο ομάδων. Οι πρόεδροι κάθισαν δίπλα-δίπλα και χαριεντίζονταν σαν παλιοί καλοί φίλοι.

Θα είμαστε σε ιδιαίτερα ευτυχή θέση, αν αυτή η «επίθεση ειρήνης» ήταν προϊόν μιας συγκροτημένης προσπάθειας από το σύνολο του ποδοσφαιρικού κόσμου ή έστω από τις διοικήσεις των δύο συγκεκριμένων ομάδων. Δυστυχώς, όμως, και ελπίζω να διαψευστώ από την εξέλιξη των πραγμάτων, τα όσα διαδραματίστηκαν τις προηγούμενες μέρες δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ευκαιριακή «συμμαχία» που για διαφορετικούς λόγους η κάθε πλευρά επεδίωξε. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ πριν λίγες μέρες ο υιός Κόκκαλης επιτέθηκε στον Παναθηναϊκό για την αγωνιστική του απραξία και τις «υπόγειες» διαδρομές και ενέργειες της διοίκησής του, ο πατήρ Κόκκαλης ευχήθηκε δημόσια καλή επιτυχία στους πράσινους για τον αγώνα τους με την Αρσεναλ και δήλωσε ότι θα αισθανόταν πολύ όμορφα αν και οι δυο ελληνικές ομάδες συνέχιζαν στην επόμενη φάση.

Τί μεσολάβησε και μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα οι καπιταλιστές που ορίζουν τις τύχες του ελληνικού ποδοσφαίρου από αιώνιοι αντίπαλοι και ορκισμένοι εχθροί έχουν γίνει εγκάρδιοι φίλοι;

Κατά την ταπεινή μου άποψη, η λυκοφιλία αυτή οφείλεται σε τρεις παραμέτρους: την κυβερνητική αλλαγή, την κατάκτηση του EURO και τις εκλογές στην ΕΠΟ. Ας αρχίσουμε την ανάλυσή μας.

Η κυβερνητική αλλαγή τον περασμένο Μάρτη είχε σαν άμεσο αποτέλεσμα και την αλλαγή των συσχετισμών στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Η αδιαφιλονίκητη υπεροχή του Ολυμπιακού τέθηκε σε αμφισβήτηση, αφού οι Βαρδινογιάννηδες έχουν άριστες σχέσεις με τη ΝΔ και οι διεργασίες που ξεκίνησαν την επαύριον των εκλογών είχαν σαν αποτέλεσμα το πρωτάθλημα να το κατακτήσει ο Παναθηναϊκός.

— Πετράκη, πάρε ένα τηλέφωνο τον Τζίγκερ, για να συμπληρώσουμε τρίτο για μια πρέφα.

Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα για τις «αλλαγές» που σηματοδότησε η αλλαγή κυβέρνησης ήταν η στάση της διαιτησίας που μέσα σε μια νύκτα άρχισε να τηρεί πολιτική ίσων αποστάσεων από τις δυο ομάδες, κλείνοντας πονηρά το μάτι στους πράσινους. Ως γνωστόν, τα ποντίκια είναι τα πρώτα που αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο και απομακρύνονται από το πλοίο που βουλιάζει. Ετσι και τα λαμόγια είναι τα πρώτα που καταλαβαίνουν τις αλλαγές και φροντίζουν να αλλάξουν στρατόπεδο έγκαιρα.

Η κατάκτηση του EURO είναι ένας ακόμα παράγοντας που κάνει αναγκαία τη συναίνεση. Η αναπάντεχη επιτυχία της Εθνικής είχε σαν αποτέλεσμα να αυξηθεί κατακόρυφα το ενδιαφέρον του κόσμου για το ποδόσφαιρο (το οποίο βγήκε από την πλήρη απαξίωση στη συνείδηση των φιλάθλων, όμως αυτό θα είναι μάλλον κάτι προσωρινό, αφού σε καμιά περίπτωση δεν έχουν αλλάξει οι συνθήκες που το οδήγησαν σε αυτή την απαξίωση), ενώ ταυτόχρονα ανέβασε στα ύψη τον αριθμό των εν δυνάμει πελατών του αθλήματος, αφού πλέον και το γυναικείο φύλο άρχισε να ασχολείται με το άθλημα, γοητευμένο όχι από την ποδοσφαιρική αξία αλλά από την εμφάνιση και τη γοητεία των παιχτών της Εθνικής. Οι καπιταλιστές που επενδύουν στο ποδόσφαιρο έπιασαν αμέσως τον παλμό της κοινής γνώμης και προσάρμοσαν έτσι την τακτική τους ώστε να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία και να αυξήσουν τα κέρδη τους. Ας μην ξεχνάμε και μια προσπάθεια που είχαν ξεκινήσει πριν μερικά χρόνια και η οποία τότε δεν είχε επιτυχία. Μιλάμε για την προσπάθειά τους να καταργήσουν τους συνδέσμους των οργανωμένων οπαδών των ομάδων τους και να τους αντικαταστήσουν με κυριλέ members club, λέσχες φίλων της ομάδας κλπ. Η «επιστροφή της οικογενείας» στο γήπεδο είναι η νέα μόδα που λανσάρεται προκειμένου και το ενδιαφέρον του κόσμου να κρατήσουν ζεστό και τους χουλιγκάνους να απομονώσουν.

Οι εκλογές στην ΕΠΟ ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Οι αλλαγές στρατοπέδων, οι «συμμαχίες» και οι κολιγιές, έδωσαν και πήραν, με το γνωστό σε όλους μας αποτέλεσμα. Το παρασκήνιο και τα όσα διαδραματίσθηκαν σε αυτές τις εκλογές είναι γνωστά και ας επαναλάβουμε το τελικό συμπέρασμα: Ο «πράσινος» Γκαγκάτσης, ο οποίος έχει πολιτογραφηθεί σαν άνθρωπος του Κόκκαλη, παίρνει αέρα τις εκλογές με τις ευλογίες της επίσημης ΝΔ και τη στήριξη του Παναθηναϊκού.

Μπροστά λοιπόν σε αυτή την ρευστή κατάσταση και με δεδομένο ότι εξαιτίας της χαλαρότητας και της σεμνότητας που διέπει το κυβερνητικό έργο δεν έχουμε δει ακόμη τον τελικό νικητή στη μάχη για τον έλεγχο του επαγγελματικού ποδοσφαίρου, οι καπιταλιστές του χώρου και ιδιαίτερα οι ιδιοκτήτες του Παναθηναϊκού και του Ολυμπιακού κρατούν χαμηλούς τόνους, χτίζουν τις συμμαχίες τους και προσπαθούν να πείσουν το πόπολο για την αγνότητα των αισθημάτων τους και την νέα εποχή που ανοίγει για το ελληνικό ποδόσφαιρο. Αλλαξε ο Μανωλιός, αλλά δεν έχει βάλει τα ρούχα ακόμη αλλιώς.

Κος Πάπιας

ΥΓ1: Οι 65.000 φίλοι της ΑΕΚ που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα Ντέμη και γέμισαν το ΟΑΚΑ την περασμένη Κυριακή κόντρα στον Ολυμπιακό πέτυχαν με ένα σμπάρο τέσσερα τρυγόνια. Υποστήριξαν την ομάδα τους με την εκπληκτική ατμόσφαιρα που δημιούργησαν, γέμισαν το ταμείο της ομάδας με ένα σεβαστό ποσό σε καιρούς οικονομικά χαλεπούς, ενίσχυσαν την θέση και την διαπραγματευτική ισχύ του Ντέμη και το κυριότερο απαίτησαν από την κυβέρνηση να πληρώσει ο ελληνικός λαός τα χρέη της ΑΕΚ και όχι τα λαμόγια που τα δημιούργησαν κλέβοντας από το ταμείο της ομάδας. Μετά από αυτό, θα πρέπει να θεωρείται σίγουρο ότι η κυβέρνηση θα συναινέσει ώστε να ικανοποιηθεί η λαϊκή απαίτηση και να πληρώσει ο ελληνικός λαός τα γαμησιάτικα και να ενταχθεί η ΑΕΚ στο άρθρο 44.

ΥΓ2: Κατόπιν της γέννησης του Πάπια του νεότερου απαιτείται σοβαρότητα. Για το λόγο αυτό παύω να υπογράφω σαν Πάπιας, που παραπέμπει σε λαμόγιο της περιοχής Παγκρατίου, και το αλλάζω με το Κος Πάπιας, που αρμόζει σε ένα ευϋπόληπτο στέλεχος της οικονομικής, πολιτικής και αθλητικής ζωής του τόπου και καλό οικογενειάρχη.

■ ΦΑΤΙΧ ΑΚΙΝ

Μαζί ποτέ (Head on)

Μακράν η καλύτερη ταινία αυτής της εβδομάδας, το «Head on» διαθέτει και περγαμηνές, αφού κέρδισε τη φετινή Χρυσή Αρκτο στο φεστιβάλ Βερολίνου. Ο τριαντάχρονος σκηνοθέτης Φατίχ Ακίν, μετανάστης δεύτερης γενιάς ο ίδιος στη Γερμανία, πραγματεύεται στην ταινία αυτή δύο κυρίως θέματα: το χάσμα ανάμεσα στην ισλαμική παράδοση και το γερμανικό (δυτικό) τρόπο ζωής, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ψυχοσύνθεση των νεότερων γενιών μεταναστών, και τη μεταμορφωτική δύναμη της αγάπης, τον καταστροφικό και δημιουργικό της ρόλο και την υπονόμευση της ιδέας περί καλού και κακού.

Οι ήρωες του Φατίχ Ακίν, Γερμανοί τουρκικής καταγωγής και οι δύο, συναντώνται σε μια ψυχιατρική κλινική, μετά από κάποια απόπειρα αυτοκτονίας. Αυτός, ένας «τελειωμένος» σαραντάρης, εξαρτημένος από ουσίες, ορμώμενος από μια

περιστασιακή συμπόνια, δέχεται να παντρευτεί με λευκό γάμο τη νεαρή Σιμπέλ, προκειμένου εκείνη να ξεφύγει από την αυστηρή μουσουλμανική της οικογένεια. Στην πορεία, ο έρωτας θα μπει στη ζωή τους και θα τους οδηγήσει σε δύσβατα μονοπάτια...

Ο Φατίχ Ακίν επικεντρώνεται σε μια απόλυτη ιστορία αγάπης, υποβαθμίζοντας το κοινωνικό φόντο μέσα στο οποίο αυτή εκτυλίσσεται. Και βέβαια, όταν μιλάμε για Τουρκία και Κωνσταντινούπολη, αυτό είναι λίγο δύσκολο να το αγνοήσεις, εκτός αν οι πολιτικές και κοινωνικές σου ανησυχίες είναι από υποτυπώδεις ως ανύπαρκτες. Ο Φατίχ Ακίν μοιάζει στ' αλήθεια να βρίσκεται πολύ μακριά από τις κινηματογραφικές παρακαταθήκες του Γιλμάζ Γκιουνέι για παράδειγμα. Αντίθετα, η ταινία του θυμίζει μια ανάλογης θεματολογίας ταινία της ελληνοαυστραλής Αννας Κοκκίνου, με τον ίδιο τίτλο μάλιστα και τα ίδια προτερήματα επίσης: μοντέρνα, γρήγορη κινηματογράφηση και μια διεισδυτική ματιά στην αγωνία, το άγχος, τα αδιέξοδα και τη σύγχυση ταυτότητας που χαρακτηρίζει τους μετανάστες δεύτερης γενιάς απανταχού της γης. Κοντά στα παραπάνω, ο Φατίχ Ακίν προσθέτει στους ήρωές του κάτι από την ποιητική αυτοκαταστροφή τύπων όπως ο Κερτ Κομπέιν, ο Τζιμ Μόρισον ή ο Τζέιμς Ντιν, μερικές φορές σε μεγάλες δόσεις.

Ανεξάρτητα πάντως από τις αδυναμίες του, ο Φατίχ Ακίν είναι σίγουρα ένας προικισμένος σκηνοθέτης. Είναι ενδεικτική η έμπνευσή του να χρησιμοποιήσει ένα τσιγγάνο μουσικό, τον Σελίμ Σέσλερ, και έναν ηθοποιό και σκηνοθέτη, τον Ιντίλ Ουνέρ ως τραγουδιστή για να σχολιάσει σαν σε θεατρική τραγωδία τα δρώμενα της ταινίας του. Μόνο που σ' αυτές τις περιπτώσεις το ταλέντο δεν αρκεί. Οι μεγάλες ταινίες βασίζονται συνήθως και σε ισχυρές ιδέες.

Ελένη Σταματίου

Μα εγώ δεν ζω γονατιστός
Απεργία πείνας: Το συλλογικόν και χάριν έχει

◆ Ολες οι τροχαίες παραβάσεις από το 2001 έως σήμερα θα ενταχθούν στο point system, σύμφωνα με ανακοίνωση του υφυπουργού Μεταφορών και Επικοινωνιών Αναστάσιου Νεράντζη. Ο ίδιος ο υφυπουργός τόνισε: «...διδάσκουν και θεωρούν και είναι σωστό... ότι αίτια των ατυχημάτων είναι οι δρόμοι, είναι η κατάσταση του οχήματος, είναι το νομοθετικό πλαίσιο». Δια ταύτα: «... ένας οδηγός που έκανε παράβαση το 2001 κι έκτοτε υπέπεσε σε άλλες πέντε παραβάσεις που θα του επέσυραν την έγκαιρη αφαίρεση του διπλώματος... οδηγεί νομίμως ενώ είναι κινητή λαιμητόμος». Δηλαδή, γεια σου Γιάννη, κουκιά σπέρνω! (Τα στοιχεία από την εφημερίδα ΕΠΤΑΗΜΕΡΗ, 15/10/2004).

◆ Εν όψει του (νέου) Μακεδονικού (αγώνα): είμαστε έθνος ανάδελφον (δεν αγαπάμε τις αδελφές;) αλλά και έθνος ανάλαφρον (μιας και το 'χουμε ρίξει, γενικώς, στο... λάιτ).

◆ Οχι Κουμπούρης, σύντροφε Πέτρο. Κουμπούρας σκέτος!

◆ Στρατιωτικός νόμος στο Ιράκ για... ελεύθερες εκλογές. (Του Αλάουι ή δεν του Αλάουι τα φώτα;)

◆ Αν «η δουλειά κάνει τους άντρες», αυτό σημαίνει ότι οι άνεργοι είναι γκέι και οι άνεργες γκέισες;

◆ Τελικά, έχουμε γεμίσει με Bushτιδες.

◆ Τα περισσότερα Αρχαία-Ιδια θα σώσουν την παιδεία;

◆ Οικονομία και στο φαγητό. Δηλαδή, φάε σκατά λαέ!

◆ Οδηγό προς ναυτιλομένους (στη θάλασσα της συμμετοχικής δημοκρατίας) εκδίδει ολίγον προ του Πολυτεχνείου το Μαράκι (τομαράκι) για να μας πει ότι: «Το Πολυτεχνείο δεν ήτανε γιορτή, ήτανε δημοκρατία συμμετοχική».

◆ Η Κόντρα αυτοπεριγράφεται ως «αντιεξουσιαστική μαρξιστική λενινιστική» συλλογικότητα. Μην βιαστείτε να πείτε ποιος είναι ο μαλάκας. Το γράφει ο -«αναλυτής»- κ. Κύριλλος Παπασταύρου στο φετινό 4ο τεύχος της ΚΟΜΕΠ (ο οποίος βέβαια είναι μέλος του Κου Σου, της Κου Ε, του Μουλου, του Πουδου και άλλα τέτοια αξιώματα...).

◆ «Πρώτο βήμα για το περιβάλλον» θεωρεί η «ΕΠΟΧΗ» (03/10/04) την υπογραφή της Ρωσίας στη συμφωνία του Κυότο. (Ποιος ακούει τώρα την ΟΑΚΚΕ με το ένστικτο ανίχνευσης ρωσόδουλων...).

◆ Ο «ΠΑΝΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ» είναι όργανο της Ομοσπονδίας Συνταξιούχων Ελλάδος ΙΚΑ και ΕΤΜ. Τουλάχιστον έτσι αυτοπεριγράφεται. Ελα όμως που στο φύλλο 280 (Οκτώβρης 2004) δεν... κρατιέται και δημοσιεύει «ανακοίνωση της Εκτ. Γραμματείας του ΠΑΜΕ» (σελ. 3), ανακοίνωση των συνεργαζόμενων ομοσπονδιών συνταξιούχων όπου «έχουν πάρει απόφαση να συμμετέχουν στο πανελλαδικό-παλλαϊκό συλλαλητήριο του ΚΚΕ» (σελ. 3), ενώ (σελ. 2) καλούν «τους συναδέλφους να ενισχύσουν τον πανσυνταξιουχικό αγώνα» και (σελ. 4) δημοσιεύει άλλη ανακοίνωση του «ΠΑΜΕ». Δηλαδή, πέφτετε συνδρομή 3 ευρώ στον Περισσό. (Κάτι θα ξέρει επί τούτου ο υπεύθυνος για την εφημερίδα Τάκης Μαυροδόγλου -πάλαι ποτέ πρόεδρος της Ομοσπονδίας Οικοδόμων).

◆ «Αμεσος κίνδυνος δολοφονίας του Αραφάτ» δήλωσε στο «ΠΡΙΝ» (10/10/04) ο Ισμάτ Σάμπρι, επιτετραμένος της παλαιστινιακής διπλωματικής αντιπροσωπείας στην Αθήνα. Καλά, δεν ήξερε, δεν ρώταγε;

◆ Εκλογομήνας ήταν ο Οκτώβρης: βουλευτικές στη Σλοβενία, προεδρικές στο Αφγανιστάν, βουλευτικές στην Αυστραλία, προεδρικές στο Καμερούν, βουλευτικές στη Λευκορωσία, προεδρικές στην Ιρλανδία, βουλευτικές στην Κοσόβα κι απ' τα δύο στην Τυνησία, βουλευτικές στην Μποτσουάνα, προεδρικές στην Ουκρανία, πρώτος γύρος (ο δεύτερος δωρεάν) προεδρικών στην Ουρουγουάη. (Ουφ! τελείωσε!)

◆ Μπομπάτη η ΤΖΙΧΑΝΤ (των Τσέκερη-Κυρίτση) στην ATHENS VOICE (από γλωσσοπλαστικής πλευράς).

◆ «Το παλαμάρι του βαρκάρη» (ταινία): μια ιστορία πάθους όπου ο (Θεσσαλονικιός) Κώστας έχοντας εξοντώσει τη νύμφη του Θερμαϊκού κατεβαίνει στην Αθήνα να συνεχίσει το θεάρεστο έργο του με την ευχή του εχθρού-λαού και την συμπαράσταση της μικρής Νατάσσας - ή πριγκήπισσας Νταϊάνας. Στην αρχή του έργου, ο Κώστας χρησιμοποιώντας το ισπανικό μόριο «θα» -κατά το πρότυπο του Αντρίκο ντελ Πάσο και του προθείου του Γκαούτσο Κώτσο- πείθει ότι είναι πανέτοιμος να βαρκαρίσει το παλαμάρι του, όμως μετά την παρέλευση των πρώτων οργιαστικών νυχτών αποδεικνύεται ότι η Καλομοίρα -η καλή η μοίρα του- τον έχει εγκαταλείψει για να γλεντήσει το παλαμάρι του βαρκάρη.

◆ «Αποζημίωση 2.935 ευρώ για τις καρφίτσες που βρήκε μέσα στην τυρόπιτα!» Δηλαδή με τις διοξίνες πόσο πρέπει να πάει το μαλλί;

◆ «Τους εκτέλεσαν εν ψυχρώ - 49 άοπλοι Ιρακινοί στρατιώτες δολοφονήθηκαν από αντάρτες» («ΤΑ ΝΕΑ», 25/10/04) Ενώ: «Στη Φαλούτζα - αμερικανικά αεροπλάνα συνέχισαν και χθες να σφυροκοπούν την πόλη σκοτώνοντας πέντε ανθρώπους» (στο ίδιο φύλλο). Οι αντάρτες δολοφονούν, οι Αμερικάνοι σκοτώνουν.

◆ 25 Οκτώβρη 2004: η «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» «προσφέρει» DVD με τίτλο «ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ - Η δημιουργία των συνδικάτων». (Μόνο που ούτε... κούνημα δεν φαίνεται στην οθόνη).

◆ Καλωσήρθες ΡΟΣΠΑΣΤΗ στη λέσχη των DVD (βυτιοφόρων) εφημερίδων...

◆ Εκρηξη ανεργίας, έκρηξη στο Ρουφ (εκρηκτική εποχή).

◆ «Η κεδροσκοπία...» (εφ. «ΑΡΙΣΤΕΡΑ», 30/10/04). Εντάξει τυπογραφικό λάθος ήταν. Μήπως όμως στον υπόλοιπο τίτλο οι «κινητοποιήσεις» γίνουν «κνιτοποιήσεις» (μπας και η ΚΟΕ έχει κι ένα «ανοιχτό παράθυρο» προς τον Περισσό);

◆ 20% λιγότεροι θάνατοι από ναρκωτικά το 2003 (Με λένε Βασίλη και είμαι καλά) και... περισσότερη τηλεθέαση.

◆ Τον Αράπογλου κι αν καταγγέλλεις... ξέρει κι άλλο μονοπάτι.

Βασίλης

Α, ρε κουφάλα εξουσία πάντοτε είχες φαντασία με πράξεις και με λόγια (ντιβατζήδες και λαμόγια)

«...comfortably numb...» PINK FLOYD)

Ξύπνα!

■ Πονεμένες ιστορίες

Κάποιοι εκθείασαν τον Π. Χατζηστεφάνου, που δημιούργησε ένα μικρό σκάνδαλο στο ριαλιτοπαίχνιδο Fame Story του Αντέννα, βάλλοντας κατά του τηλεοπτικού θεάματος και κάποιων από τους πρωταγωνιστές του, με ολίγη σάλτσα από πολιτική (μέχρι και Μοναστηριώτης «έπαιξε»). Δεν είδαμε το περιστατικό, δεν έχουμε καμιά διάθεση όμως να αντιδικήσουμε με εκείνους που υποστηρίζουν ότι ο Χατζηστεφάνου ενήργησε βάσει ενός σχεδίου που είχε ετοιμάσει από τότε που άρχισε να συνεργάζεται με το κανάλι. Και λοιπόν; Είχαμε μήπως καμιά καταγγελία του «μέσου», ενταγμένη σε ένα ρεύμα αμφισβήτησής του. Στην καλύτερη περίπτωση είχαμε έναν γραφικό και στη χειρότερη έναν πανέξυπνο ίματζ μέικερ που προσπάθησε να φτιάξει το προσωπικό του ίματζ, για να μπορεί να πουλάει ακριβότερα τον εαυτό του στο εξής. Το «μέσο», ατάραχο, πανίσχυρο, κατάφερε όχι μόνο να ξεπεράσει το σκάνδαλο, αλλά και να το ενσωματώσει, μετατρέποντάς το τελικά σε δική του εφεδρεία.

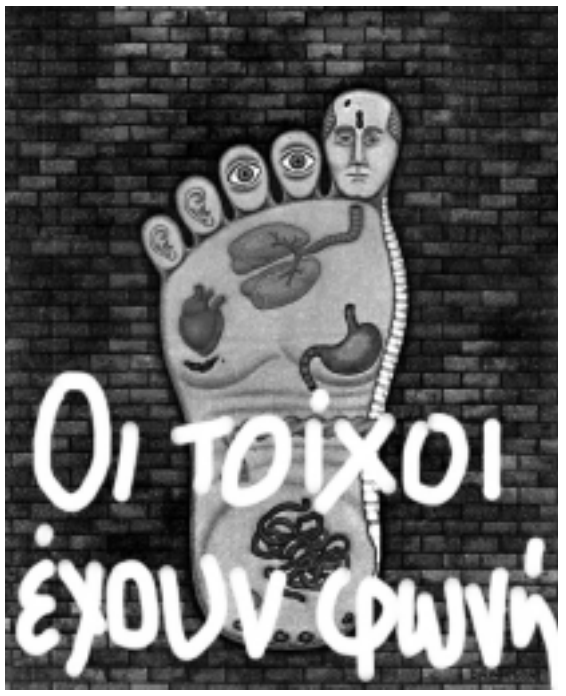

◆ Η ανεργία είναι τρομοκρατία (Virus)

Σωστά, πολύ σωστά. Η ανεργία είναι βαριάς μορφής τρομοκρατία. Που την εξασκεί αυτός που τη δημιουργεί. Ο καπιταλισμός. Οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Το ομόφωνο συμπέρασμα είναι ότι πρέπει να την αντιμετωπίσουμε. Με τον πιο δραστικό τρόπο. Δηλαδή να την καταργήσουμε. Να καταστρέψουμε τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, το κράτος τους και τους θεσμούς του. Να θέσουμε μπροστά σε όλους τα ερωτήματα για το περιεχόμενο των νέων εργασιακών σχέσεων, των σοσιαλιστικών. Τί και πώς και με ποιο τρόπο. Οχι για να πούμε, α, ανεδαφικό είναι, ας γιατρέψουμε τον καρκίνο με ασπιρίνες -«ρεαλισμός», υπόκλιση στην εκμετάλλευση- αλλά για να δημιουργήσουμε, να ενισχύσουμε, να τροφοδοτήσουμε με επαναστατικό περιεχόμενο το νέο εργατικό κίνημα. Το ανεξάρτητο ταξικό κίνημα. Συμφωνούμε; Αυτή είναι η βάση για να θέσουμε τους στόχους, τους επιμέρους στόχους, τους στόχους που θα ανακουφίζουν πραγματικά τους ανέργους. Ολους τους ανέργους, νέους και γέρους. Ασπρους και κίτρινους. Ορθόδοξους και άθεους. Μουσουλμάνους και βουδιστές. Αλλιώς, αντί να «τρομοκρατούμε» τους τρομοκράτες, θα συνεχίζουν να μας τρομοκρατούν και μεις θα καταγγέλλουμε στην καλύτερη περίπτωση ή θα επικαλούμαστε τον ανθρωπισμό των τρομοκρατών. Ετσι για να λέμε ότι το παλεύουμε.

◆ Το όνομα δεν το πουλάμε και τον Μπους δεν προσκυνάμε (ΛΑΟΣ)

Οι προσκυνημένοι μετατράπηκαν σε απροσκύνητους. Οι αμερικανόσποροι σε αντιαμερικάνους. Οι χουντικοί σε αντιιμπεριαλιστές. Οι δωσίλογοι σε φλογερούς πατριώτες. Οι βασανιστές σε αγωνιστές του πεζοδρομίου. Οι ορθόδοξοι σε διαμαρτυρόμενους. Οι σάπιοι σε ακέραιους. Οι δήμιοι σε θύματα. Οι άρπαγες σε οπαδούς του δικαίου. Οι νομιμόφρονοι σε αμφισβητίες. Οι χίτες σε παλικάρια. Εκ του ασφαλούς, λέτε. Τί θέλετε δηλαδή, να πάνε στη Μακρόνησο να κουβαλάνε πέτρες; Φαντάζεστε τον Γιωργάρα μέσα σε σακί με γάτες; Οπως βάζαν τους αγωνιστές; Α, ρε άτιμη εθνική συμφιλίωση!!!

◆ Λευτεριά στον Ταϊλάν (ΠΑΜΕ)

Μπροστά, μπροστά στην πορεία για τον Ταϊλάν οι ταξικοί. Καμιά εικοσαριά όλοι μαζί, το μικρότερο μπλοκ της πορείας. Πέντε-έξι Κνίτες βαριεστημένοι, σαν να σκέφτονταν «τί θέλουμε εμείς με το περιθώριο;». Γρήγορα και βιαστικά «οδήγησαν» την πορεία μέσα σε 25 λεπτά από τα Προπύλαια στα Προπύλαια. Βγάλανε την υποχρέωση και αποχώρησαν ευχαριστημένοι. Ετσι χτίζονται οι συμμαχίες με το κόμμα της εργατικής τάξης. Γρήγορες, ευέλικτες και προπάντων αντιπροσωπευτικές. Γιατί, ξέρετε, το ΚΚΕ έχει κόσμο. Μόνο που τον αφήνει στο σπίτι του εφεδρεία για κανένα ψήφο στις εκλογές. Τότε που θα ανεβοκατεβάζει του όψιμους συμμάχους «προβοκάτορες» και «βαλτούς».

■ Την παραπομπή του για συμμετοχή στη 17Ν εισηγείται ο εισαγγελέας

Κάτω τα χέρια από τον Κ. Αβραμίδη

Αυτό που περιμέναμε έγινε. Ο εισαγγελέας Μύτης προτείνει στο Συμβούλιο Εφετών την παραπομπή του Κώστα Αβραμίδη με την κατηγορία της συμμετοχής στη 17Ν. Εκείνο που δεν ξέρουμε ακόμη, αλλά θα το μάθουμε σε λίγες μέρες, είναι αν υπάρχει και Συμβούλιο έτοιμο να υιοθετήσει την πρόταση του εισαγγελέα. Ετσι όπως στήθηκε η όλη υπόθεση θυμίζει πάρα πολύ τη νέα σκευωρία σε βάρος του Γιάννη Σερίφη, που θα ξαναδικαστεί, ως μέλος του ΕΛΑ αυτή τη φορά, σε δίκη που θα ξεκινήσει στις 7 του ερχόμενου Φλεβάρη. Και στην περίπτωση Σερίφη υπήρξε πλήρης ανατροπή, ενώ είχαν προστεθεί καινούργια αθωωτικά γι' αυτόν στοιχεία, όμως ο εισαγγελέας Μύτης άλλαξε την αρχική του εισήγηση, πρότεινε την παραπομπή του και το Συμβούλιο, σαν έτοιμο από καιρό, τον παρέπεμψε σε νέα δίκη.

Ας θυμηθούμε τους βασικούς σταθμούς της υπόθεσης Αβραμίδη.

Συλλαμβάνεται στις 22 Μάη 2003 από την Αντιτρομοκρατική και εμφανίζεται ως «ο Πόντιος της 17Ν», εναντίον του οποίου υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία. Τα στοιχεία είναι αποτυπώματα (πάντα κατά την Ασφάλεια, χωρίς καν να έχει γίνει έκθεση πραγματογνωμοσύνης) σε ένα βιβλίο το οποίο βρέθηκε (πάλι κατά την Ασφάλεια) στη γιάφκα της οδού Πάτμου. Η Αντιτρομοκρατική παρακάμπτει προκλητικά τον ειδικό ανακριτή εφέτη Ζερβομπεάκο και του στέλνει τον Πόντιο (αυτό πια κι αν είναι... επαναστατικό ψευδώνυμο, όταν όλοι οι φίλοι και γνωστοί του έτσι τον γνωρίζουν, έτσι τον φωνάζουν) αλυσοδεμένο. Ο Ζερβομπεάκος παίρνει καταθέσεις από τους Κονδύλη, Σάββα και Χριστόδουλο Ξηρό και Κουφοντίνα. Ο Κονδύλης δηλώνει ότι ο Πόντιος τον έφερε σε επαφή με τον Κουφοντίνα, γύρω στο 1990-91, και έκαναν διάφορες συζητήσεις, χωρίς συγκεκριμένο σχέδιο ή σκοπό και χωρίς ο Κονδύλης να γνωρίζει ότι ο Κουφοντίνας ήταν στη 17Ν (αυτό το έμαθε πολύ αργότερα). Με τον Αβραμίδη συζητούσαν εργατικά θέματα, συνέταξαν μάλιστα και καναδυό προκηρύξεις που μοιράστηκαν στις οικοδομές όπου τότε εργαζόταν ο Πόντιος. Σάββας και Κουφοντίνας αρνούνται να απαντήσουν σε οποιαδήποτε ερώτηση. Ο Χριστόδουλος δηλώνει ότι γνώριζε τον Αβραμίδη και ότι από κοινού έκαναν συνδικαλισμό στον κλάδο των οικοδόμων.

Ο Αβραμίδης απολογείται στις 24 Μάη και φυσικά αρνείται την κατηγορία. Δηλώνει ότι γνώριζε τον Χριστόδουλο από τη συμμετοχή τους στο ΚΚΕ μ-λ και της συνδικαλιστικής παράταξής του στο χώρο των οικοδόμων, στις αρχές της δεκαετίας του '80. Τον Κονδύλη δεν τον θυμάται καθόλου, ενώ αποκλείει οποιαδήποτε σχέση με τον Κουφοντίνα.

Ο ανακριτής Ζερβομπεάκος και ο εισαγγελέας Καρούτσος ομόφωνα αποφασίζουν ότι δεν υπάρχει καμιά ένδειξη ενοχής και αφήνουν ελεύθερο τον Αβραμίδη, χωρίς να του επιβάλουν κανένα περιοριστικό όρο. Ο Ζερβομπεάκος κλείνει την υπόθεση και τη στέλνει στην Εισαγγελία. Περνάει, όμως, ο καιρός και η Εισαγγελία δεν στέλνει την υπόθεση στο Συμβούλιο με απαλλακτική πρόθεση. Μαθεύεται ότι αυτό δεν γίνεται, επειδή η Ασφάλεια ερευνά για νέα στοιχεία και δεν έχει τελειώσει την έρευνα στα κομπιούτερ και άλλα αντικείμενα που κατασχέθηκαν από το σπίτι του Αβραμίδη.

Κάποια στιγμή σκάει το κανόνι. Ο εισαγγελέας Μύτης, που έχει πάρει τη θέση του Καρούτσου, ασκεί συμπληρωματική δίωξη σε βάρος του Αβραμίδη για 46 ηθικές αυτουργίες σε ενέργειες της 17Ν, επειδή στο κομπιούτερ του βρέθηκαν σκαναρισμένες προκηρύξεις της 17Ν, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν για το σάιτ της Συσπείρωσης Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία! Ασκεί δίωξη και ζητάει από τον ανακριτή Ζερβομπεάκο να κάνει συμπληρωματική ανάκριση, μολονότι τα εργαστήρια της Ασφάλειας έχουν αποφανθεί ότι οι προκηρύξεις σκαναρίστηκαν μετά τις συλλήψεις των φερόμενων ως μελών της 17Ν και είναι γραμμένες σε σύστημα Word για Windows, που δεν υπήρχε όταν γράφονταν οι προκηρύξεις της 17Ν (όσες είχαν γραφεί σε υπολογιστή ήταν σε σύστημα DOS).

Ο ανακριτής Ζερβομπεάκος αρνείται να γίνει ρόμπα. Κλείνει τη συμπληρωματική ανάκριση χωρίς να καλέσει σε απολογία τον Αβραμίδη. Είναι χαρακτηριστικά αυτά που γράφει στο έγγραφο με το οποίο επιστρέφει τη δικογραφία στον εισαγγελέα, στις 16 Ιούλη 2004:

«Κατά τη γνώμη δεν προέκυψαν παντάπασιν ενδείξεις ενοχής για την ως άνω πράξη και ως εκ τούτου όχι μόνο δεν υφίσταται λόγος κλητεύσεως του κατηγορουμένου σε απολογία, αλλά, έτι περαιτέρω, η τοιαύτη κλήτευση αποτελεί μομφή, που προσβάλλει αναιτίως την ανθρώπινη αξιοπρέπεια του κατηγορουμένου».

Στη συνέχεια, παραθέτει ως επιπλέον αθωωτικά στοιχεία για τον Αβραμίδη τις καταθέσεις των ειδικών της Ασφάλειας ότι κανένα από τα κλειδιά που βρέθηκαν στο σπίτι του Αβραμίδη δεν σχετίζονται με την υπόθεση της 17Ν, ότι οι προκηρύξεις στο κομπιούτερ είναι αντίγραφα σκαναρισμένα μετά την 30-6-2002 και χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή ιστοσελίδων και ότι από τα πρακτικά και την απόφαση της δίκης για την υπόθεση της 17Ν *«πουθενά δεν αναφέρεται ο κατηγορούμενος ως έχων οιανδήποτε συμμετοχή στις πράξεις της εν λόγω εγκληματικής οργάνωσης».*

Τέσσερις μήνες αργότερα, στις 6 Νοέμβρη, ο εισαγγελέας Αντ. Μύτης κάνει την πρότασή του στο Συμβούλιο. Κάνοντας στροφή 180 μοιρών από την άσκηση ποινικής δίωξης για τις 46 ηθικές αυτουργίες, προτείνει να μην ασκηθεί καμιά δίωξη γι' αυτές και να επιστραφούν στον Αβραμίδη τα κομπιούτερ του και τα άλλα αντικείμενα που κατασχέθηκαν από το σπίτι του.

Κάνοντας στροφή επίσης 180 μοιρών από τη στάση του συναδέλφου του Κ. Καρούτσου (αλήθεια, είναι ή δεν είναι ενιαία η εισαγγελική αρχή;), χωρίς να έχει προστεθεί στη δικογραφία κανένα καινούργιο στοιχείο, προτείνει την παραπομπή Αβραμίδη για συμμετοχή, σύμφωνα με τον τρομονόμο. Είναι μάλιστα τόση η ζέση του, που αναφερόμενος στα άλλα (φερόμενα ως) μέλη της 17Ν, αναφέρει και τον Ψαραδέλλη, ο οποίος έχει αθωωθεί τελεσίδικα!

Η επιχειρηματολογία Μύτη αποτελείται από ψέματα. Οτι Κονδύλης και Σάββας στις απολογίες τους λένε ότι είχαν ενταχθεί με τον Αβραμίδη «εις την αυτήν πολιτικήν οργάνωσιν» (ούτε ο ένας ούτε ο άλλος λένε τέτοιο πράγμα). Οτι ο Αβραμίδης συμμετείχε σε συσκέψεις στη γιάφκα της Πάτμου «όπου ανευρέθησαν και τα δακτυλικά του αποτυπώματα» (αποτυπώματα φυσικά δεν βρέθηκαν), ούτε προκύπτει από πουθενά σχέση του Αβραμίδη με το χώρο. Πετάει και τη μπηχτή στους ασφαλίτες ότι δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους και έτσι δεν προκύπτει από πουθενά *«ο τρόπος και ο χρόνος που περιήλθαν στην κατοχή του κατηγορουμένου οι εν λόγω προκηρύξεις, ανεξαρτήτως του εάν αυτές αποτελούν πρωτότυπα ή αντίγραφα τούτων»* (το να τις σκανάρισε από το βιβλίο του «Κάκτου» ούτε που περνά από το μυαλό του Μύτη). Παραδέχεται ότι από τη συμπληρωματική ανάκριση δεν προέκυψε κανένα καινούργιο στοιχείο σε βάρος του Αβραμίδη, όμως, δεν δίνει καμιά εξήγηση για το γεγονός ότι ο προκάτοχός του εισαγγελέας Καρούτσος συμφώνησε για την απελευθέρωση του Αβραμίδη, επειδή δεν προέκυψε καμιά ένδειξη ενοχής σε βάρος του.

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Θέλουν μια ακόμη δίκη, ένα ακόμη επεισόδιο στο σίριαλ της τρομοϋστερίας και της κρατικής τρομοκρατίας, με κατηγορούμενο έναν αγωνιστή γνωστό για τη δράση του στο κίνημα αλληλεγγύης. Οπως έδειξαν και με την υπόθεση του Γιάννη Σερίφη είναι αδίστακτοι. Κουρελιάζουν κάθε έννοια δικαίου, του δικού τους αστικού δικαίου, προκαλούν την κοινή λογική, προκαλούν τον ελληνικό λαό, θεωρώντας ότι μπορούν να ενεργούν όπως ενεργούσαν τον καιρό της χούντας.

Αυτό δεν πρέπει να τους περάσει. Η παραπομπή του Κώστα Αβραμίδη πρέπει να ματαιωθεί. Και για να επιτευχθεί αυτό ένας μόνο τρόπος υπάρχει: να βγούμε μαζικά στο δρόμο.

Εθνικιστές και γελοίοι

Οι ορίτζιναλ εθνικιστές έχουν τη μαγκιά να βγαίνουν στους δρόμους να καίνε σλαβομακεδονικές και αμερικάνικες σημαίες και να φωνάζουν τα εμετικά συνθήματά τους. Εκείνοι που προκαλούν τη νοημοσύνη μας είναι οι κυριλέ εθνικισταράδες, που καλύπτονται με την τήβεννο του αγνού πατριωτισμού και προσπαθούν να αναμοχλεύσουν τα εθνικιστικά πάθη στον ελληνικό λαό, χρησιμοποιώντας τα υλικά του 1992. Δηλαδή, τον βιασμό της Ιστορίας με όλους τους τρόπους.

Οι άνθρωποι αυτοί έχουν περιέλθει, βέβαια, σε γελοία θέση. Γιατί δεν έχουν την «τρέλα» των εθνικοφασιστών για να πάρουν τους δρόμους, ενώ από την άλλη το πολιτικό κλίμα δεν πολυσηκώνει τα καουμποπλίκια. Εχουν πάρει, λοιπόν, ύφος περίλυπο και θρηνούν για το χαμένο όνομα, προειδοποιώντας ταυτόχρονα για τους κινδύνους που θα αντιμετωπίσουμε στο μέλλον.

Ο Γεωργουσόπουλος με τον Τριάντη έφτασαν στο σημείο να γράφουν ότι θα απαγορευτεί το όνομα… «Μακεδονικός χαλβάς» ή ότι θα απαγορευτεί στους Ελληνες της Μακεδονίας να δηλώνουν Μακεδόνες. Δεν μπαίνουν, όμως, στον κόπο να εξηγήσουν τίνι τρόπω θα επιτρέπεται στον κάτοικο των Σκοπίων να δηλώνει Μακεδόνας και θα απαγορεύεται στον κάτοικο της Θεσσαλονίκης ή στον κάτοικο του Σαντάνσκι της Βουλγαρίας να δηλώνει το ίδιο. Ο καθένας μπορεί να δηλώνει αυτό που αισθάνεται και κανείς δεν μπορεί να του το απαγορέψει, όπως μπορούμε να καταλάβουμε, χωρίς να καταβάλουμε ιδιαίτερο κόπο.

Το βαρύ πυροβολικό των επιχειρημάτων τους, όμως, είναι η παραχάραξη της Ιστορίας από την πλευρά της ηγεσίας των Σλαβομακεδόνων, που δηλώνουν απόγονοι των αρχαίων Μακεδόνων και τρισέγγονα του Μεγαλέξανδρου. Και λοιπόν; Δικαίωμά τους να ζούνε με τους δικούς τους εθνικούς μύθους. Μήπως η κυρίαρχη ιδεολογία του νεοελληνικού κράτους δεν στηρίζεται σε τέτοιους μύθους; Αν αρχίσουμε να τους απαριθμούμε, δεν θα τελειώσουμε ποτέ. Ετσι κι αλλιώς, οι εθνικοί μύθοι, που αναζητούν καταγωγές στην αρχαιότητα, είναι εξ ορισμού αντιεπιστημονικοί και πολιτικοκοινωνικά γελοίοι. Τυχαίο είναι που στις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού αυτοί οι μύθοι έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, γιατί το εθνικό ζήτημα έχει κατά βάση λυθεί;

Αφού, όμως, οι κυριλέ εθνικιστές ενοχλούνται τόσο από τους εθνικούς μύθους των Σλαβομακεδόνων και ανακαλύπτουν ακόμα και εδαφικές διεκδικήσεις (!), γιατί δεν μας λένε και πού θα στηριχτούν αυτές οι διεκδικήσεις; Σε ιστορικές αναφορές ή μήπως σε μειονοτικό πληθυσμό; Κι αν υπάρχει τέτοιος πληθυσμός, πώς μας προέκυψε; Ξαφνικά τα τελευταία χρόνια; Δεν έχει καμιά ιστορία σε τούτο τον τόπο; Δεν έχει προγόνους, προγονικές εστίες, περιοχή που κατοικεί; Γιατί δεν μας λένε τί υπέστησαν οι Σλαβομακεδόνες καθ' όλη τη διάρκεια του εικοστού αιώνα; Γιατί δεν μιλούν για τον μαζικό διωγμό τους, τις φυλακίσεις, τις εξορίες, την αναγκαστική μετανάστευση, τις δημεύσεις των περιουσιών τους, την απαγόρευση όχι μόνο της εκπαίδευσης, αλλά ακόμα και της χρήσης της γλώσσας τους στις καθημερινές συναναστροφές, στα τραγούδια του πανηγυριού και στα μοιρολόγια που συνοδεύουν το ξόδι προσφιλών προσώπων; Και μόνο η απόκρυψη αυτής της πτυχής της σύγχρονης ιστορίας του τόπου μας είναι αρκετή για να αποκαλύψει τους σκοπούς τους.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, 8663100, FAX 8663110

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μενελάου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.geocities.com/newspaper_kontra, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. Αννης 24 - Αιγάλεω